

Giới thiệu Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh

Truyện Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh xoay quanh nhân vật Dạ Bạc Vũ, anh có một sự khác thường nhẹ ở đây bởi anh vô cảm với các cô gái.

Nhưng người làm anh cảm xúc đó chính là người em gái đó, cô là con của mẹ kế cũng chẳng có huyết thống gì với anh..

Sống chung với anh bao năm nhưng cô chỉ gọi anh là "Dạ tiên sinh". Lại còn có anh chàng hàng xóm xuất hiện muộn của người em này của Dạ tiên sinh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1.1

“Hoan nghênh đã đến.”

Cửa quán rượu vang lên tiếng chuông cửa, Hạ Đậu Khẩu mang theo ý cười đi ra đón.

Đẩy cửa vào là một người đàn ông mặc áo Polo màu đen, tóc ngắn được cắt gọn gàng, khuôn mặt vô cùng trẻ trung.

“Đây là lần thứ ba anh ta đến quán rượu này ha!” Hạ Đậu Khẩu nghĩ trong lòng.

“Một người sao? Mời đi bên này.” Hạ Đậu Khẩu nói.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn cô từ phía sau, theo hướng dẫn của cô ngồi vào một chiếc bàn vuông dành cho hai người.

Hạ Đậu Khẩu đưa thực đơn, giúp anh pha một bình trà, sau đó đặt khay đựng đồ ăn sáng lên bàn.

“Thực đơn sáng hôm nay của quán là món sứa, thêm một ít dấm chua ướp, mùi vị rất ngon. Nếu muốn ăn thêm, tôi sẽ giúp anh mang lên một đĩa nữa.” Hạ Đậu Khẩu cười nói, khuôn mặt tuyệt trắng như tuyết.

Người đàn ông gật gù đầu, liền lật thực đơn xem một hồi.

Lúc đó, chuông cửa quán lại vang lên lần nữa.

“Anh cứ từ từ xem, tôi sẽ quay lại ngay lập tức để giúp anh gọi món.” Hạ Đậu Khẩu xoay người nghênh đón một đoàn khách khác. Giọng nói dịu dàng vang lên: “Đinh Bá Bá, chào bác. Ba thêm một sao? Mọi người ngồi ở nơi không có máy lạnh nhé?”

Dạ Bạc Vũ ngẩng đầu nhìn Hạ Đậu Khẩu thành thạo mang bình trà và thực đơn cho khách quen.

Quán ăn này nằm trong một con hẻm gần khu chung cư, nếu không phải khách quen sẽ không biết đến quán. Mà khách lần đầu đến đây, cũng rất dễ bị khuôn mặt lạnh lùng đuổi người xa cách ngăn dậm của chủ quán dọa sợ. May mắn, quán ăn này có Hạ Đậu Khẩu, cô làm cho mọi thứ trở nên ấm áp. Anh phát hiện chỉ cần có khách vào cửa, cô có thể lập tức giúp khách lựa chọn những thứ tốt nhất.

Anh nhớ rõ mẹ kế của anh, là dì Chương, đã từng nói cho anh biết, Hạ Đậu Khẩu mới mười tám tuổi! Một cô gái mười tám tuổi đã có thể dùng nụ cười sáng ngời của mình làm thay đổi không khí của một quán ăn, thật không đơn giản.

Hạ Đậu Khẩu bụng khay thức ăn rời đi, Dạ Bạc Vũ nhìn theo bóng dáng của cô, trong đầu lại tình tượng hiện lên diện mạo cô.

Cô có một khuôn mặt trái xoan trong sáng, đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng, mái tóc dài hơi nâu luôn được buộc thành đuôi ngựa gọn gàng phía sau gáy. Cô có đủ điều kiện của một cô gái thanh tú, là một cô gái trẻ tuổi vừa có tư sắc vừa có năng lực.

Hạ Đậu Khẩu cảm thấy có người nhìn trộm, liền quay đầu đón lấy tầm mắt của người đàn ông.

“Đinh Bá Bá, các bác cứ từ từ xem thực đơn, cháu giúp khách gọi món trước nha.” Hạ Đậu Khẩu nói với mấy ông bác xong, đi tới trước mặt người đàn ông trẻ tuổi.

Nhìn thực đơn trong tay anh đã sớm bị đóng lại, cô theo trực giác hỏi: “Anh có cần giới thiệu không?” Thấy anh gật đầu, cô nở một nụ cười tươi rồi mới

tiếp tục nói: “Cá thu hôm nay rất tươi, tôi khuyên anh nên gọi một phần Sushi. Cá giò cũng rất ngon, hơi có mùi than nướng nhưng vị rất tốt.”

“Cô cho mỗi món một phần đi.” Dạ Bác Vũ nói.

“Anh có muốn lấy thêm một phần khoai tây không?.” Cô nhớ rõ hai lần trước anh đến đều gọi món này.

“Một phần khoai tây độn thịt”

Hai người nói đồng thời.

“Những món này rất có hương vị của Nhật Bản, tôi cũng rất thích!” Hạ Đẩu Khẩu nở nụ cười rồi ghi lại tên các món ăn lên giấy. “Tôi sẽ gọi thêm một phần rau tía tô giúp anh được không? Ăn chút rau xanh sẽ rất tốt cho thân thể.”

“Được.” Dạ Bác Vũ gật đầu.

“Cần thêm rượu không?”

“Giống như lần trước đi.” Anh nhìn ánh mắt của cô, muốn thử xem cô có thật sự nhớ hết sở thích của khách không.

“Ôn nguyệt quế* sao?” Cô không đổi sắc tiếp tục khiêu chiến.

“Đúng.” Anh khen ngợi khẽ nhưong môi.

“Xin anh chờ một chút.”

Hạ Đẩu Khẩu đem thực đơn đến quầy cho ba ba, xoay người cất bình rượu vào hầm rượu, lại chạy tới bàn Đình Bá Bá gọi món.

Sau vài phút, ánh mắt của cô lại nhìn không được nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi kia.

Khách nam trong quán phần lớn là người đã ngoài bốn mươi tuổi, mặc dù đều là ông chủ có tiền, nhưng người đàn ông tuổi trẻ này lại phát ra quý khí cùng khí chất hào hứng, rất khác với người khác.

Cô cảm thấy anh không giống người khác, nhất là khí thế người lãnh đạo toát ra từ người anh, vì loại khí chất này rất ít khi xuất hiện từ những gương mặt trẻ tuổi như vậy. Vì thế, cũng hết sức hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Nhưng mà, đối với người đàn ông trẻ tuổi không bao giờ liếc mắt nhìn người khác, tuần này đã đến đây ba lần, luôn tự cố tự ăn dương dương tự đắc, không hề để ý chuyện gì, làm cho cô cảm thấy rất bội phục.

“Mang đồ ăn lên!” Hạ Hùng ở phía sau quầy khẽ quát một tiếng.

“Dạ!” Hạ Đẩu Khẩu lập tức hồi phục tinh thần, trở về quầy bưng thức ăn.

Mở cửa buôn bán, loại người nào mà cô chưa thấy qua, vì sao cô lại để ý đến anh như vậy nhỉ? Không có ai quy định người đàn ông trẻ tuổi không được đến quán ăn mà.

Thật ra thì quán rượu của bọn họ ở trong ngõ hẹp, không phải cũng có rất nhiều ông chủ lớn đi trên đường, đã ba mươi tuổi mà vẫn mặc quần đùi đó sao?

“Cá của anh đây, mời anh dùng.” Hạ Đẩu Khẩu đặt thức ăn lên bàn của người đàn ông trẻ tuổi. Cười thật tươi với anh, sau đó lại bắt đầu tiếp đón khách mới.

“Hoan nghênh đã đến. A... bên ngoài trời mưa sao? Mời ngài ngồi xuống trước đã, tôi đi lấy khăn sạch cho ngài lau khô tóc.”

Dạ Bác Vũ nhìn Hạ Đẩu Khẩu, ngực bất giác cứng lại.

Cô cứ tự nhiên quan tâm khách hàng như vậy, xem tất cả đều là người nhà của cô.

Trong quá trình trưởng thành của anh, vì mẹ mất sớm, cho nên mỗi lần anh được người nhà hỏi han ân cần lại cảm thấy xa lạ.

Dù sao, ba anh nửa năm trước cưới mẹ kế là di Chương, cũng là một người có năng lực làm việc xuất sắc, nhưng anh cũng sẽ không vì tình thân mà quan tâm nhiều đến Hạ Công phu nhân.

Nhưng, anh vừa tới quán rượu này một lần, liền nhìn không được tới lần nữa.

Dạ Bác Vũ nhìn Hạ Đẩu Khẩu đưa rượu tới cho anh, rượu vẫn chưa uống mà đã cảm thấy mặt đỏ tai nóng lên rồi.

Anh cúi đầu gấp một miếng cá cho vào miệng rồi lại ngẩng đầu, lúc này đã hồi phục lại tư thái lạnh lùng.

“Anh cứ từ từ dùng ạ.” Hạ Đậu Khẩu đặt bình rượu xuống bàn, đi được hai bước lại quay đầu hỏi: “Ngại quá, cho hỏi tiền sinh họ gì?”

“Tôi họ Dạ.”

“Hiệp* Tên sinh, thỉnh chậm dùng. Nếu còn muốn ăn món da sứa, cứ gọi tôi nha.” Hạ Đậu Khẩu cười, lại xoay người lần nữa.

*Hình như tiếng Trung Dạ và Hiệp phát âm giống nhau nên chị ấy nhầm.

Dạ Bác Vũ uống một ly rượu, men rượu cay cay làm tim anh bỗng đập nhanh hơn.

Diện mạo cô thanh tú, không phải tuyệt đại mỹ nhân nhưng đáy mắt lại dịu dàng, thần thái ảm áp thuộc về gia đình, hợp với khẩu vị của anh.

Tuy đã từng quen vài người bạn gái, cũng có nhiều cô gái thích anh, nhưng anh chưa từng có loại cảm giác này.

Hạ Đậu Khẩu biết nhân sinh bất thường, nhưng cô giống mọi người, không nghĩ rằng việc “bất thường” này sẽ xảy ra trên người mình.

Bởi vậy, khi việc “Bất thường” đột nhiên xuất hiện, cô á khẩu không nói nên lời, một chút phản ứng cũng không có.

Sáng sớm mười ngày trước, lúc ba ba chuẩn bị rời nhà thì bị một tên say rượu lái xe tông phải, cứ như vậy ra đi.

Hạ Đậu Khẩu không biết phải làm sao để vượt qua mười ngày này.

Hàng xóm, bạn bè cùng khách quen đều đến thăm viếng, hảo tâm giúp cô xử lý hậu sự.

Còn có, mẹ ruột cô đang sống ở bên Mỹ cũng vội vàng trở về giúp cô chi trả phí mai táng. Ngày đám tang, mẹ cùng cô ngồi trước bàn thờ.

Sau đó—

Nghi lễ Đám tang đã xử lý xong, tro cốt của ba ba được đưa vào hũ đựng linh cốt, tất cả đều kết thúc.

Hạ Đậu Khẩu về nhà, một mình ngồi trong phòng khách, nhìn này căn phòng trọ đã ở mười năm qua, khuôn mặt nhỏ tái nhợt giống búp bê gỗ dường như không có cảm xúc.

Ba ba mất, quán ăn cũng đóng cửa.

Tiền tháng kiếm được đều nhờ vào quán ăn của ba ba, cho nên cô mới chọn thi và trường đại học ở gần nhà. Ai ngờ... ai ngờ lại...

Hạ Đậu Khẩu liên tiếp run run, cô dùng sức nắm chặt hai tay, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Chỉ còn một mình cô.

Ba mẹ mười hai năm trước đã ly hôn, cô và ba ba sống nương tựa lẫn nhau. Ba ba và mẹ là cô nhi, bọn họ vốn không có bà con thân thích, chỉ có một đứa con gái là cô.

Bây giờ, ba ba đi rồi. Mẹ cũng đã tái hôn, đối phương là ông chủ của một xí nghiệp nổi tiếng, mặc dù cô chưa gặp mặt đối phương, nhưng cô vẫn cảm thấy đối phương sẽ không chấp nhận con gái riêng của vợ vào ở trong nhà.

Tang lễ kết thúc, hình như mẹ có nói gì đó. Hạ Đậu Khẩu cột tóc, cố gắng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nhớ được mẹ nói buổi chiều có họp đồng gì đó rất lớn...

Cho nên, bây giờ cô chỉ có thể ngồi một mình ở nơi này.

“Mười tám tuổi là đã trưởng thành. Phải dũng cảm kiên cường lên!” Hạ Đậu Khẩu thì thầm nói, nước mắt lại chảy ra khỏi khóe mắt.

Sinh nhật năm nay của cô, ba ba đã nói với cô câu này.

Hạ Đậu Khẩu cuộn tròn người lại, ôm lấy hai đầu gối, đột nhiên òa khóc rống lên.

“Ba ba...”

Đây là lần đầu tiên cô khóc thành tiếng.

Ban ngày, cô nhìn có vẻ rất trấn định, giống như cô đã chân chính trưởng thành, có thể lo liệu tất cả. Thật ra, cô chỉ nguy trang bản thân mình trong suốt tang lễ, còn không dám nghĩ rằng ba ba đã sự thật ra đi.

Khóc tới nỗi nước mắt không thể chảy nữa, Hạ Đậu Khẩu ngo ngắc ngồi tại chỗ, sau đó đột nhiên đứng bật dậy, kéo thân mình suy yếu xiêu vẹo đi tới

phòng bếp, từ kệ bếp tìm ra cái cốc màu hồng, dùng sức ôm vào trong ngực.

Cái cốc này là quà sinh nhật mười tám tuổi ba ba tặng cho cô.

Cô không biết tại sao ba ba lại nổi hứng tặng cho cô cái cốc này, nhưng đây là món quà duy nhất ba ba tặng cô.

Hốc mắt cô lại nóng lên, nhin không được khước mắt lại bắt đầu ướt át.

Đình đông, đình đông—

Tiếng chuông cửa vang lên, Hạ Đậu Khẩu buông cái cốc, đứng phắt dậy, bay nhanh về phía cửa.

Giây phút cảm lấy nắm cửa, cô mới đột nhiên nhớ tới—

Ba ba sẽ không về nhà nữa.

Ba ba bây giờ đã trở thành tro cốt.

Đình đông, đình đông—

Hạ Đậu Khẩu suy kiệt sức lực, mở cửa—

Dạ Bác Vũ nhìn cô khóc đến sưng đỏ hai mắt, trên mặt cũng toàn là nước mắt, tâm anh nhất thời cũng đau theo.

Anh lấy khăn tay đưa cho cô.

Hạ Đậu Khẩu nhận lấy khăn tay, khi nhìn lên lại bất gặp khách quen đã tới quán năm lần – Hiệp tiên sinh, đầu óc nhất thời cứng lại, không nói nên lời.

Buổi sáng hôm tang lễ, Hiệp tiên sinh cũng có đến, nhiều khách quen trong quán cũng có mặt đưa ba ba đến cuối con đường.

Nhưng, bây giờ anh tới đây làm cái gì?

Dạ Bác Vũ nhìn cô hồn phách thất lạc, trong lòng nghĩ ngợi, giọng khàn khàn nói:

“Mẹ em muốn tôi đến xem em, bà gọi di động cho em vài lần mà không thấy em bắt máy.”

“Di động?” Hạ Đậu Khẩu nhú mày, căn bản không biết di động ở chỗ nào.

“Có khi nào ở trong túi không?” Dạ Bác Vũ chỉ chỉ cái ba lô trên ghế sofa, vắn cau mày, cảm thấy bộ dạng cô thế này căn bản không thích hợp sống một mình.

“À.” Cô dờ dẩn trở về phòng.

Dạ Bác Vũ cũng đi vào theo cô, lấy khẩu khí như ra lệnh nói: “Em sống một mình, nên cẩn một thận chút!”

“Đúng vậy, bây giờ là sống một mình...” Cô thì thào tự nói, nước mắt lại trào ra khước mắt, liền lấy khăn tay che dấu lau nước mắt.

Không muốn để người khác thấy mình rơi nước mắt, cô trở về sofa, quả nhiên tìm được di động trong ba lô.

Mẹ đã gọi ít nhất năm cuộc. Mẹ có nhấn lại cho cô, bà nói đã gọi con riêng là Dạ Bác Vũ tới đón cô.

Con riêng? Đúng vậy! Bà có nói, đối tượng kết hôn có một đứa con nhỏ.

Khoan đã, Hiệp tiên sinh làm sao lại quen mẹ cô? Trừ khi...

“Anh là Dạ Bác Vũ?” Hạ Đậu Khẩu không thể tin quay đầu.

“Ừ.” Dạ Bác Vũ đến bên người cô, rất muốn vỗ bả vai cô, lại nghĩ mình không có tư cách này.

“Tôi nghĩ anh họ Hiệp, Hiệp trong bộ phim “Hiệp Hôi **” ấy.” Hạ Đậu Khẩu thì thào tự nói, thật không ngờ mình với anh lại có quan hệ thông gia, thật là kỳ lạ. (*: thông gia)

“Di muốn tôi mang em về nhà.” Dạ Bác Vũ nói.

Nhà? Nhà của cô ngay tại đây mà.

Hạ Đậu Khẩu mờ mịt nhìn anh, một hồi lâu mới nhớ tới mình nên trả lời.

“Phiền anh nói cho mẹ tôi biết. Tôi sống một mình ở nhà không có vấn đề gì.” Cô nói.

“Với tinh thần của em bây giờ, tôi cho rằng đêm nay em không nên ở nhà một mình đâu.” Anh cần nhẫn, nghiêm túc nói.

Hạ Đậu Khẩu nhìn thái độ kiên quyết của anh, trong lòng có một số việc muốn hỏi anh, cũng hiểu mình nên tranh tranh luận với anh một chút, nhưng đầu cô giờ đang hỗn loạn, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Dạ Bác Vũ.

Anh giống như một ngọn núi đứng ở nơi này, biểu cảm trầm ổn như thế, giống như chuyện gì cũng có thể quyết định thay cô, giống như ba cô...

“Tôi... tôi đi lấy quần áo.” Hạ Đậu Khẩu che dấu nước mắt đang tràn mi, bỗng dưng quay đầu đi về phòng mình.

Tạm thời rời đi cũng tốt, cô cứ ở trong căn phòng này sẽ lại nhìn không được nhớ về người đã mất.

Dạ Bác Vũ nhìn bóng dáng của cô biến mất, anh xoay người đánh giá căn phòng mười lăm mười sáu mét vuông này —

Mấy tờ báo cùng một cốc thủy tinh được đặt trên bàn trà, một cái áo khoác của đàn ông nằm trên lưng ghế dựa.

Trên bàn cơm có một hộp bánh, một bịch hạt dưa được cột bằng dây chun, bên cạnh là dụng cụ pha trà trà... Cảnh tượng bình thường như vậy làm cho người ta sinh ra ảo giác, dường như căn nhà này rất bình thường, giống như những căn nhà khác.

Dạ Bác Vũ nhớ tới đôi mắt vô thần của Hạ Đậu Khẩu trong tang lễ hôm nay, anh hít sâu một hơi, biết mình đã để ý cô quá nhiều.

Nhưng anh lại nhìn không được.

Ở quán ăn nhìn cô lâu như vậy, biết cô và ba cô rất yêu thương nhau. Nhìn cô đau khổ, anh như bị lột đi một lớp da vậy.

May mắn sau này bọn họ sẽ sống cùng nhau, anh có thể thuận lý thành chương quan tâm, chăm sóc cô.

Dạ Bác Vũ nhìn cô sắp xếp hành lý mà mặt trắng bệch, trong đôi mắt vẻ cương nghị toát ra tia yêu thương mà ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

Rất nhanh gọn, Hạ Đậu Khẩu đem theo một cái túi nhỏ, đi đến bên cạnh anh.

“Tôi đã chuẩn bị xong.” Cô nói.

Anh nhận lấy hành lý của cô, con người đen nhìn gương mặt tiêu tụy của cô. “Có gì cần mang theo nữa không?”

“Chỉ có cái này.” Hạ Đậu Khẩu cầm lấy cái cốc trên bàn, ôm chặt vào trong ngực, giọng run run nói. “Chúng tôi có thể đi rồi.”

Dạ Bác Vũ gạt đầu, mở cửa cho cô, cũng thay cô khóa cửa, dịu cô ngồi vào ghế phụ bên cạnh ghế lái xe, mang cô tiến vào cuộc sống của anh.

Đối với Hạ Đậu Khẩu mà nói, nhà mới lớn đến nỗi không còn gì để nói, khắp nơi tỏa ra hương vị sạch sẽ sang trọng.

Cô đi trên nền đá cẩm thạch trơn bóng, sợ hãi mình sẽ té nhào, đi trên mặt đất cũng phải hết sức cẩn thận.

Trong nhà không có một ai, bình thường trong nhà phải có hơi người, nhưng nơi này lại không có. Hạ Đậu Khẩu ôm cánh tay, bắt giác cảm môi dưới.

Dạ Bác Vũ cúi đầu nhìn người đứng bên cạnh lo lắng như muốn ngã quỵ, thương tiếc dâng lên trong lòng.

“Trước đây tôi thường thừa dịp mọi người không có ở nhà, mang tất dài trượt lên sàn nhà tưởng tượng mình là vận động viên đang tham gia trận đấu trượt băng.” Dạ Bác Vũ nhìn sàn nhà, bỗng nhiên lên tiếng.

Hạ Đậu Khẩu ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn không tưởng tượng nổi người trước mắt tuy đã hơn hai mươi tuổi, còn có loại khí chất lão luyện này cũng trải qua một thời thơ ấu tình nghịch.

“Anh có bị té không?” Cô thấp giọng hỏi, vẫn không chắc sẽ nhận được hồi âm.

“Đầu chỉ có té, còn không cần thận làm vỡ bình hoa, phải khâu mười mũi.” Anh giơ cánh tay phải lên, cho cô xem vết sẹo đã nhạt màu.

“Vậy sau này anh còn trượt băng sao?” Sau khi anh nói xong, Hạ Đậu Khẩu càng khẩn trương muốn biết.

“Không, nếu không bây giờ có lẽ tôi đã giật được huy chương vàng Olympic rồi.” Dạ Bác Vũ tự giễu nói.

Khóe môi Hạ Đậu Khẩu khẽ giật, thật không thể tin người nhìn rất nghiêm túc này lại có thể nói đùa, lo lắng trong lòng giảm đi một ít.

Nhưng cô không thể cười thoải mái được, hàn khí trong phòng làm cho cô lạnh run.

“Phòng này dùng đá xây lên đá, nên mùa đông hơi lạnh một chút.” Dạ Bác Vũ cởi áo khoác làm bằng lông dê trên người đưa đến tay cô.

“Cảm ơn.” Hạ Đậu Khẩu phủ thêm áo khoác.

Nhiệt độ cơ thể Dạ Bác Vũ lưu lại trên áo khoác lông dê dần dần xâm nhập vào da cô, lòng cô trở nên ấm áp, thân mình cũng nóng lên, đầu óc cũng bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Hạ Đậu Khẩu ngược nhìn gương mặt anh âm trầm, may mắn ngày trước anh là khách quen của quán, nếu không bây giờ cô đứng trong gian phòng xa lạ này, dù thế nào cũng không cảm thấy thoải mái được.

“Trước đây anh tới quán ăn cơm, có biết tôi là ai sao?” Cô hỏi.

“Biết. Di Chương có kể chuyện của em và ba em ở quán. Vừa khéo tôi lại đọc được tin về quán ăn của nhà em trên một quyển tạp chí, tôi lại ở gần đây nên liền tới xem.” Anh tự nhiên nói.

“Tôi biết. Đó là tạp chí đăng nửa tháng trước, chúng tôi không thể sống bình thường như trước, cũng vì vậy mà ba ba đóng cửa quán một tuần, bởi vì ông không ứng phó được với đám đông khách hàng. Sau đó, còn có một phóng viên muốn phỏng vấn, nhưng đều bị chúng tôi từ chối.” Hạ Đậu Khẩu dần dần nhớ lại, hai mắt trong suốt bỗng phủ một lớp sương mù.

“Ba em và món ăn của ông ấy giống nhau, rất cá tính.”

“Đúng vậy.” Hạ Đậu Khẩu thật sự muốn nói về ba ba, nhưng cô sợ mình lại không khống chế được, cho nên không dám nhiều lời. “Lúc anh tới quán, sao anh không trực tiếp nói cho tôi biết thân phận của mình.”

“Tôi thật thích không khí và thức ăn ở quán, nếu tôi nói cho em biết tôi là ai, tôi sẽ không thể thoải mái ngồi được, em cũng sẽ không tiếp đón tôi như những khách khác, phải không?” Dạ Bác Vũ đen nhìn cô, đúng lý hợp tình nói.

“Đúng vậy thật, nhưng sau này mới biết thì cảm giác thật không tốt, cứ có cảm giác giống như anh đến giám thị hoặc quan sát kẻ thù ấy.” Cô nhẹ giọng nói.

“Tôi thực ích kỉ, không muốn mất đi cơ hội hưởng thụ một bữa ăn ngon như thế. Với tôi mà nói, quán ăn của nhà em rất có không khí gia đình.” Anh nói.

“Thì đúng mà, đó là gia đình của ba ba và tôi.” Cô nói, giọng nói không tự chủ được run run.

“Em biết nấu ăn sao?” Dạ Bác Vũ sợ cô sẽ khóc thật, như vậy anh sợ mình sẽ sụp đổ mất, hoặc là sẽ nhìn không được mà ôm cô vào lòng, đánh phải vội vàng đổi chủ đề.

“Bình thường nấu thức ăn không thành vấn đề, nhưng tay nghề không bằng một nửa của ba tôi.”

“Có muốn làm công không?” Anh nói ra ý niệm lớn nhất trong đầu.

Cô cần phải tìm việc gì đó phân tán đi nỗi đau mất cha, mà anh muốn có nhiều thời gian ở cùng cô hơn.

“Làm công?” Cô tròn to mắt, như thể lời anh nói là ngôn ngữ ngoài hành tinh.

“Tôi không thích thức ăn bên ngoài, nếu yêu cầu đầu bếp làm theo khẩu vị của riêng mình thì có chút quá đáng. Nếu em đồng ý, tôi muốn mời em từ tuần sau phụ trách bữa tối của tôi. Dù sao, sau này em cũng sẽ ở đây.” Dạ Bác Vũ tạm dừng một chút, lại bổ sung một câu. “Đương nhiên, tôi sẽ trả lương cho em.”

“Nhưng mà, tôi chỉ ở đây vài ngày mà thôi.” Cô nói.

“Đi và ba ba tôi cũng sẽ không đồng ý để em ở ngoài một mình.” Anh lại càng không tán thành, cho nên mới bàn với bọn họ dốc lực trợ giúp.

Hạ Đậu Khẩu nhíu mày, có cảm giác không muốn cũng bị ép lên thuyền. Tuy biết mình mới mười tám tuổi, nhưng cô không còn nhỏ, không thể đưa ra ý kiến của chính mình?

“Em nghĩ lại xem, ba em sẽ để em ở đó một mình sao?” Dạ Bác Vũ nhìn tia kháng cự trong mắt cô, liền mở miệng thuyết phục.

Hạ Đậu Khẩu nắm chặt tay, nghĩ đến cuộc sống sau này không còn ba ba để nương tựa, chớp mắt lại bắt đầu cay cay. Cô cúi đầu, rất nhanh nói: “Nếu tôi ở lại đây, tôi sẽ nấu ăn, anh đưa tôi tiền mua nguyên liệu là được rồi, không cần trả lương cho tôi.”

“Trả lương tôi mới ăn cơm.” Anh nhíu mày, nói như đúng rồi.

“Anh thật sự thích thức ăn tôi nấu?” Hạ Đậu Khẩu cười khẽ ra tiếng, trong đầu cũng bắt đầu tính toán nấu món gì.

Cô học cách nấu của ba ba, trước khi ra đi ba ba đã dạy cho cô, là tài sản lớn nhất ông để lại cho cô ...

“Đừng hoài nghi.” Dạ Bác Vũ nhìn chút ý cười bên môi cô, mặt hiện lên một tia vui mừng.

“Đậu Đậu, con tới rồi sao? Mẹ vừa tắm xong, bây giờ mới nghe thấy giọng con.” Chương Thục Tuệ mặc áo ngủ từ lầu hai đi xuống, gọi nhũ danh của cô.

“Mẹ!” Hạ Đậu Khẩu kinh hoàng kêu một tiếng.

Nhũ danh của cô là Đậu Đậu sao? Dạ Bác Vũ muốn cười, cảm thấy tên này thật phù hợp với dáng người chưa đến mét 1,60 của cô.

“Tôi lên lầu trước, anh người cứ nói chuyện với nhau.” Dạ Bác Vũ không muốn cản trở hai mẹ con cô nói chuyện, gật đầu với đi Chương liền đi lên lầu.

“Bác Vũ, cảm ơn con đón Đậu Đậu đến giúp dì.” Chương Thục Tuệ nói.

“Không cần khách khí.” Dạ Bác Vũ không quay đầu lại nói.

Hạ Đậu Khẩu nhìn bóng dáng anh, ở trong lòng yên lặng nói lời cảm tạ với anh.

Cô nghĩ nếu cô thật sự sống trong nhà này, đây hẳn là một khởi đầu tốt đẹp.

Dạ Bác Vũ tuy nhìn lạnh lùng, nhưng lại rất quan tâm cô, giống như —

Người một nhà vậy!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Ép buộc một ngày, một mối đi.”

Vì buổi tối nên người làm đã ra về gần hết, Chương Thục Tuệ dẫn con gái đến phòng bếp, tự tay pha cho cô một ly sô cô la nóng.

Hạ Đậu Khẩu uống sô cô la nóng, thân thể cũng dần ấm áp.

Chương Thục Tuệ ngồi đối diện con gái, thấp giọng nói: “Ngày mai con đến nơi này ở luôn đi.”

“Nhưng mà... đây là nhà của mẹ.”

“Mẹ và dượng không có vấn đề gì, ông ấy tuy là người kiêu ngạo, nhưng tính tình rất rộng rãi.” Chương Thục Tuệ rất vừa lòng với người chồng hiện tại.

Hạ Đậu Khẩu nhìn mái tóc dài của bà, nhìn mẹ ung dung đẹp đẽ quý phái, cảm thấy khuôn mặt này có chút xa lạ.

Mẹ con cô trước kia một năm nhiều nhất chỉ gặp nhau hai lần, nói rất thương yêu nhau thì đó là gat người.

Ba mẹ là thanh mai trúc mã trong cô nhi viện. Ba ba sau khi tốt nghiệp liền làm học trò của sư phụ một của quán ăn Nhật Bản, mẹ thì làm việc ở công ty bảo hiểm nhân thọ. Cá tính hai người vốn bất đồng, bởi vì một lần quên tránh thai mà có con, không thể không kết hôn.

Năm cô sáu tuổi, ba mẹ li hôn. Lúc ấy, ba cô còn làm việc ở quán ăn, mẹ thì đã là doanh nhân thu nhập hơn trăm vạn một năm.

“Hơn nữa, Bác Vũ đưa nhỏ kia cũng rất tán thành con chuyển đến sống, như vậy mẹ càng thêm yên tâm.” Chương Thục Tuệ nhìn thoáng qua áo khoát lông dê trên người con gái. “Dù sao, mẹ và dượng con - —sau này con cứ gọi ông ấy là chú Dạ đi, ông ấy thường xuyên ra nước ngoài, các con đều là người trẻ tuổi, làm bạn với nhau cũng là chuyện tốt.”

“Chuyện đó... Dạ Bác Vũ trước kia là khách quen của quán ăn.” Hạ Đậu Khẩu nói.

“Thật không? Mẹ và cậu ấy đã từng nhắc tới con, cậu ấy có hỏi địa chỉ quán ăn, nhưng mẹ không nghĩ rằng cậu ấy sẽ đến đó thật.” Chương Thục Tuệ kinh ngạc nói: “Còn nữa, sau này con đừng gọi thẳng tên của người khác, nhà bọn họ rất chú ý quy củ.”

Hạ Đậu Khẩu gật đầu, hai tay bắt gập nắm chặt lại. Đúng vậy, đây là “nhà bọn họ”, không phải nhà cô, cho nên phải tuân theo quy củ.

“Tóm lại, ngày mai con mang một ít đồ dùng cá nhân chuyển đến đây đi. Về phần quần áo, thật ra không cần, ở chỗ nào sẽ có quần áo thích hợp với chỗ đó, lần sau mẹ sẽ dẫn con đi chọn quần áo.” Chương Thục Tuệ nói ngắn gọn.

“Nếu mẹ thấy con chuyển tới đây sẽ làm mẹ mất thể diện, con có thể sống một mình ở bên ngoài. Ba ba có để lại tiền bảo hiểm, dùng đến khi tốt nghiệp đại học chắc không thành vấn đề.” Cô thẳng thắn nói.

“Con nói thế là sao, chẳng lẽ con muốn cho người ngoài nói Chương Thục Tuệ mẹ đây không chăm sóc nổi con gái sao?” Chương Thục Tuệ dùng ánh mắt trách cứ nhìn cô.

Mẹ không lo lắng cô sống ở đâu, mẹ chỉ sợ lời ăn tiếng nói của người ngoài mà thôi. Hạ Đậu Khẩu thu hồi ánh mắt, cô cúi đầu nhìn hai tay của mình, trong lòng đau đớn.

“Con sống một mình không có vấn đề.” Hạ Đậu Khẩu kiên trì nói.

“Con ở đây...ba con cũng sẽ không lo lắng...Đây là...đây là việc duy nhất mẹ có thể làm cho ông ấy.” Chương Thục Tuệ cúi đầu, run run nói.

Lời mẹ tiến vào trong lòng Hạ Đậu Khẩu, cô đột nhiên ngẩng đầu- -

Hốc mắt mẹ hơi ướt át, nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng.

“Dù sao, trước khi con bước chân ra xã hội, cuộc sống của con sẽ do mẹ chịu trách nhiệm, đã hiểu chưa? dù sao mẹ cũng chỉ sinh một người con gái là con, sau này tài sản của mẹ đều để lại cho con, mẹ không chăm sóc con, ai chăm sóc đây?” Chương Thục Tuệ lấy khẩu khí xử lý công sự lưu loát nói.

“Con đã biết.” Hạ Đậu Khẩu cố gắng cười, thân thể lại lạnh như băng có chút lo lắng.

Cô tin tưởng ba ở trên trời sẽ biết, cũng sẽ hy vọng cô sống cùng với mẹ.

“Về phòng nghỉ ngơi đi đã.” Chương Thục Tuệ đứng dậy vỗ vỗ bả vai cô.

“Con không thể ngồi ở đây một lát sao?” Hạ Đậu Khẩu hỏi.

Ngồi ở phòng bếp làm cô có cảm giác an tâm – Bởi vì đây là nơi cô và ba ba thường ở cùng nhau.

“Có thể. Phòng của con là phòng đầu tiên bên phải cầu thang lầu ba, mẹ và dượng con ở lầu hai, ông ấy đi ngủ sớm, con đừng làm ảnh hưởng đến ông ấy.” Chương Thục Tuệ nói.

“Vâng, mẹ ngủ ngon.”

Hạ Đậu Khẩu cảm cái cốc vẫn còn ấm áp để sưởi ấm, liếc nhìn phòng bếp giống như nơi trưng bày đồ dùng làm bếp.

Sau này, thật sự có biện pháp đem nơi này trở thành nhà của mình sao?

“Còn có một chuyện...” Chương Thục Tuệ đi được hai bước, lại quay đầu dặn dò nói: “Vừa rồi mẹ nghe con và Bác Vũ nói chuyện. Bác Vũ làm việc gì cũng có mục đích, tính tình có vẻ lạnh lùng, không phải là người dễ ở chung, tốt nhất con nên nhún nhường một chút.”

Thật sao? trong lòng Hạ Đậu Khẩu hiện lên nghi vấn.

“Còn nữa...” Chương Thục Tuệ muốn nói lại thôi, nhìn cô một cái.

“Mẹ có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.” Hạ Đậu Khẩu hít một hơi thật sâu, có dự cảm chẳng lành.

“Bác Vũ bộ dạng tuấn lãng, gia thế bối cảnh lại tốt, có rất nhiều cô gái yêu mến. Chú Dạ của con đã nhắm đối tượng kết giao cho cậu ấy, cho nên con và Bác Vũ giữ khoảng cách một chút là tốt nhất.”

Hạ Đậu Khẩu rung mình một cái, lời mẹ nói hung hăng quăng cho cô một cái tát.

Bọn họ xem cô là dạng người gì? Nghĩ cô sẽ dụ dỗ Bác Vũ sao?

“Là mẹ bảo con ở đây, không phải con tự mình lựa chọn.” Hạ Đậu Khẩu giống như con nhím đang xù lông, biểu hiện này là do thống khổ tạo thành.

“Chú Dạ của con đã chủ động mở miệng, mẹ nhất định phải giữ con ở lại, nhưng mẹ phải nhắc nhở con, nơi này không phải là nhà của mình, tất cả phải cẩn thận.”

Hạ Đậu Khẩu nhìn mẹ, biết mẹ gả vào nhà giàu, cuộc sống trở nên đầy đủ nhưng lại không ngờ bà đã mất hết lương tâm. Cô vì những lời mẹ nói mà cảm thấy bị thương.

“Con không muốn nợ nhân tình của các người, nếu thật sự muốn con ở lại đây, con hy vọng có thể không nợ các người. Nhà lớn như vậy, thế nào cũng cần có người quét dọn, sửa sang lại.” Hạ Đậu Khẩu giả vờ bình tĩnh nói.

Chỉ có như thế, cô mới có thể phân chia khoảng cách giữa cô và người nhà họ Dạ.

“Như vậy có ổn không? Con là con gái của mẹ—?”

“Không có gì là không ổn. Dù sao, Dạ Bác Vũ cũng hy vọng muốn con sẽ nấu ăn cho anh ta. Còn có, con sẽ cùng giữ khoảng cách với Dạ Bác Vũ, con rất rõ ràng thân phận của mình.”

Hạ Đậu Khẩu nhìn mẹ, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kiên định, giữ cho bản thân mình chút tự tôn.

“Tốt lắm, con biết thế là tốt rồi, mẹ đi lên nghỉ ngơi trước.” Chương Thục Tệ tiến lên vỗ vỗ bả vai con gái, xoay người lên lầu.

Hạ Đậu Khẩu đỡ đỡ xoay người, trở lại chỗ ngồi uống một ngụm sô cô là đã nguội lạnh.

Đáng tiếc... Trước đây cô đã nghĩ mình và Dạ Bác Vũ sẽ trở thành bạn bè.

Cô nhớ lại áo lông đang quàng trên vai là Dạ Bác Vũ khoác cho cô. Hàn khí trong người lại không hề lui.

Trong một thời gian ngắn làm cho trái tim cô gái mười tám tuổi của cô càng cô đơn...

Vì biết Hạ Đậu Khẩu đêm nay sẽ về nhà, mà buổi tối ba anh và dì Chương chuyện muốn nói với nhau, cho nên hơn chín giờ Dạ Bác Vũ mới rời khỏi văn phòng, trước đó bảy giờ đã tan tâm.

Năm trước tốt nghiệp đại học xong, Dạ bác Vũ muốn qua Anh học lấy bằng thạc sĩ. Nhưng anh hy vọng trước khi đi học có chút kinh nghiệm làm việc, như thế mới có thể tiếp thu kiến thức nhanh hơn. Bởi vậy, anh đến công ty của ba làm quản lý cổ vấn cũng như trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc. Thời gian đã qua nửa năm, nửa năm sau anh liền chuẩn bị xuất ngoại.

Cuộc đời của anh đều nằm trong kế hoạch đã định sẵn của bản thân, trừ ba tháng trước gặp Hạ Đậu Khẩu, vừa gặp cô và tình cảm với cô, đây là ngoại lệ.

Dạ Bác Vũ cho xe vào nhà, đi qua một công viên cây xanh và bể phun nước, hàng cây kinh giới chạy dài hai bên hào trạch.

Anh đậu xe vào gara, đi đến cửa chính.

Lâu một đèn bật sáng, như vậy là Hạ Đậu Khẩu đang ở trong nhà. Không biết cô mới đến đã quen với mọi chuyện chưa? Nghĩ đến cô, Dạ Bác Vũ bỗng nhiên lo lắng một trận.

Anh dùng chìa khóa mở cửa, mới tiến vào phòng khách liền nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng ghế bị ngã.

Anh bắt giác gia tăng cước bộ, đi đến phòng bếp.

Hạ Đậu Khẩu đang ngồi trước bàn ăn đọc sách, vừa thấy anh, liền lễ phép cười yếu ớt, đứng dậy nói: “Dạ Tiên sinh, anh đã trở về.”

“Dạ tiên sinh?” Dạ Bác Vũ khẽ nhủ mày rậm, giọng nói nhất thời âm trầm.

“Đúng vậy, không phải anh họ Dạ sao?” Hạ Đậu Khẩu nhìn khuôn mặt tức giận của anh, giả ngu nói.

“Ba tôi cũng họ Dạ.” Anh phụng phịu, không khách khí nói.

“Cho nên, tôi gọi ông ấy là “Chú Dạ”!” Hạ Đậu Khẩu không ngờ anh nói vậy, quyết định xem anh là ông chủ của cô: “Đã đói bụng chưa? tôi nhớ anh nói tuần sau mới bắt đầu làm bữa tối, cho nên tôi không nấu...”

“Điện thoại của em đâu?”

Hạ Đậu Khẩu lấy điện thoại ra, Dạ Bác Vũ lưu số điện thoại của anh vào: “Sau này tôi có về ăn cơm hay không, sẽ liên lạc thông báo với em.”

“Được, về sau phiên Dạ Tiên Sinh chỉ giáo nhiều hơn.” Hạ Đậu Khẩu nói.

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã của cô rất đối xa cách, anh cau mày, hoàn toàn không hề che dấu tức giận trên khuôn mặt.

“Cùng ở chung một mái nhà, có cần phải như chủ tớ thế không?” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, trực tiếp hỏi.

“Tuy rằng tôi ở đây, nhưng tôi đã nói với mẹ tôi, không muốn nợ ân tình gì, sau này việc nhà tôi đều xử lý.” Cô mang theo ý cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Chúng tôi đón em đến ở chứ không phải muốn em tới làm người hầu.” Dạ Bác Vũ tức giận nói.

“Không sao, tôi vốn thích làm việc nhà.” Cô nhẹ giọng nói, hơi bất an vì tâm tình anh không tốt.

“Thích làm và bị ép buộc phải làm là hai việc khác nhau.” Anh tiến lên từng bước, giống như tượng đá im lặng đến trước mặt cô.

“Tôi không sao.” Hạ Đậu Khẩu cúi đầu, không dám đối mặt với khí thế bức người của anh.

“Tôi đã nói rồi! tôi không nghĩ muốn nhìn thấy gương mặt miễn cưỡng như thế này ở nhà.” Anh nói giọng khàn khàn.

Tâm Hạ Đậu Khẩu đau xót, cố gắng nhìn xuống, cố gắng đè nén không bày ra khuôn mặt thống khổ của bản thân.

Đúng vậy, người ta không muốn ở ngay nhà mình thấy một khuôn mặt thối như thế, cô còn tưởng rằng người ta thật sự cho cô là người nhà, luyến tiếc cô làm người hầu sao?

Cô đã mười tám tuổi, nên biết được thực tế là như vậy.

Trên người Dạ Bác Vũ tỏa ra một loại khí chất tôn quý. Nhiều năm qua sống an nhàn sung sướng, dường như anh thành thói quen hay mệnh lệnh với người khác.

“Ý của tôi là...”

“Anh không cần giải thích, tôi cho rằng chỉ cần phụ trách quét dọn và nấu ăn là có thể đối lấy bốn năm đại học không phải lo cơm áo mặc là một việc tiết kiệm được chi phí, tôi không muốn làm người ăn xong không trả tiền.” Hạ Đậu Khẩu ngẩng mặt nhìn anh, cố gắng bình tĩnh nói.

Dạ Bác Vũ nhìn thân hình gầy gò nhưng trán định của cô, đột nhiên hiểu rằng tuy bề ngoài cô dịu dàng nhưng bên trong lại khác.

“Em cứ làm theo khả năng đi! Nếu không thể xử lý được tiền học và việc nhà, cứ trực tiếp mở miệng. Em có địa vị trong nhà, dù sao cũng không phải người hầu, biết không?” Dạ Bác Vũ từ từ nói.

“Tôi đã biết.” Hạ Đậu Khẩu nhìn Dạ Bác Vũ, thấy anh nhìn đối xử với người xung quanh nhìn thì hờ hững, nhưng thật sự rất chu đáo.

Anh nghĩ chu đáo cho cô như thế, sao mẹ lại có thể nói anh làm việc gì cũng có mục đích, cá tính lạnh lùng?

“Em ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

“Ăn rồi. Còn anh?” Cô hỏi.

“Chưa.” Dạ Bác Vũ chớp mắt một cái, cũng không nhìn cô, trong lòng mơ hồ chờ mong.

“Hôm nay tôi mua rất nhiều đồ ăn, không ngại thì chờ tôi hai mươi phút, tôi nấu bữa tối, được không?” Tuy rằng đã đáp ứng với mẹ giữ khoảng cách với anh, nhưng ít nhất cô có thể dùng tài nấu ăn đáp lại tâm ý của anh.

“Được, tôi đi tắm rửa một chút.” Dạ Bác Vũ gật đầu, thật vui vẻ vì đã có một khởi đầu tốt đẹp.

Hạ Đậu Khẩu nở một nụ cười, đứng dậy đi đến tủ lạnh, quyết định về sau sẽ vì anh mà chuẩn bị thức ăn ngon, báo đáp lại lòng tốt của anh.

Dù sao, xem ra anh thật sự quan tâm cô như người một nhà.

Năm tháng sau -

Hạ Đậu Khẩu rất nhanh xử lý nguyên liệu nấu ăn, sau đó liền đi ra khỏi phòng bếp.

Đến phòng khách thay nước cho bình hoa trước, sau đó tiến đến ghế sofa trong thư phòng của Dạ Bác Vũ, ôm cái gối dài anh đã cho cô.

Bất luận là ai đã tặng cho Dạ Bác Vũ cái gối ôm này, cô đều chân thành cảm tạ người nọ đã chọn sai màu sắc, cho nên mới tiện nghi cho cô.

Dạ Bác Vũ một cây đen, cái gối này lại màu vàng nhạt không phải loại anh thích.

Hạ Đậu Khẩu vui mặt vào chiếc gối mềm mại, nghĩ đến cuộc sống của cô sau khi chuyển đến nhà họ Dạ.

Nửa năm qua, cuộc sống đại học coi như tốt đẹp. Nhưng mà, cô vốn nghĩ sẽ ở quán ăn cùng ba ba sống cả đời, cho nên mới chọn trường đại học gần nhà, luôn tưởng rằng tâm nguyện của bản thân sẽ được thành toàn. Không ngờ, bây giờ lại đau đầu vì tương lai sau này.

Bởi vì cô thích nấu ăn, thật sự cũng không nghĩ rằng sau khi tốt nghiệp đại học sẽ tìm được việc làm. Nhưng mà, không thể nói nhà họ Dạ cho cô làm quản gia được.

Tuy rằng cô cảm thấy Dạ Bác Vũ có thể đồng ý.

Nhưng mà, đó là vì Dạ Bác Vũ thích làm việc đến nỗi bây giờ cũng không có bạn gái, vạn nhất anh có đối tượng, hoặc là kết hôn, cô không tin rằng có

cô gái nào dễ dàng đồng ý cho cô làm quản gia.

Bởi vì mẹ đã dặn, cô, chú Dạ và Dạ Bác Vũ phải luôn duy trì một loại quan hệ có lễ.

Cô giữ khoảng cách như vậy khiến chú Dạ cực kì tán thưởng cô, nghĩ rằng tuy cô trẻ tuổi nhưng lại biết cách cư xử, đôi lúc cũng sẽ ở nhà dùng bữa tối, nói chuyện phiếm với cô vài câu.

Nhưng cô biết thật ra Dạ Bác Vũ không thích khách khí kiểu vậy.

Trên thực tế, cô thích Dạ Bác Vũ, cũng biết anh đối xử với cô tốt hơn người khác rất nhiều, nhưng cô vẫn cố ý giữ khoảng cách với Dạ Bác Vũ như khách và chủ nhà, bởi vì cô không muốn làm mẹ khó xử.

Dù sao, trải qua nhiều đó thời gian ở chung, hơn ai khác cô biết hiểu rõ mẹ, bởi vì sự nghiệp đang xuống dốc nên mới không còn cách nào khác phải đi bước nữa, lại sợ mất đi cuộc sống giàu có hiện tại, cho nên, mẹ mới cố gắng làm tất cả để ý chú Dạ như vậy, biến mình trở thành trợ thủ hoàn mĩ đắc lực ở bên cạnh Dạ Thúc.

Ai! Hạ Đâu Khẩu thất thần, khẽ thờ dài.

Có khi, cô thật không thích khả năng quan sát rất tốt của bản thân, chắc vì ở quán ăn gặp nhiều người, cô không khó nắm bắt suy nghĩ của người khác.

Giống như cô biết Dạ Bác Vũ có thể trở thành bạn bè thân thiết, cũng cảm thấy anh đối xử với cô giống như em gái, chắc vì vậy nên cô vẫn không thể để mình và anh càng thân cận...

Đình đông!

Chuông cửa vang lên, sau đó truyền đến tiếng mở cửa.

Dạ Bác Vũ đã về!

Dạ Đâu Khẩu ném cái gối, như con chim nhỏ bay ra khỏi thư phòng, Dạ Bác Vũ vừa lúc đẩy cửa chính bước vào.

“Dạ tiên sinh, anh đã về.” Cô nói.

“Sao còn gọi tôi là Dạ tiên sinh?” Dạ Bác Vũ liếc cô một cái, bình tĩnh hỏi.

“Sao anh cứ hỏi vấn đề này thế?” cô nhẹ giọng nói, đã sớm quen với thần thái nghiêm túc không cười khiến người ta sợ hãi của anh.

“Bởi vì anh ấy hy vọng cô sẽ gọi anh ấy là Bác Vũ nha~.” Một chàng trai mái tóc nhuộm nâu theo trào lưu hiện nay, ở phía sau Dạ Bác Vũ nhô đầu ra.

Hạ Đâu Khẩu đứng thẳng người, may mắn hôm nay mình mặc áo màu hồng nhạt không tay cùng một cái váy dài, cũng coi như lịch sự.

“Đây là em họ của tôi Hoàng Gia Văn, cậu ta cư trú lâu dài ở Mỹ, gần đây mới trở về Đài Loan, muốn theo tôi về nhà ăn bữa tối.” Dạ Bác Vũ trừng mắt nhìn em họ một cái.

“Hoàng tiên sinh, xin chào.” Hạ Đâu Khẩu cười nhẹ, lịch sự nói.

Dạ Bác Vũ nhìn Hạ Đâu Khẩu, bình thường anh không thích cô dùng phương thức nói chuyện khách sáo này, nhưng bây giờ đối tượng đối thành người ngoài, làm anh cảm thấy an ủi một chút.

“Ngày nào anh cũng về nhà ăn tối, đương nhiên tôi phải đi theo nhìn xem trong nhà tốt cùng có thần thánh phương nào chứ?” Hoàng Gia Văn cười hi hi nói.

“Muốn dùng cơm sao?” Hạ Đâu Khẩu nhìn Dạ Bác Vũ, nhẹ giọng hỏi.

“Nếu thấy không phiền.” Hoàng Gia Văn ngênh ngang đến ngồi xuống sô pha trong phòng khách.

“Không có gì cậu!” Dạ Bác Vũ bình tĩnh nói, ngồi xuống ghế sô pha cá nhân, cầm di động kiểm tra tin nhắn, không thèm liếc người khách không mời mà đến một cái.

Hạ Đâu Khẩu sớm biết rằng trước mặt người khác Dạ Bác Vũ đều không có biểu cảm gì tốt cũng như không kiên nhẫn, nhưng Hoàng Gia Văn không phải là em họ của anh sao?

Hạ Đâu Khẩu liếc nhìn Dạ Bác Vũ một cái, nhẹ giọng nói với Hoàng Gia Văn: “Thật xin lỗi, bữa tối tôi không chuẩn bị nhiều thức ăn...”

“Nghe thấy chưa, nhanh trở về đi.” Dạ Bác Vũ vừa nghe, tâm tình lập tức tốt lên, hát đệm đuổi người.

Hạ Đâu Khẩu vội vàng đi đến bên cạnh Dạ Bác Vũ, huyých khủy tay anh.

Dạ Bác Vũ không tình nguyện ngâm miệng lại.

“Tôi sẽ nấu thêm bánh sủi cào được không? Hy vọng Hoàng tiên sinh không ngại.” Hạ Đậu Khẩu nói.

Dạ Bác Vũ suy nghĩ rất nhanh, hoàn toàn không hiểu tại sao anh không muốn cùng người khác chia sẻ bữa tối.

Hoàng Gia Văn không để ý sắc mặt khó chịu của Dạ Bác Vũ, lập tức cười hi hi nhảy đến bên cạnh Hạ Đậu Khẩu.

“Sao lại khách khí như vậy, tôi hoàn toàn không ngại. Trời sinh con gái gia tộc tôi không bao giờ đến gần phòng bếp, có người nấu sẵn cho ăn thế này, tôi vui vẻ còn không kịp. Tôi có thể ở phòng bếp nhìn cô làm thức ăn được không?” Hoàng Gia Văn áp sát lại gần cô, nói.

Hạ Đậu Khẩu bất giác liếc nhìn Dạ Bác Vũ một cái.

“Cậu đến phòng bếp chỉ ảnh hưởng đến tốc độ nấu ăn của em ấy thôi.” Dạ Bác Vũ biết ý của cậu ta, liền xô ngã Hoàng Gia Văn xuống xô pha. “Ngồi đây, xem tí vì!”

Hoàng Gia Văn làm mặt quỷ, đành phải ngoan ngoãn ngồi ở ghế xô pha cùng Dạ Bác Vũ nói cô gái chịu xuống bếp như Hạ Đậu Khẩu thật là hiếm thấy.

Hạ Đậu Khẩu đứng ở phòng bếp, không muốn nghe bọn họ đối thoại, vì thế mở nhạc, rất nhanh làm vài món ăn.

Cô thành thạo bật bếp ga có tạo hình cong mềm mại như chiếc Porsche Italy best đang lướt như bay trên con đường cao tốc, lại một lần nữa cô thật cảm tạ cái bếp ga này, mỗi lần khởi động đều không sợ âm ỉ, hơn nữa đồ dùng điện đều là Dạ Bác Vũ chọn lựa kĩ càng cho cô.

Mọi thiết bị đều mới đổi từ ba tháng trước, nhờ yêu cầu của anh, cô mới có thể sử dụng những đồ vật cao cấp mà cả đời này đối với cô không có khả năng đụng đến.

Đồ dùng xây dựng tại phòng bếp đều được lựa chọn tại bảo tàng nghệ thuật Đức poggenpohl*, ngay cả dụng cụ làm bếp, anh đều kiên trì vì cô chọn lựa đồ tại cửa hàng có thương hiệu lâu đời như fessler*, nói cái gì mà đồ dùng được chế tạo từ inox, vừa an toàn mà mẫu mã lại đơn giản dễ dùng, nhìn mới thoải mái.

*poggenpohl: Một công ty sản xuất nội thất phòng bếp từ những chuyên gia ở Đức.

fessler: Cửa hàng bán dụng cụ nhà bếp cao cấp.

Anh làm cho cô biết cuộc sống giàu sang thật sự thoải mái, nếu cô cứ theo thói quen sống an nhàn sung sướng thế này, sợ là sau khi trở lại cuộc sống bình thường sẽ gặp không ít khó khăn.

Hạ Đậu Khẩu đang nấu đồ ăn đột nhiên sững sốt, bởi vì thấy chính mình mới ở đây một thời gian mà lại sớm bắt tri bắt giác trở quen thuộc với tất cả.

Cô nên nhắc nhở chính mình, cô chính là một nhân viên tạm thời, tất cả những thứ này không thuộc về mình. Hạ Đậu Khẩu tự ra lệnh cho bản thân ở trong lòng.

“Dạ tiên sinh, dùng cơm ở nhà bếp sao?” Hạ Đậu Khẩu ló đầu ra hỏi.

Ở phòng bếp có một cái bàn lớn, bình thường chỉ có cô cùng Dạ Bác Vũ hai người ngồi, bọn họ sẽ ăn cơm ở đó.

“Ừ.” Dạ Bác Vũ trầm giọng nói.

“Tôi giúp xếp bát đĩa.” Hoàng Gia Văn lập tức vọt vào phòng bếp, thân thiện hỏi: “Bát đĩa ở đâu? Có thức ăn gì cần dọn ra không?”

Dạ Bác Vũ theo sau, đi đến bên cạnh Hạ Đậu Khẩu, hỏi: “Khay đâu?”

“Để tôi dọn. . .” Hạ Đậu Khẩu bị Dạ Bác Vũ trùng mắt liếc một cái, lời nói liền nuốt trở về, ngoan ngoãn giao khay ra.

Dạ Bác Vũ cầm khay lớn đựng thức ăn đi vào nhà bếp, Hoàng Gia Văn còn chưa xếp xong bát đĩa, anh lại bung bánh sủi cào cùng canh tỏi.

Hạ Đậu Khẩu hỗ trợ dọn rau lên, nói với Dạ Bác Vũ: “Các anh cứ từ từ dùng.”

Gặp quý, cô nhất định phải cố gắng xem mình là người hầu như vậy sao? Dạ Bác Vũ nhướng mày, thần sắc hung ác trùng mắt với cô.

Dạ Bác Vũ trực tiếp kéo ghế cho cô, ra lệnh nói: “Không thấy ba đôi đĩa sao? Ngồi!”

Hạ Đậu Khẩu nhìn anh một cái, vẫn theo lời anh ngồi xuống.

“Bắt đầu bắt đầu.” Hoàng Gia Văn nhìn một bàn sắc hương vị toàn những món ngon, cảm giác thèm ăn dâng lên.

Khoai tây nhân thịt, cải xoăn xào, súp miso bí ngô gà, cá thu nướng cùng trứng ốp la, mỗi một món thoạt nhìn đều siêu mỹ vị.

“Tôi quên nồi com mất!” Hạ Đậu Khẩu bật người dậy.

“Ngồi xuống.”

Dạ Bác Vũ đứng dậy đi xuống phòng bếp.

Cả người Hạ Đậu Khẩu đột nhiên không được tự nhiên đứng dậy, sao anh lại cướp việc của cô trước mặt khách như vậy?

“Cô và Bác Vũ qua lại đã bao lâu?” Hoàng Gia Văn hạ giọng hỏi.

“Chúng tôi không có qua lại!” Hạ Đậu Khẩu lập tức lắc đầu phủ nhận, tai không được tự nhiên ửng hồng.

Dạ Bác Vũ đem nồi com lên, sau đó xới cho mỗi người, vừa thấy Hạ Đậu Khẩu mặt đỏ anh lập tức trừng mắt với Hoàng Gia Văn một cái.

“Ăn com.” Hoàng Gia Văn lập tức giơ đũa lên dùng com.

“Em làm sao vậy?” Dạ Bác Vũ hỏi cô.

“Không có việc gì, ăn com đi.” Hạ Đậu Khẩu dùng sức lắc đầu, dùng sức đá đi suy nghĩ miên man trong đầu.

Làm sao người ta lại nghĩ rằng cô và Dạ Bác Vũ là một đôi? Nếu chú Dạ và mẹ cũng nghĩ như thế..... tâm Hạ Đậu Khẩu chợt lạnh, đỏ ửng trên mặt dần dần rút đi.

Cô không dám nghĩ nhiều nữa, nghiêng người giúp Dạ Bác Vũ chan một bát canh đầy — anh thật sự rất cẩn thận, vì sợ nóng nên vừa đưa chén canh tới liền thổi cho nguội.

Dạ Bác Vũ nhìn cô, biết trong lòng cô có chuyện, cũng ngại ở trước mặt “người ngoài” ép hỏi cô, vì thế lấy đũa bắt đầu dùng com.

Hoàng Gia Văn một ngụm tiếp theo một ngụm ăn com, đợi khi nếm qua hết thức ăn cậu mới lại mở miệng lần nữa.

“Tuy rằng mẹ tôi không nấu ăn, nhưng đây thật đúng là hương vị của mẹ mà.” Hoàng Gia Văn cảm thấy nỡ n�n thờ dài một tiếng. “Cô có muốn mở quán ăn hay không? Tôi bỏ vốn, cô làm đầu bếp.”

“Em ấy còn học đại học.” Dạ Bác Vũ lạnh lùng nói.

“Vậy đã có bạn trai chưa? Nếu không ngại thì tôi tự tiện cứ.....” Hoàng Gia Văn hì hì cười nghiêng người về phía trước.

“Em ấy còn chưa đến hai mươi tuổi.” Dạ Bác Vũ trừng mắt liếc cậu một cái, ánh mắt sắc bén đủ để cho người bình thường sợ tới mức trốn xuống gầm bàn.

Hoàng Gia Văn lại cố tình không nhìn anh, nghiêng cả người về phía trước, thân thiện nói chuyện với Hạ Đậu Khẩu.

“Năm nay tôi cũng mới hai mươi hai tuổi, thật sự không kém bao nhiêu. Huống hồ, bây giờ tôi muốn định cư ở Đài Loan, không giống Dạ Bác Vũ tháng sau sẽ xuất ngoại đi học, tôi có thể chuyên tâm ở trong nước cùng em.....”

Tay Hạ Đậu Khẩu cầm đũa khẽ run lên, cô nhìn Dạ Bác Vũ.

“Anh..... Muốn xuất ngoại?” Tim giống như bị kim đâm, bỗng dưng ê ẩm.

“Anh ấy không nói cho em sao? Tháng sau anh ấy sẽ sang Anh lấy bằng thạc sĩ, dự định sẽ nhấc lên một trận sóng gió ở đó đấy. Nói đến thì thật không công bằng, như anh thể trạng gầy gò, diện mạo quá nghiêm túc, con gái cảm thấy khốc, nhưng vẫn cứ muốn chủ động làm quen. Mà tôi cả ngày tươi cười thoải mái, con gái lại cảm thấy tôi không an toàn.....” Hoàng Gia Văn nói một chuỗi dài.

“Cậu cầm miếng cho tôi, ăn com!” Dạ Bác Vũ vỗ bàn thật mạnh, con ngươi đen hung ác trừng cậu.

Hoàng Gia Văn làm động tác khóa miệng, lấy đũa gấp miếng thịt bò, nhét vào miệng.

“Tôi giúp anh bôi com.” Hạ Đậu Khẩu sợ trường hợp xấu hổ, cầm lấy bát com màu đen của Dạ Bác Vũ, đứng dậy nhanh bước vào phòng bếp.

Anh ấy sẽ sang Anh, anh ấy sẽ sang Anh..... Những lời này cứ vọng lại trong đầu Hạ Đậu Khẩu.

Cô nắm chặt bát com, trong lòng vội vàng xao động làm cho cô không tự chủ được bước nhanh hơn, hoàn toàn không chú ý Dạ Bác Vũ đã đứng dậy, đi theo cô vào phòng bếp.

Hạ Đậu Khẩu đứng trước nồi com điện, lại nghĩ không ra mình vốn muốn làm gì.

Sao anh chưa từng nói với cô anh sẽ đi Anh?

Tuy rằng anh không nhất định phải nói cho cô, nhưng ngẫu nhiên anh sẽ nói chút chuyện công tác hoặc đi công tác với cô, đại sự như vậy vì sao không nói?

Dạ Bác Vũ lấy bát com trong tay cô, đi tới đứng bên cạnh cô.

Hạ Đậu Khẩu giặt mình một chút, ngửa đầu nhìn anh.

Mắt anh sáng ngời nhìn về mặt mờ mịt của cô.

Hạ Đậu Khẩu bỗng nhiên tránh ánh mắt của anh, xoay người rời đi.

Dạ Bác Vũ chắn trước mặt cô, nhanh chóng nhìn vào mắt cô, nghiêm túc hỏi: “Em có muốn sang Anh học đại học không?”

“Cái gì?” Hạ Đậu Khẩu kinh ngạc tròn to mắt.

“Em có hứng thú với nấu ăn, ngành quản lí nhà hàng của đại học ‘Bá Minh Hàn’ rất có tiếng.” Việc này anh đã sớm tìm hiểu, nhưng vẫn không tìm ra lý do mở miệng.

Anh đi lần này, chính là hai năm, anh lo cô sống một mình ở đây, ai biết có người thừa dịp tốt mà vào hay không. Hôm nay Hoàng Gia Văn nhón nháo một trận, nhưng lại xem như tạo cơ hội giúp anh.

Cô thất thần rõ ràng như thế, hẳn là có chút để ý anh đi.

“Em nghe rõ tôi nói gì sao?” Dạ Bác Vũ nóng nảy, hai tay cường ngạnh nắm chặt bả vai cô.

Đầu óc Hạ Đậu Khẩu nóng rực, căn bản không có cách nào suy nghĩ, càng không nói đến là câu trả lời thuyết phục.

“Tôi dựa vào cái gì mà sang Anh học?” Cô kích động nói, giọng nói có chút thở gấp.

“Di Chương có đủ tiền cung ứng cho em xuất ngoại.” Anh nói.

“Đó là tiền của bà ấy.”

“Di ấy là mẹ em.”

“Nếu bà ấy thực sự nghĩ thế, đã sớm bàn với tôi.” Cô không muốn yêu cầu cái gì. “Huống hồ, tôi như bây giờ tốt lắm.”

Dạ Bác Vũ cúi mặt, gần đến nỗi hai người đều có thể cảm nhận được hô hấp của nhau.

Hạ Đậu Khẩu bối rối rũ mắt xuống, tránh ánh mắt đen như muốn nhìn thấu lòng người của anh.

“Ngẩng đầu.” Anh nói nhỏ.

“Em có nghĩ tôi tương lai sao? Nghĩ chính mình sẽ tự làm việc nuôi sống bản thân sao?”

“Tôi đương nhiên nghĩ. Nhưng mà, có một số việc không phải tôi nghĩ là có thể.”

“Năm nay anh sẽ sang Anh, nếu em muốn đi, vừa hay có thể đồng hành với tôi, như vậy di Chương cũng sẽ yên tâm.” Dạ Bác Vũ cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, luyện tiết dời tầm mắt.

Hạ Đậu Khẩu nhớ tới lời mẹ dặn dò lúc trước, cười khổ nói: “Anh sai rồi.” Nếu cô và Dạ Bác Vũ đồng hành, mẹ sẽ lo lắng đến nỗi cả đêm không thể ngủ được.....

“Có ý gì?” Dạ Bác Vũ ép hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy anh đối với tôi rất tốt, mọi chuyện đều giúp tôi suy nghĩ.” Hạ Đậu Khẩu nhìn anh, tim đập mạnh loạn nhịp, sau đó cô cảm thấy mặt đều phỉn đỏ.

Ánh mắt Dạ Bác Vũ trong suốt nhìn cô chăm chú, tai anh bỗng nóng lên, cả người không được tự nhiên.

Thật sự anh phải thổ lộ với nha đầu nhỏ hơn mình năm tuổi này sao? Mấy ngày nay, cô không cảm nhận được chút dụng tâm của anh sao?

“Tôi không thích thay đổi, có em ở bên, có vẻ dễ dàng thích ứng hơn.” Dạ Bác Vũ phụng phịu nói, mặt không đổi sắc trực tiếp nói.

Thì ra là thế. Trong lòng Hạ Đậu Khẩu hiện lên một tia tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã nhận câu nói của anh. Suy nghĩ của kẻ có tiền, người bình thường quả thực không phải có khả năng tưởng tượng được!

“Tuy rằng như thế, tôi vẫn không nên đi cùng anh, người khác sẽ hiểu lầm.” Cô nói.

“Hiểu làm cái gì?” Điều anh hi vọng nhất là người khác hiểu lầm, có thể từ giả hoá thật thì tốt.

“Anh biết mà.”

“Tôi không sao cả.” Dạ Bác Vũ bỗng nhiên cười nham nhở.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn anh cười, một đạo đỏ ửng từ cổ dâng lên, cô bỗng dưng chần chừ mở mắt, nhưng lại không có cách nào nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhưng cô không nên suy nghĩ miên man về anh như vậy! Bởi vì cô không có tư cách.

“Tôi thì có là gì, dù sao quan hệ chúng ta không phải chủ tớ, không phải thân nhân, bạn bè, có lẽ ba loại quan hệ trên đều có một ít, mà như vậy vẫn không đủ để cho tôi đi theo anh sang Anh.” Hạ Đẩu Khẩu nói xong, vội vàng bụng bát com của anh lên, đi ra phòng bếp.

Dạ Bác Vũ nhìn bóng dáng của cô, anh nắm chặt quyền, khuôn mặt buộc chặt. Anh không còn cách nào khác hồi thúc mình nói thật chân tình của mình trước mặt cô.

Nguyên bản muốn đợi cô dần dần mở cửa trái tim, anh có thể tự nhiên biểu đạt tâm ý của anh với cô. Nhưng cô thủy chung lẳng lẳng như nước với anh, cứ như thế này làm sao không khiến anh sốt ruột?

Anh không thể vĩnh viễn làm thân sĩ được, trừ khi cô thật sự –

Không thích anh

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Một tháng sau –

Hạ Đẩu Khẩu ngồi trước bàn trong phòng mình, nhìn bồn hoa cúc ngoài cửa sổ.

Cô thở dài, nâng cái cốc màu hồng, uống một ngụm sôcôla nóng.

Ngày mai Dạ Bác Vũ sẽ sang Anh.

Đi những hai năm!

Cô tự nói với chính mình không nên để ý quá nhiều, nhưng trái tim dường như trống rỗng, làm cho cô không thể không thừa nhận một việc — từ khi ba ba mất, cô chuyển đến nhà họ Dạ, Dạ Bác Vũ ở trong lòng cô đã chiếm một vị trí quan trọng.

Cô giống như đã điều nghĩ rằng nếu không nói mọi chuyện ra khỏi miệng, thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.

Khẩu Khẩu —

“Có thể vào không?” Ngoài cửa truyền đến tiếng Dạ Bác Vũ.

“Có thể.” Hạ Đẩu Khẩu xoay người, trong tay vẫn đang cầm cốc sô cô la nóng.

Dạ Bác Vũ mở cửa mà vào, quần áo anh luôn luôn chỉnh tề, lúc này lại mở toang hai nút áo sơ mi trước ngực, kiểu tóc được chải gọn gàng hàng ngày cũng có chút rối bù lên. Nhưng điều làm cho Hạ Đẩu Khẩu giật mình chính là vẻ cuồng loạn hiện rõ trong ánh mắt của anh.

Trừ khi giận dữ, nếu không thần sắc của Dạ Bác Vũ chưa bao giờ thay đổi.

Hạ Đẩu Khẩu buông cốc thủy tinh, mới đứng dậy liền nghe mùi rượu thoang thoang trên người anh.

“Anh uống rượu?”

“Bạn tôi mở tiệc tiễn biệt.” Anh đột nhiên vươn tay về phía cô.

“Uống sôcôla không thể giải rượu.” Cô đưa cái cốc tới tay anh.

Dạ Bác Vũ đặt cốc thủy tinh màu hồng của cô lên bàn, cầm cổ tay cô, giọng khàn khàn: “Tôi không có nói, sao cô biết tôi muốn uống sôcôla?”

Miệng anh phả ra vị rượu làm đầu Hạ Đậu Khẩu choáng váng, làn da nơi tay bị anh chạm giống như bị bỏng.

“Tôi..... Chính là biết.” Cô không mở mắt, vụng trộm nói nhỏ.

Dạ Bác Vũ nắm cầm cô kéo lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đang khiếp sợ của cô.

Ngày mai anh sẽ rời khỏi, trong khi hai người vẫn như vậy, không đến nơi đến chốn giằng co qua lại, khiến anh uống quá mấy chén.

Nhưng uống rượu càng nhiều, đầu anh càng tràn ngập bóng dáng của cô, đột nhiên anh cảm thấy không thể nào chịu được, nghĩ không ra rốt cuộc cô nghĩ gì trong đầu, cho nên bước chân anh nhện không được đến trước cửa phòng cô.

“Vậy em biết kế tiếp tôi muốn làm cái gì không?” Dạ Bác Vũ khàn khàn giọng hỏi.

Hạ Đậu Khẩu lắc đầu, bất giác cắn môi.

Dạ Bác Vũ nắm chặt cổ tay cô, Hạ Đậu Khẩu đứng không vững, còn không biết đã xảy ra chuyện gì, môi anh đã chạm lên môi cô.

“Anh làm cái gì!” Tay cô vung lên tát anh một cái, dùng lực rất mạnh, làm cho toàn bộ thân mình cô đều nghiêng sang một bên, chạm phải cốc thủy tinh màu hồng.

Cốc thủy tinh trong nháy mắt rớt xuống sàn, vỡ thành nhiều mảnh, sôcôla giống như máu tràn ra lênh láng trên sàn đá cẩm thạch màu trắng.

Phía sau lưng Hạ Đậu Khẩu chợt lạnh, dờ dẫm nhìn những mảnh cốc nhỏ, cảm giác như chút mối liên hệ cuối cùng của mình và ba ba đã bị cắt đứt.

Dạ Bác Vũ cũng ngây ngẩn cả người, anh nhìn những mảnh nhỏ, nhìn cô vẻ mặt như tan nát cõi lòng, tay anh nắm chặt thành quyền, hận không thể đâm mình một đâm.

“Anh thực xin lỗi.” Dạ Bác Vũ nói.

“Anh tránh ra!” Hạ Đậu Khẩu khom người nhìn những mảnh nhỏ của cái cốc, chậm chạp không có cách nào để di chuyển người, cứ mong rằng cái cốc kia chưa hề vỡ.

“Tôi tìm mua một cái cốc giống vậy cho em.....” Anh vừa muốn di chuyển thân, thầm nghĩ bù lại chút gì đó.

“Nhưng nó không phải là của ba ba mua cho tôi.” Cô lắc đầu, đột nhiên rất muốn òa khóc lớn.

Cái cốc vỡ, Dạ Bác Vũ muốn xuất ngoại, lại còn có, vừa rồi anh hôn cô là vì cái gì? mọi chuyện lộn xộn cả lên, làm cho Hạ Đậu Khẩu dùng sức cắn cắn bàn tay.

“Đây là lỗi của tôi, muốn tôi đền bù cho em như thế nào cũng được.” Dạ Bác Vũ nói gấp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

“Vỡ, đã vỡ.....” Hạ Đậu Khẩu thì thào lắm bầm, bất ngờ một giọt nước từ hốc mắt chảy ra.

“Kỷ niệm đương nhiên là vô giá, nhưng chúng cần phải hướng tới tương lai. Nếu em muốn sang Anh học, tôi nguyện ý chi trả học phí cùng chi phí ở Anh của em xem như đền bù.” Dạ Bác Vũ bật thốt lên nói.

Hạ Đậu Khẩu ngửa đầu nhìn khuôn mặt áy náy cùng lo lắng của anh, mày liễu nhíu lại, tâm lại hơi hơi rung động một chút.

“Tôi đầu tư buôn bán ở công ty kiếm được không ít tiền lời, học phí của em với tôi mà nói là không đáng kể, đây là cách duy nhất cũng là tốt nhất tôi có thể bồi thường cho em. Tôi nghĩ, nếu em có thể học ngành em có hứng thú, về sau có thể gắn bó với công việc đó, cha em ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ cảm thấy thật vui mừng.” Dạ Bác Vũ dùng khẩu khí khi làm việc để nói chuyện, dấu điểm một chút ít chột dạ trong lòng.

Anh thừa nhận anh có tư tâm, đề nghị này với anh mà nói, vẫn là chiếm tiện nghi.

Hạ Đậu Khẩu cúi đầu nhìn chiếc cốc vỡ, cắn cắn môi, trong đầu không ngừng đấu tranh.

Ba ba từng nói nếu anh có năng lực, anh sẽ dùng hết mọi cách giúp cô xuất ngoại. Với ba ba mà nói, con gái có thể xuất ngoại, cũng là một vinh quang. Bởi vậy, cô biết ba ba sẽ hy vọng cô sang Anh học đại học.....

“Một cái cốc có thể đổi một chuyến xuất ngoại du học, tôi không thể lợi dụng chiếm tiện nghi được.” Cô lắc đầu nói.

“Đó không phải một cái cốc bình thường, nếu có thể dùng tiền bù lại, tôi cũng sẽ an tâm. Cho nên, em đừng để tâm làm gì. Tuy rằng ngày mai tôi sẽ xuất ngoại, nhưng tôi có thể sắp xếp cho em trong một tháng tới cũng sẽ sang Anh cùng tôi.” Dạ Bác Vũ bình tĩnh nhìn vào mắt cô, trấn định như thể anh vừa mời cô ăn một bữa cơm vậy.

Hạ Đậu Khẩu nhìn anh, tuy rằng đề nghị của anh có chút không ổn, dễ khiến người khác cảm thấy khó chịu, nhưng kỳ thật lòng cô đã dao động. Huống hồ, cùng anh đi nước ngoài, cô sẽ không phải sợ điều gì.....

“Anh đi hỏi mẹ tôi, mẹ đồng ý tôi liền đồng ý.” Hạ Đậu Khẩu nói.

“Tôi biết rồi.” Dạ Bác Vũ gật đầu, cố gắng không biểu lộ quá nhiều vui sướng lên mặt.

Di Churong nhất định sẽ đồng ý, bởi vì Dạ Bác Vũ anh đã muốn làm chuyện gì, nhất định sẽ làm được.

Anh khom người thay cô nhặt những mảnh cốc vỡ, lại đi vào phòng tắm của cô, lấy khăn lau sàn. Sau đó, anh cầm cánh tay cô, muốn cô ngồi vào ghế dựa.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Đậu Khẩu bỗng dừng cả kinh, trực giác đẩy anh ra, lùi ra sau cách xa anh.

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt phòng bị của cô, cảm thấy thật thất vọng đau khổ, chỉ ảo não tự trách mình vừa rồi xúc động hủy đi tín nhiệm của cô với anh trước đây.

“Thật xin lỗi, vừa rồi uống hơi quá chén, không cẩn thận hôn em, tôi cam đoan về sau sẽ không uống rượu loạn tính nữa.” giọng anh khàn khàn nói.

Hạ Đậu Khẩu muốn hỏi anh vì sao lại hôn cô, nhưng cô tự ép mình cúi mặt nhìn sàn nhà.

Cô phát hiện chính mình không muốn biết đáp án, nhất là tại thời điểm này, anh nói chuyện với mẹ về việc muốn gánh toàn bộ học phí của cô tại Anh. Nếu cô không động tâm với anh, cô có thể không thẹn với lương tâm khi đứng trước mặt mẹ.

“Tôi nhận lời giải thích của anh, cũng hy vọng anh tuân thủ lời hứa đó, sau này không được uống rượu loạn tính nữa.” Hạ Đậu Khẩu thấp giọng nói.

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt cô cúi xuống, lòng vì ánh mắt cô mà nát thành từng mảnh vụn. Bởi vì ngay cả hỏi cô cũng không hỏi anh vì sao lại hôn cô, điều đó có nghĩa rằng—

Cô không hề quyến luyến anh.....

* * *

Ba năm sau, nước Anh—

“Hạ Đậu Khẩu, rời giường!”

Dạ Bác Vũ ngồi bên mép giường, nhìn khuôn mặt cô ngủ say vừa đáng yêu vừa tao nhã.

Đến nước Anh, bởi vì vách tường không cách âm tốt như trước kia nên ba cái đồng hồ báo thức trong phòng cô luôn làm âm ỹ đến anh, từ đó anh mới phát hiện cô có một vấn đề nhỏ, buổi sáng mỗi ngày dù có vài cái đồng hồ báo thức kêu inh ỏi cũng không gọi cô tỉnh được.

Sau đó, anh liền nhận nhiệm vụ gọi cô dậy mỗi buổi sáng..

Ba năm trôi qua, Hạ Đậu Khẩu dường như cao lên, dáng người cũng càng ngày càng giống một cô gái cuốn hút.

Tất cả mọi người cho rằng cô là bạn gái của anh, chỉ có Hạ Đậu Khẩu cô chậm hiểu không biết chuyện, cứ cùng anh đồng tiến đồng ra, tiếp tục gọi anh lag “Dạ tiên sinh”.

Mỗi lần chỉ cần anh có ý nghĩ định tiến thêm một bước, ánh mắt nhìn thẳng cô, cô sẽ bỏ chạy còn nhanh hơn cả người khác.

Anh cảm giác được sự kháng cự của cô, cũng sợ sẽ bị cô cự tuyệt thẳng, ngay cả cơ hội ở bên cạnh cô cũng không có. Vì thế, quan hệ của anh với cô cứ không đến nói đến chốn như vậy.

“Hạ Đậu Khẩu, rời giường!” đầu ngón tay Dạ Bác Vũ lướt qua khóe miệng, mon trón khuôn mặt cô, dáng vẻ yên bình, thần sắc bình tĩnh.

Mặt cô nhú lại, nhưng vẫn không chịu dậy.

Anh bật cười thành tiếng, thật thích bộ dạng khờ dại của cô khi ngủ, không lạnh lợi như bình thường, cũng chỉ có anh mới thấy được diện mạo này.

Dạ Bác Vũ đang cười, muốn cô rời giường sao? Hạ Đậu Khẩu miễn cưỡng giơ tay lên, nhu nhu mắt, cố gắng mở một bên mắt.

“Nếu không tỉnh lại, em sẽ không kịp ăn bữa sáng. Đừng nói em quên rồi chứ, buổi sáng này giáo sư nghệ thuật sẽ trao đổi về lịch sử Phương Đông với em đây.” Dạ Bác Vũ trực tiếp nhắc nhở cô lý do cô nên rời khỏi giường.

“A.....” Ý thức bắt đầu tụ lại trong đầu Hạ Đậu Khẩu, cô chậm rãi mở mắt.

“Sớm” Cô khàn giọng nói.

“Sớm” Dạ Bác Vũ đến đầu giường nơi đựng sô cô la làm thủ công, lấy một viên nhét vào miệng cô.

Sôcôla hòa tan, vị ngọt đắng lan tỏa trong miệng, ý thức của cô cũng nhanh chóng hồi phục.

“Tỉnh?”

“Ừm.” Cô chậm rãi gật đầu.

Dạ Bác Vũ ở bên cạnh ôm lấy cô, Hạ Đậu Khẩu nằm trong lòng anh, đầu óc tuy rằng thanh tỉnh, nhưng tứ chi vẫn là mơ mơ hồ hồ.

Nhớ lại, anh đã quen ôm cô như thế này bao lâu rồi nhỉ.

Hình như bắt đầu từ mùa đông lúc cô vừa tới nước Anh năm ấy, có một thời gian cô sinh bệnh nặng, bệnh nặng nên thể lực cô hoàn toàn suy giảm, vì không muốn thiếu khóa học, nên không còn cách nào khác quyết định ở lại đây ba năm cho đến khi nhận bằng tốt nghiệp.

Bởi vậy, bắt đầu từ đó, mỗi ngày anh đều ôm cô rồi giường như vậy, cho đến khi cô thanh tỉnh mới thôi.

Hạ Đậu Khẩu nhớ rõ lần đầu tiên cô không được tự nhiên muốn đào một cái lỗ chui xuống đất, không giống như anh thần thái bình thản, xem cô là sùng vật của anh, ngoài ngạc nhiên, trong lòng cô còn có tạp niệm.

Cô tự nói với chính mình, hành động của Dạ Bác Vũ chính là vì không muốn cô thiếu khóa, dù sao cũng là anh trả học phí cho cô, mà cô tuy rằng cố gắng hoàn thành chương trình học trong ba năm. Nhưng nước Anh giá cả đắt đỏ, vẫn làm cho cô run như cây sậy. Ở nơi này, một phần ăn ở McDonalds cũng đã hơn hai trăm tệ*, cô ăn thật sự đau lòng a.

[1 tệ = 3.477 VNĐ =>> 200 tệ gần bằng 700k, tỷ giá năm 2014 nha, còn năm tác giả viết chắc rẻ hơn, cỡ 450k ==]

Cho dù Dạ Bác Vũ có năng lực sửa đồ thành hay, đầu tư buôn bán trong tương lai kiếm được nhiều lời, mua nhà sản xuất phân phối cũng không là vấn đề, nhưng cô không muốn nợ anh nhiều như vậy.

Hạ Đậu Khẩu hoảng hốt, Dạ Bác Vũ đã mang cô vào phòng tắm.

“Mười phút sau, hẹn gặp ngoài kia.” Dạ Bác Vũ rời khỏi phòng tắm.

Hạ Đậu Khẩu nháy mắt mấy cái, lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Cô rửa mặt chải đầu đơn giản, cột tóc dài thành đuôi ngựa, đánh một ít phấn, tô thêm một lớp son mỏng.

Sau đó vào phòng thay một chiếc áo thun cùng quần bò, mặc thêm một chiếc áo khoác burberry mỏng màu vàng, trên tay còn cầm một khăn quàng cổ màu cà phê, soi gương thử xem quần áo đã chỉnh tề chưa, Hạ Đậu Khẩu đột nhiên cười nhẹ ra tiếng.

Dạ Bác Vũ làm vỡ cái cốc thủy tinh màu hồng của cô, nhất định vô cùng hối hận.

Quần áo trên người hiện tại đang mặc, hay đồ trang điểm trên mặt đang dùng, không có thứ gì không phải là Dạ Bác Vũ mua cho. Hơn nữa, tất cả đều là anh chủ động dẫn cô đi chọn.

Trên thực tế, ba năm trước khi cô đến Anh, thật không biết anh đến cửa hàng nào mà tìm được một chiếc cốc giống như đúc, trở thành quà nhập học của cô.

Cô nhớ rõ lúc ấy mình ôm chiếc cốc trong lòng, dựa vào ngực anh, khóc thầm làm thấm ướt chiếc áo sơ mi hàng hiệu của anh.

Dạ Bác Vũ chăm sóc cô thật giống như ba ba cưng chiều con gái.

Cô khiến anh động tình, thật không biết nên làm thế nào. May mắn, anh rất để ý không khí của “nhà”, mà cô cũng cảm nhận được điều ấy, nên đây là một chút ít điều mà cô có thể làm vì anh.

Hạ Đậu Khẩu bước ra khỏi phòng, khi đi ngang qua phòng khách, cô liền nghĩ tới chuyện ra chợ mua hoa — Dạ Bác Vũ thích hoa cúc. A, còn thuận tiện đến cửa hàng thực phẩm, pho mát mozzarella anh thích vừa ăn hết ngày hôm qua.

Cô đi vào bếp, Dạ Bác Vũ đang đứng ở bên tủ bếp nghe điện thoại.

“Ngày mai nếu tăng đến mười vạn, giúp tôi bán đi một nửa trước ……”

Dạ Bác Vũ liếc nhìn cô một cái, một tay rót cho cô một phần ba ly cà phê, bỏ thêm hai phần ba sữa, sau đó lấy bánh mì từ lò nướng, trực tiếp đưa đến miệng cô.

Cô tháo khăn quàng cổ, nhận bánh mì, chậm rãi cắn.

Bánh mì ăn được một nửa, thấy anh ngồi trở lại bàn ăn cầm bút viết, ly cà phê trong tay đã hết, cô đứng dậy giúp anh pha thêm một ly cà phê, thừa dịp anh nói chuyện không để ý liền uống một ngụm, sau đó mới đem ly đặt lên bàn.

Sinh nhật anh năm ngoài, cô biết cái gì anh cũng không thiếu, liền giúp anh chuẩn bị một buổi tiệc sinh nhật thật lớn, làm bánh sinh nhật, lại lên phố giúp anh mua một cốc thủy tinh màu đen, giống cốc thủy tinh màu hồng của cô như đúc — cô biết anh thích nhà cửa đầy đủ tiện nghi, coi như giúp anh mua vài thứ vậy.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn anh mặc tây trang, biết hôm nay anh muốn đến công ty.

Kỳ thật, năm trước Dạ Bác Vũ đã tốt nghiệp. Khả năng anh sẽ không trở lại Đại Loan làm cố vấn cho công ty của chú Dạ, mà sẽ cùng bạn mở một văn phòng ở Anh, anh nói muốn nghiên cứu học tập thị trường ở Anh, tích lũy kinh nghiệm các bậc tiền bối đi trước.

Cô biết nguyên nhân chú Dạ không gục anh về nước, là vì biết Dạ Bác Vũ tự lực đầu tư kinh doanh sẽ kiếm được một khoản tương đương với gia tài của cả đời người. Chú Dạ hiểu con mình ưu tú, đương nhiên sẽ không nghi ngờ quyết định của Dạ Bác Vũ.

Hạ Đẩu Khẩu ăn xong bánh mì, nâng ly cà phê sữa lên.

Dạ Bác Vũ nghe điện thoại xong, buông di động, nhìn cô nói: “Em còn nhớ người tên Jayson ăn cơm với chúng ta tuần trước không?”

“Nhớ rõ.” Cô gật đầu.

“Anh ta muốn hợp tác với anh, tìm một công ty mỹ phẩm cung cấp nguyên liệu ở Nhật, em thấy sao?”

“Anh ta ứng xử rất nhanh, có vẻ rất lợi hại, nhưng mà, ánh mắt khi nói chuyện có vẻ không hợp, cười lên tướng mạo cũng có chút không cân xứng, uống rượu vào là bắt đầu nói nhiều, thật sự khó đảm bảo được……” Hạ Đẩu Khẩu thành thật nói ra cách nhìn người của mình được luyện ra khi làm việc ở quán ăn.

“Anh cũng thấy như vậy, sẽ chú ý.” Dạ Bác Vũ gật đầu, uống một hơi hết ly cà phê.

Hạ Đẩu Khẩu cầm vài quả táo và chuối bỏ vào hộp cơm trưa.

Tiếp theo, dọn chén bát trên bàn bỏ vào máy rửa chén, cô rửa sạch, lại liếc qua bộ tây trang của anh — một bộ tây trang màu xanh lam tinh tế…… càng tôn lên bản lĩnh của anh.

Cô đi vào phòng anh, lấy ra cà vạt.

Dạ Bác Vũ ngồi ở tại chỗ, đợi cô đi tới.

Hạ Đẩu Khẩu đứng ở trước mặt anh, thành thạo giúp anh đeo cà vạt. Anh không có tính nhẫn nại lại còn yêu cầu hoàn mỹ, cà vạt chênh lệch một chút cũng khiến anh nhíu mày. Bởi vậy, công việc này liền do cô đảm nhận.

Cảm giác được Dạ Bác Vũ nhìn cô, cô cúi mặt tự nhắc mình không được nghĩ lung tung.

Dạ Bác Vũ nhìn cô, phát hiện mình thật sự không hiểu cô — ánh mắt cô nhìn người rất chuẩn, sao lại không phát hiện ra tình cảm anh đối với cô?

Hoặc là, cô không muốn nói toạc ra, sợ sẽ làm anh thương tâm?

Nếu không có tình cảm với anh, sao lại có thể tình nguyện cùng anh đồng tiến đồng ra ba năm? Huống hồ, nhìn cô dịu dàng đeo caravat cho anh, anh không tin cô không có chút tình cảm nào với anh!

Dạ Bác Vũ nhăn mày, nhưng vẫn không thể nào hiểu rõ vấn đề.

“Tốt lắm” Hạ Đẩu Khẩu lui về phía sau từng bước, vừa thấy anh nhíu mày băn khoăn, theo quán tính dùng ngón trỏ hươu hươu trước mắt anh. “Đúng rồi, Jennifer nhờ tôi hỏi anh, tuần sau là sinh nhật cô ấy, anh có thể đến dự hay không?”

“Em đi không?”

“Cuối tháng sẽ về Đài Loan, tôi muốn ở nhà sắp xếp đồ đạc.”

“Ừ.” Dạ Bác Vũ gật đầu, cũng không nói tiếp, uống hết cà phê liền đứng dậy. “Có thể đi rồi chứ?”

Hạ Đẩu Khẩu gật đầu, vẫn là muốn hỏi thêm. “Cho nên, anh không đi?”

Dạ Bác Vũ liếc cô một cái. “Em không đi, tôi đi làm gì?”

“Nhưng mà, Jennifer rất muốn anh tới, cô ấy hỏi rất nhiều lần rồi.”

“Liên quan gì đến tôi!” Dạ Bác Vũ tức giận nói, đi đến mở cửa.

“Anh đừng thô lỗ như vậy chứ.” Hạ Đậu Khẩu theo sát phía sau anh, vừa mở cửa, liền bị gió đông lạnh bên ngoài thổi cho rùng mình một cái.

“Chờ một chút.” Dạ Bác Vũ nhướng mày, xoay người bước vào phòng trong.

“Anh quên mang cái gì sao?” Hạ Đậu Khẩu hỏi.

Dạ Bác Vũ không nói chuyện, nhanh như gió đi vào phòng bếp.

Khi quay trở lại cửa, trên tay anh đã cầm khăn quàng cổ của cô, choàng lên vai cô, không để cô lộ ra chút da thịt.

“Ở đây đã ba năm, còn không biết nên mặc nhiều một tí sao?” Anh trách cô một tiếng.

“Đã sang tháng sáu rồi, tôi không thích ăn mặc giống con gấu lớn như thế này, cảm giác rất kỳ quái.” Hạ Đậu Khẩu thấp giọng nói, hai gò má vì khăn quàng cô che khuất, đã phồng hồng cả lên.

“Dù đã sang tháng sáu nhưng tay em vẫn lạnh như băng, đây mới là điều quan trọng!” Dạ Bác Vũ cầm tay cô, mày nhíu lại, tức giận hỏi: “Dì có gửi thuốc bổ gì đến không, rốt cuộc em có uống không hả?”

“Thuốc Đông y rất khó nuốt.” Cô nhỏ giọng nói, từ trong tay anh cảm thấy lo lắng.

“Khó cũng phải uống.” Anh càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, đi nhanh về phía trước.

“Anh không cần uống, đương nhiên nói đáng cũng muốn uống.”

“Đáng cái gì, cùng lắm thì anh uống với em!” Dạ Bác Vũ bật thốt lên nói, thấy cô trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin được, anh trở mặt bày ra tư thái cao ngạo. “Anh chỉ muốn biết đến tận cùng thì em có phải là lấy cớ hay không. Còn có, em phải tra trước xem thử đàn ông có thể uống loại thuốc bổ đó hay không?”

“Được.” Hạ Đậu Khẩu cười rất vui vẻ, bắt tri bắt giác tung ma chưởng lên người anh.

Dạ Bác Vũ ngay tức khắc chú ý hành động này của cô, ngực bỗng nhiên cứng lại, không ngờ cô chỉ cười như vậy đã làm tâm anh hoảng loạn, lung tung xoa xoa tóc của cô, nói: “Ngoan.”

Nói cô ngoan sao! Thật đúng là coi cô như con nít. Hạ Đậu Khẩu nhin không được cười trộm, trong lòng lại ảm áp dễ chịu, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Anh tốt với cô như vậy, lúc trước đồng ý sang Anh với anh quả nhiên là quyết định đúng!

Cô thật hy vọng tất cả mọi chuyện sẽ không thay đổi, thật hy vọng một tháng sau trở lại Đài Loan, bọn họ vẫn có thể tiếp tục duy trì quan hệ này.

Vì sau khi ba ba rời khỏi, ở trong lòng cô, Dạ Bác Vũ không khác nào người thân trong nhà.

Một tháng sau –

Hạ Đậu Khẩu ôm hai đầu gối, ngồi tại phòng khách cô đã sống ba năm ở Nước Anh, bóng dáng nhỏ bé như bị hành lý chất đầy đồ đạc trước mặt che phủ.

“Ngày mai sẽ rời Anh, thời gian thật sự trôi qua rất nhanh.” Cô nói xong liền le lưỡi, nhin không được chế nhạo chính mình. “Tôi nói nhầm rồi.”

“Em nói không sai, ba năm nay cứ tựa như ba ngày.” Anh tựa bên cửa sổ, cầm trong tay một ly cà phê nóng, từ trên cao nhìn cô.

Sau khi trở về, hai người sẽ không sống cùng nhau nữa..

“Buổi tối anh nên uống ít cà phê, nó không tốt cho giấc ngủ đâu.” Cô nhẹ giọng nói.

Dạ Bác Vũ nghe lời đem ly thủy tinh đặt trên bệ cửa sổ.

Thật ra anh không phải nhất định uống vào buổi tối, chính là trong thâm tâm muốn cô dạn dò anh như vậy, vì thế nhin không được mới pha vài ly, uống vài ngụm

“Sau khi trở về có tính toán gì không?” Dạ Bác Vũ không chút để ý nói, nhưng trong mắt đã có tính toán.

Năm đó, sau khi nghe lời đề nghị của anh, cô chọn học ngành quản lý khách sạn. Tài nấu ăn đương nhiên không thể thiếu, khả năng học thức về nhân sự quản lý lại càng phải được nâng cao. Cá nhân anh là người từng trải, “người nào đó” về sau trừ bỏ các khách sạn khác, hẳn là cũng có năng lực đảm nhiệm chức thư ký hoặc trợ lý riêng của anh.

“Tôi có quen một đàn anh đang làm phó quản lý ở một khách sạn, nói muốn đề cử tôi đi phỏng vấn, anh ấy cảm thấy tôi có thể đảm nhiệm quản gia tư nhân.” Hạ Đậu Khẩu chống cằm ở trên đầu gối, nhẹ giọng nói.

“Là Jeff sao?” giọng anh khàn khàn nói.

“Làm sao anh biết?”

“Anh ta ba ngày này đều đến quấy rầy em, tôi không biết mới lạ.” Dạ Bác Vũ nhếch môi, tức giận nói.

“Anh ấy rất nhiệt tình.”

“Tôi cũng quen với chủ tịch của một vài khách sạn, cũng đã nói muốn giới thiệu công việc cho em, sao em lại không nói tôi nhiệt tâm nhỉ?” về mặt Dạ Bác Vũ bất bình đi đến trước mặt cô, xếp bằng ngồi xuống.

Cô nhìn lông mày anh dựng thẳng đứng, bộ dạng khiếm nhã, cô không sợ nhưng cũng không vui, chỉ nhẹ giọng nói: “Đó không giống nhau.”

“Làm sao không giống?” Có anh ở bên, còn cần người khác xử lý chuyện này sao?

“Tôi chỉ muốn nhận một chức vụ bình thường, nếu chủ tịch một công ty tự mình hạ lệnh bổ nhiệm chức vụ, như vậy về sau tôi làm việc không bị người khác để mắt mới là lạ.”

“Năng lực làm việc của em tốt, để ý ánh mắt của người khác làm gì?” Anh ngao ngễ nói.

“Anh lúc nào cũng đứng đầu đã thành thói quen, không ai dám giờ trò trước mặt anh.” Hạ Đậu Khẩu liếc anh một cái, cười khẽ lắc đầu. “Bạn học khi còn cùng lớp đều tránh không được sẽ đàm luận về thân gia bối cảnh, trừ việc dị kị, thế nào cũng sẽ nói chua chát vài câu, huống chi là cạnh tranh kịch liệt về chức vụ.”

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã của cô, nghĩ đến ý nghĩa khác trong lời nói của cô— cho dù lúc trước cô làm việc ở quán rượu, tất nhiên hiểu lẽ nghĩa phép tắc không nhiều thì ít, nhưng sao cô có nhiều kinh nghiệm cuộc sống như vậy? Trừ khi là –

“Ồ trường có người bắt nạt em?” Dạ Bác Vũ đột nhiên nghiêng người về phía trước, cầm bàn tay lạnh như băng của cô.

Cô lắc đầu.

“Ai bắt nạt em?” ánh mắt Dạ Bác Vũ lạnh lùng, giữ chặt khuôn mặt cô, muốn cô nhìn thẳng vào anh.

“Không có người bắt nạt tôi.” Cô mặt không đổi sắc nói.

“Nói dối! em cho tôi mới quen em hai ngày sao? Em không nói, tôi liền bắt cóc Dương Tĩnh Du.” Dạ Bác Vũ làm bộ lấy đi động như muốn cho người bắt cóc bạn thân Dương Tĩnh Du của cô ở Đài Loan.

“Gần phải đi rồi, không nên gây sóng gió.” Hạ Đậu Khẩu dặt điện thoại của anh, cất vào trong túi của mình.

“Vậy em ăn ngay nói thật, ai bắt nạt em?” thần sắc anh bình tĩnh, đôi mắt giống như có lửa đang bùng cháy.

“Không có ai bắt nạt tôi, nhiều nhất cũng chỉ là vài lời nói ganh ghét thôi.”

“Bọn họ ghen tị em cái gì?” Anh trừng mắt, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người kia.

“Nói số tôi tốt, được xe đưa đón tận nơi, áo cơm vô lo, nói anh là..... Bạn trai đối đãi vô cùng tốt, ngay cả ông trời cũng phải ghen tị cô bé lẹ lém như tôi.” Cô dùng hết khả năng nhẹ nhàng băng quơ nói, cố gắng không lộ ra cảm xúc trên mặt.

“Những lời này sao lại có vấn đề?” Dạ Bác Vũ cảm thấy người nói những lời này hoàn toàn hiểu được dụng tâm lương khổ của anh, ít nhất so với Hạ Đậu Khẩu nha đầu ngốc này rõ ràng hơn nhiều.

Hạ Đậu Khẩu không muốn nhắc tới những lời nói cô không có tư cách nhận này, cả người cứng nhắc, trong lòng nặng nề phản đối, cho nên chỉ đáp lại anh một câu –

“Anh biết rõ đó không phải sự thật.”

“Sao không phải sự thật?” khuôn mặt đoan chính của anh tới gần cô, như là khởi binh vấn tội.

“Anh là Dạ Bác Vũ, anh không phải bạn trai tôi.” Cô tròn to mắt, thân mình lui lại một chút.

“Pháp luật có quy định họ Dạ không thể làm bạn trai em sao?” Dạ Bác Vũ cầm bả vai cô, không cho cô lui về phía sau.

Anh anh anh..... đây xem như thổ lộ sao?

Hạ Đẩu Khấu nín thở, nhìn thần thái anh nghiêm túc, tâm như treo giữa không trung, không biết bây giờ mình nên phản ứng như thế nào.

Dạ Bác Vũ không hay nói đùa, anh luôn thành thật biểu hiện cảm xúc của mình với người khác, tựa như những năm gần đây anh luôn cẩn thận chăm sóc cô.

Cô chỉ thật sự không ngờ anh thật sự thích cô, mà không phải loại tình cảm đối với người một nhà.

Hạ Đẩu Khấu đối diện với gương mặt chăm chú nhìn cô của anh, cô không còn cách nào khác, thẹn thùng nhìn vào mắt anh. Khi ánh mắt rơi xuống cánh tay gầy gò nhưng hữu lực của anh, gương mặt của cô lại càng đỏ!

Bởi vì trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh anh ôm cô trong ngực mỗi ngày qua.

Nhưng mà, trước khi cô xuất ngoại đã đứng trước mặt mẹ cam đoan, cô tuyệt đối sẽ không nảy sinh tình cảm với Dạ Bác Vũ. Chẳng lẽ một khắc trước khi về nước mọi thứ liền thất bại trong gang tấc sao?

“Vì cái gì không nói lời nào?” Gương mặt phỉếm hồng của cô làm cho anh cảm thấy một tia hy vọng, nhưng khi thấy cô trầm mặt lại làm cho da đầu anh dấy lên lo sợ.

“Anh..... tôi chưa từng nghĩ tới..... nếu biết anh có ý với tôi..... tôi tôi tôi.....” Cô cắn môi, không biết nên nói như thế nào, bởi vì của đầu óc cô đang rất hoảng loạn.

“Em như thế nào!” Anh mất đi kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng.

“Tôi sẽ không sang Anh với anh.” Thiếu nợ anh một ít, cô mới có thể lấy lý do hợp tình hợp lý đứng bên cạnh anh.

Dạ Bác Vũ trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên vận vẹo.

Anh bỗng lui về phía sau, như là bị cô hung hăng quăng một cái tát.

Hạ Đẩu Khấu nhìn anh bị thương, vội vã tiến lên nắm lấy cánh tay của anh.

“Ý của tôi là..... ý của tôi là.....” cô phun ra nuốt vào nửa ngày sau lại gián đoạn, bởi vì cô không thể nói rằng đây là ý của mẹ.

Dạ Bác Vũ hồi phục lại tinh thần, trong nháy mắt thu hết biểu cảm, lại khôi phục bộ dạng quý công tử hờ hững trước giờ.

“Vừa rồi tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, chỉ là không ngờ em như vậy chán ghét tôi!” Dạ Bác Vũ lạnh lùng nói.

“Người yêu – loại chuyện này có thể thuận miệng nói sao?” Cô bị anh dọa cho hoang mang lo sợ.

“Bằng không, em tưởng tôi thế nào, chính thức mở miệng yêu cầu kết giao với em sao?” Dạ Bác Vũ hung ác nói, nhưng trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng.

“Ý tôi không phải thế..... tôi chỉ không ngờ chúng ta sẽ trở thành người yêu, tôi biết tôi nợ anh rất nhiều, chờ sau khi tôi kiếm được tiền, sẽ trả học phí.....” Cô vội vàng chuyển đề tài.

“ĐỪ.” Dạ Bác Vũ đánh gãy lời của cô, cảm giác mỗi câu cô nói đều như dầm dẫm nát tâm anh. “Em dám trả tiền lại cho tôi thử xem! tôi nói rồi, đây là tôi hoàn thành tâm nguyện của cha em, tôi cam tâm tình nguyện.”

“Tôi nợ anh nhiều lắm, không muốn để người khác nói anh quan tâm một con se sẽ như tôi.”

“Nếu se sẽ biến thành phượng hoàng thì cũng đâu có gì lạ?”

Hạ Đẩu Khấu sùng sốt, cô không dám có ‘ý nghĩ không an phận’ với anh. Trời biết, cô đối với anh thậm chí không dám nghĩ nhiều a!

Cô không mở mắt, bối rối nói: “Anh có biết tôi vẫn cho rằng anh sẽ trở thành người nhà.....”

“ĐỪ, em chỉ cần trực tiếp nói cho tôi biết, em chưa từng xem tôi như một người đàn ông là được.” Anh tức giận trừng mắt liếc cô một cái.

Hạ Đẩu Khấu há mồm muốn nói, lại không biết chính mình còn có thể nói cái gì nữa.

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thất kinh của cô, ngay cả đôi môi đều mất đi sắc máu, trong lòng có bao nhiêu rõ ràng — vô luận cô đối anh như thế nào, cô vẫn luyến tiếc không muốn thay đổi, đó là sự thật.

Dạ Bác Vũ nhếch môi cười khổ, xưa nay anh luôn không hiểu người khác, lúc này lại hiểu được lòng của cô. Mà cô đối với người khác nhìn qua một lần có thể biết rõ tính tình họ, nhiều năm qua nhưng lại không hiểu một phần nhiệt huyết của anh.

Anh thật không biết vì sao lại xảy ra vấn đề này!

“Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với con nhóc như em, có lẽ hai năm sau, vận hoa đào của em sẽ đến không chừng.” Dạ Bác Vũ ép mình không đổi sắc mặt, nói.

Hạ Đẩu Khẩu cảm thấy thất vọng, nhưng lúc sau vẫn nhẹ nhàng thở ra, cảm giác tất cả lại khôi phục nguyên trạng.

“Anh hứng thú với cô gái như thế nào? Tuy anh rất được hoan nghênh, dù ở Đài Loan hay ở đây, nhưng hình như anh vẫn không chính thức kết giao bạn gái.” Cô giả bộ vô sự hỏi.

“Ba ngàn con sông, tôi chỉ cần một gáo nước, bây giờ tôi còn chưa tìm được gáo nước kia.” Anh trừng mắt cô nói.

“Cô gái kia sẽ là người hạnh phúc nhất thiên hạ.” Cô gật đầu, trong lòng lại rầu rĩ.

Anh lại trừng mắt liếc cô một cái, yết hầu khó chịu muốn rít gào, muốn cắn người!

“Đêm đã khuya, sáng mai lên máy bay, không thể thức khuya được, nhanh đi ngủ.” Anh mở miệng đuổi người, miễn cho anh không khống chế được.

Hạ Đẩu Khẩu gật đầu, động tác chậm chạp đứng dậy, chậm rãi cầm cốc thủy tinh trên bệ cửa, không biết sao, bước chân cực kì chậm chạp, không muốn rời đi nhanh như thế.

“Nhanh đi ngủ!” Dạ Bác Vũ thô quát một tiếng, quay đầu đi đến cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Một cơn gió đêm thổi vào phòng, Hạ Đẩu Khẩu cảm thấy lạnh run người, khi đi ra phòng khách, lại nhìn không được quay đầu liếc mắt nhìn một cái –

Không biết anh nghĩ cái gì mà lấy ra một gói thuốc lá, đứng đó vừa hút vừa phả khói vào cửa sổ.

Cô nhìn sườn mặt anh, cảm thấy anh nhìn có vẻ thật tịch mịch, nhìn không được tiến lên từng bước.

“Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi ngủ!” từ ô kính trên cửa sổ anh nhìn thấy cô còn đứng trước phòng, rống với cô một tiếng.

Cô giống như con mèo nhỏ không tiếng động trốn đi.

Hai vai Dạ Bác Vũ như suy sụp xuống, khói thuốc một màu bạc, miệng không khói thở dài.

Yêu thành như vậy, cũng đủ uất ức.

Lập tức muốn anh buông tay, nói dễ hơn làm. Nhìn một người lâu như vậy, trong đầu đã sớm khắc sâu hình bóng của cô.

Lại cùng nhau sống hai năm.

Cuối cùng hai năm đã qua, nếu cô vẫn không hiểu được tình cảm của anh, thì anh sẽ — anh sẽ —

Anh sẽ lớn tiếng thối lộ !

Anh thừa nhận chính mình không phải người đàn ông dịu dàng, nhưng vẫn có thể đối xử với cô thật tốt, anh đều làm toàn bộ!

Dù sao anh cũng là người đàn ông trưởng thành có tự tôn, hướng hồ anh đối tốt với cô rõ ràng như vậy, chẳng lẽ còn muốn anh nói toạc ra sao?

Dạ Bác Vũ ngẩng đầu đụng phải vách tường, đau đến nhe răng trợn mắt kêu rên một tiếng.

Gặp quý , yêu thật đúng là làm cho người ta đau đến chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hai năm sau, Đài Loan –

Hạ Đẩu Khẩu ngồi trên xe Mercedes, nhìn màn hình iphone chờ hạn mục công việc.

Nhìn đến thuộc lòng khoảng chừng 7-11 lần, biết sắp đến công ty, cô cất di động, quay đầu nhìn người kia đang tựa đầu bên cửa sổ, người đó không ai

khác chính là Dạ Bác Vũ – đang đàm phán qua điện thoại với ông chủ công ty mỹ phẩm nổi tiếng thế giới.

Công ty mỹ phẩm muốn tìm hai phó tổng giám đốc, hy vọng Dạ Bác Vũ có thể tuyển chọn và cung cấp ít nhất năm người.

Dạ Bác Vũ mệt chết mất! Anh đi Mỹ một tuần giải quyết việc xuất khẩu vật liệu thủy tinh, giữa trưa ngày hôm qua mới từ Mỹ trở về, còn chưa nghỉ ngơi được vài giờ, liền phải chúi đầu vào công việc.

Nhưng dù anh rất mệt mỏi suy sụp, buổi sáng hôm nay lại còn có khí lực gọi cô rời giường, sau đó ‘đùng’ một tiếng gục ngay lên giường của cô, ngay cả một chút báo động trước cũng không có, liền ngủ thẳng không biết trời trăng gì.

Cô gọi điện thoại đến công ty, dời lịch trình công việc của anh lại hai giờ sau.

Sau đó, thay anh chuẩn bị quần áo, bữa sáng, cà phê, hai tiếng sau liền đánh thức anh dậy, anh lại như sinh long hoạt hổ mọi khi.

Hạ Đâu Khẩu huych cánh tay anh, thấp giọng nói: “Sắp đến công ty.”

Dạ Bác Vũ cúp điện thoại, sau đó đưa bóp tiền cho cô, chỉnh lại quần áo.

Cô nhận lấy bóp tiền, từ không khí ngửi được mùi nước hoa bạc hà trên người anh, nhớ đến hai năm trước, có người nói cô sẽ đảm nhiệm chức trợ lý đặc biệt của Dạ Bác Vũ, lúc đó cô còn nói đầu óc người kia bị hỏng nặng.

Kết quả sau đó? Người đầu óc hỏng nặng chính là cô.

“Tốt lắm” Hạ Đâu Khẩu lui về phía sau đánh giá anh, vừa lòng gật đầu.

Vừa lúc đó ô tô dừng lại ở bãi đỗ xe, Dạ Bác Vũ thuận tay ôm lấy chồng công văn trên tay cô, ngay cả túi xách của cô của bị anh giật lấy.

Hạ Đâu Khẩu bởi vì kháng nghị hồi lâu không có hiệu quả, cũng đi theo sau anh.

Hai người sóng vai đi đến trước cửa thang máy, Hạ Đâu Khẩu ấn nút đóng cửa, để ý có một người đang từ xa đi đến thang máy nhưng hiển nhiên cô không nghĩ rằng người kia sẽ đáp cùng tầng với bọn họ.

Dạ Bác Vũ cau mày, trầm trầm hỏi: “Hôm nay em mang theo cả một túi xách to đùng như thế này, rốt cuộc trong đó có chứa cái gì thế? Thật hù chết người.”

“Túi xách to như thế mới chứa đủ, nào là giấy tờ lý lịch, bút; Còn có một hộp hoa quả, một hộp canh chút nữa tôi sẽ cho anh uống tẩm bổ.”

“Canh bổ thì về nhà uống sẽ tốt hơn, mang theo lắm thứ thế này ra ngoài, không thấy rất phiền phức sao?” Dạ Bác Vũ nói.

“Hai ngày nay anh ngủ được có vài tiếng, chút nữa còn phải tự mình phỏng vấn chọn người, vì thế cần phải tẩm bổ một chút.” Cô nhẹ giọng nói.

“Về sau vòng phỏng vấn thứ nhất đều giao cho em” Anh nói.

“Anh..... Nói cái gì!”

Cửa thang máy mở ra, Dạ Bác Vũ đã đi ra, liếc mắt nhìn các nhân viên đứng cách xa khoảng mười bước chân.

“Dạ tiên sinh, chào buổi sáng. Hai người ngồi xuống đây trước, hình như tôi quên thứ gì đó, sẽ sớm trở lại.” Chủ quản lớn tiếng giải thích, xoay người rời đi.

Trước cửa thang máy.

“Anh làm gì mà lộ ra bộ mặt dọa người thế kia?” Hạ Đâu Khẩu nhẹ giọng nói.

“Trời sinh mặt tôi đã như thế.” Hai má anh hơi ngửa, nhưng hai tay lại bận xách đồ. “Mặt bên trái ngửa.”

Cô nhẹ nhàng đưa tay xoa hai bên má anh, không còn cách nào không chú ý đến vẻ mệt mỏi trên mặt anh. Nếu nói ở Anh anh là tên cuồng công việc, vậy thì bây giờ anh căn bản giống như bị công việc bám lấy.

Anh ngời được hương bách hợp trên người cô thoang thoảng, cúi đầu nhìn cô chăm chăm.

“Vi sao lại giao vòng phỏng vấn thứ nhất cho tôi?” Cô hỏi.

“Em hẳn là rất rõ mỗi lần tôi cần tuyển dụng người, đều cho phép em ở bên cạnh quan sát. Em nhìn người rất tốt, mỗi lần tôi hỏi em, em luôn có thể đưa ra những ý kiến khác nhau.”

“Nhưng tôi không biết cách phỏng vấn.”

Dạ Bác Vũ tiến về phía trước, khóa cô vào một góc thang máy với anh.

Hai năm qua, vấn đề giữa anh và cô cứ như đi vào bế tắc, thế mà tối hôm qua anh nghe được từ trong miệng dì Chương nói, Hạ Đậu Khẩu trò chuyện rất vui vẻ với em họ Hoàng Gia Văn vừa mới chuyển đến cạnh nhà.

Anh nhần nại cũng có giới hạn.

“Em biết, cái gì em cũng biết.....” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, gằn nhẹ nói. “Em chỉ không hiểu tôi.”

Khi nào!

Cửa thang máy mở ra, Dạ Bác Vũ tràn ngập lửa giận, không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

Cô không hiểu anh? Cô không hiểu Dạ Bác Vũ!

Hạ Đậu Khẩu thấy cửa thang máy sắp đóng lại, liền lao ra thang máy.

Cô đi theo sau anh, khuôn mặt trái xoan rất không phục.

Nếu không vì hiểu anh, khi về nước hai năm trước, làm sao chú Dạ có thể đến nhờ cô làm trợ lý cho Dạ Bác Vũ.

Năm đó sau khi về nước, Dạ Bác Vũ lập tức đảm nhiệm chức phó tổng trong công ty, mới nhận chức liền tìm được một số khách hàng lớn cùng hợp tác.

Nhưng mà, năng lực công tác của anh quả thực kinh người, tốc độ đổi trợ lý lại càng dọa người hơn, một tháng thay liền ba người, những việc vặt không có người xử lý, chọc tỉnh tỉnh anh càng ngày càng âm trầm. Chú Dạ nói ông là bất đắc dĩ, mới phải đến nhờ cô giúp.

Cô nhớ rõ cô đã từng nói mình không rõ việc kinh doanh, chú Dạ lại nói người Dạ Bác Vũ cần là một người có thể hiểu anh, hơn nữa có thể thay anh giao tiếp với người ngoài.

Chú Dạ còn nói, chuyên ngành cô học là quản lý khách sạn, mà ngành cô học dựa trên nguyên tắc tiếp xúc đối ngoại với mọi người xung quanh, vì lợi ích chung, không có cái gì là không biết.

Rốt cục chú Dạ thuyết phục được cô, vì cô vẫn luôn tưởng rằng sẽ cô có thể giúp cho Dạ Bác Vũ.

Nhưng mà, mẹ cô lại từ dưới chạy lên nói cái gì mà bây giờ chú Dạ thực coi trọng cô, cũng vô tình cố ý ám chỉ quan hệ giữa cô và Dạ Bác Vũ có thể thay đổi một chút, làm cho cô cảm thấy thật khó chịu.

Cô không thích cái kiểu ‘trèo cao’ của mẹ như thế này, bởi vậy cô vẫn luôn liếc nhìn xem Dạ Bác Vũ là người thân, không để ý anh là người khác phái.

Như thế, tóm lại cô vẫn là người hiểu anh nhất mà!

Dạ Bác Vũ nghe thấy tiếng bước chân của Hạ Đậu Khẩu đang vội vàng đuổi theo ở phía sau, nhưng cước bộ của anh cũng không chậm lại, rất nhanh đi vào một căn phòng, đem công văn và túi xách đặt trên bàn làm việc của cô, anh vẫn không quay đầu lại đi vào phòng làm việc của mình.

Phanh!

Dạ Bác Vũ dùng sức đóng cửa lại, tâm tình đột nhiên trở nên cực kì kém.

Anh đã đợi cô hai năm, mọi chuyện lớn nhỏ của cô đều tự tay anh giải quyết, kết quả thì sao?

Hạ Đậu Khẩu vẫn như cũ gọi anh là “Dạ tiên sinh”, vẫn như cũ duy trì khoảng cách không xa không gần với anh.

Đáng giận! Nếu cô công bằng một chút, hẳn phải nên giữ khoảng cách với Hoàng Gia Văn mới đúng!

Dạ Bác Vũ ném bản thân vào công việc bộn bề, nhịn không được bật thốt lên mắng: “Shit!”

Khi Hạ Đậu Khẩu đẩy cửa vào, vừa lúc nghe được câu đó.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

“Tôi mới là người muốn hỏi em làm sao vậy? Toàn công ty mọi người đều biết tính tình tôi kém, đột nhiên mắng chửi người cũng là chuyện bình thường.” Anh tức giận bần ngược lại.

“Quả thật tính tình anh không tốt lại không có tính nhẫn nại, nhưng anh sẽ không mắng chửi người mà không có lý do.....” Hạ Đậu Khẩu chần chờ một chút, cắn cắn môi. “Quên đi, anh nói tôi không hiểu anh..”

“Cái gì em cũng hiểu, nhưng thứ tôi muốn em hiểu, em lại cố ý giả vờ không hiểu.” Dạ Bác Vũ nhìn chằm chằm vào mắt cô, trầm giọng nói.

Anh đừng nhìn cô như thế chứ? Đôi mắt đen thâm trầm giống như muốn thôi miên cô kia. Hạ Đậu Khẩu nắm chặt tay, không mở mắt, cố gắng ngăn chặn rung động trong lòng.

“Anh trực tiếp nói cho tôi biết, tôi không hiểu anh khi nào.” Cô hỏi.

“Buổi tối tôi sẽ nói cho người.” Thuận tiện chuẩn bị tốt sâm banh, nhấn cầu hôn.

Anh hoàn toàn đầu hàng cô gái ngu ngốc này!

Cô không đáp ứng yêu cầu của anh, không muốn thì cứ trực tiếp cự tuyệt anh, sinh mệnh hữu hạn, anh thật không chịu nổi cái tiến độ chậm chạp này.

“Nhưng buổi tối tôi có việc, với lại bây giờ tôi muốn biết.” sau khi Hạ Đậu Khẩu ổn định tâm tình, mới dám ngẩng đầu nhìn anh.

Dạ Bác Vũ từ bàn làm việc đứng dậy, trực tiếp đến trước mặt cô, trong lúc đó hai người chỉ cách nhau khoảng một cm.

Anh cao hơn cô rất nhiều, bỗng dưng cúi đầu nói: “Bây giờ tôi không muốn nói, buổi tối chờ em trở về.”

Hạ Đậu Khẩu cảm giác được hô hấp của anh lướt qua môi cô, thân thể cô run rẩy một hồi.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Ngoan, đi ra ngoài làm việc đi.”

Mặt mày Hạ Đậu Khẩu choáng váng, không hiểu vì sao bị đẩy ra khỏi phòng.

Cô nhìn cánh cửa, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh anh vừa hôn trán cô.

Nụ hôn này là sao? Tối nay anh muốn nói với cô cái gì? Anh như vậy..... làm sao cô có thể chuyên tâm hẹn hò với Hoàng Gia Văn!

* * *

Đền lên, trời tối.

Sau khi Dạ Bác Vũ đậu xe ở gara, anh đi đến trước cửa chính, trừng mắt nhìn căn nhà âm u không có chút ánh sáng, anh liền dập tắt ngay ý định đi vào.

Dạ Bác Vũ châm một điếu thuốc, nhìn thoáng qua đồng hồ, mặt lập tức nhăn lại

Chín giờ rưỡi, cô làm cái gì mà chưa về nhà?

Chính là bởi vì không muốn về nhà, anh liền ở công ty tới bây giờ. Sớm biết thế này anh đã hỏi buổi tối cô bận việc gì, mấy giờ sẽ về nhà?

Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Dạ Bác Vũ đứng thẳng người, rất nhanh lấy di động bấm số.

Tít, tít, số máy bây giờ không liên lạc được.....

“Shit!” Dạ Bác Vũ dập máy sau đó bấm số gọi lại, mắt anh giống như đầu điếu thuốc bốc hỏa.

Tít, tít, số máy bây giờ không liên lạc được.....

Dạ Bác Vũ dập tắt điếu thuốc, kéo lỏng cà vạt, cời bỏ nút áo sơ mi.

Anh mở điện thoại gọi cho Dương Tinh Du – bạn thời đại học của Hạ Đậu Khẩu.

Dương Tinh Du và Hạ Đậu Khẩu giao tình sâu nặng, bây giờ lại cùng làm việc ở công ty. Bình thường anh xuất ngoại nhưng vẫn không quên tùy tay mang chút quà tặng cho cô ta, nay đương nhiên lại rất có lợi.

“A lô, tôi Dạ Bác Vũ. Hạ Đậu Khẩu có ở chỗ cô không?”

“Không có, chẳng phải anh có số điện thoại di động của cô ấy sao? Có việc gì à?” Dương Tinh Du thấy kỳ lạ hỏi.

“Cô ấy không nhận điện thoại, nên tôi không biết cô ấy ở đâu.”

“Ha ha ha, tối nay cô ấy hẹn hò với soái ca hàng xóm đối diện nhà các anh - Hoàng Gia Văn đó, chắc không muốn ai làm phiền, cho nên mới tắt máy.”
Dương Tinh Du ha ha cười. “Nếu anh thật sự có chuyện gì gấp, tôi sẽ giúp anh tìm số điện thoại của nhà hàng, hình như cô ấy đi nhà hàng Ý.....”

“Không cần, chỉ có một số hồ sơ cần giải quyết, tối nay tôi sẽ nói với cô ấy sau.”

Chấm dứt đối thoại, Dạ Bác Vũ mặt không chút đổi sắc ngồi trên bậc thang trước cửa, hung hăng hút một hơi thuốc lá.

Thật tốt quá! Anh ở đây lo lắng cho an nguy của Hạ Đậu Khẩu, cô lại cùng Hoàng Gia Văn đến nhà hàng hẹn hò!

Hạ Đậu Khẩu có lương tâm hay không hả —nhà hàng kia anh có thể dẫn cô đi cơ mà!

Biết cô thích ăn thịt nướng, rồi biết cô thích ăn cả pizza, thấy cô có hứng thú với các món ăn, anh lên mạng siêu tầm tư liệu, còn lên cả diễn đàn tuổi trẻ hỏi tường tận chi tiết từng món một.

Nếu các nhân viên biết phó tổng giám đốc luôn hờ hững của bọn họ lại làm loại chuyện này, cho dù không ngã bể kính mắt thì nhất định cũng bị sắc nước miếng.

Càng bí thăm là, anh ‘dụng tâm lương khổ’ bao lâu nay tất cả đều ‘đàn gậy tai trâu’, mặc dù anh không phải thần đồng thì cũng chính là thiên tài, bây giờ cũng phải bó tay.

Dạ Bác Vũ hút hết một điếu thuốc, lại liếc mắt nhìn đồng hồ —

Mới đây mà đã qua 10 phút rồi sao?!

Anh xoay người vào trong nhà, quyết định nên tắm nước lạnh trước để thanh tỉnh đầu óc, như vậy anh mới có thể có thêm thời gian đối phó tốt với Hạ Đậu Khẩu.

Sống dưới một mái nhà, cô sẽ luôn có cách gặp phải loại chuyện hẹn hò với hàng xóm này, nếu anh không trông chừng cho kỹ, ai biết có một ngày nào đó cô bỏ trốn cùng người khác hay không.

Anh dùng trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra!

Anh nghĩ cô bỗng nhiên quay đầu, sẽ phát hiện thâm tình của anh, ai ngờ cô lại không hề cảm nhận được.

Sự thật chứng minh, kế hoạch theo đuổi vợ trong im lặng của anh thất bại thảm hại, tám phần phải sửa đổi toàn bộ kế hoạch, lần này phải làm ồn ào tới nỗi tất cả mọi người đều biết, bức cô không có đường lui mới thôi.

Bởi vì anh dám lấy người thân trong gia đình ra đánh đổ cô, với lại anh không tin cô không có một chút tình cảm nào với anh!

* * *

Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, một ánh sao nhỏ trên bầu trời nhẹ nhàng lóe lên trong chớp nhoáng, thời tiết hợp lòng người, gió se se lạnh, vô cùng thích hợp để tản bộ.

Hạ Đậu Khẩu cùng Hoàng Gia Văn tản bộ trên đường, hương hoa nhài theo hai hàng cây bên đường bay tới, đèn đường chiếu sáng thêm đá cẩm thạch màu trắng làm chúng càng thêm lung linh, huyền ảo.

Cô xem pho tượng thần tình ái Cupid phun nước, trong đầu nhớ đến lời nói của Dạ Bác Vũ.

Rất cục tối nay anh muốn nói với cô cái gì? Làm cô vừa dùng bữa tối vừa ép mình đừng nghĩ tới chuyện này nữa. Nhưng mà, mới trở về nhà, liền không chế không được nhớ tới.

“Thức ăn ở nhà hàng Ý em chọn thật sự tốt lắm. Đương nhiên, so với tay nghề nấu ăn của em còn kém hơn một bậc.” Hoàng Gia Văn nói.

Thế à? Hôm nay tôi cảm thấy hương liệu bọn họ dùng làm bánh không được toosy cho lắm. Hạ Đậu Khẩu nghĩ trong lòng, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng mỉm cười một cái.

“Anh thích nhà hàng kia à, thật may quá.” Cô nói.

“Đúng rồi, em đi Italy Venice* chưa? tôi đã ở đó một tháng. Ngồi tại quảng trường uống cafe, nhìn đàn bò câu bay lên.” Hoàng Gia Văn nhìn cô, thân thiện kể lại chuyến du lịch của anh.

Hạ Đậu Khẩu lẳng lặng nghe anh nói chuyện, không nhanh không chậm hưởng ứng từng lời nói của anh.

Mấy năm nay, cô không quen bạn trai, không phải không có người để ý, chính là cô vẫn không có hứng thú ‘đến gần’ ai cả.

Cho đến khi liên tục nhận được thiệp cưới của người quen, ngay cả bạn tốt Dương Tinh Du cuối tháng này cũng đính hôn, cô mới đột nhiên nhớ ra, cô cũng nên nghĩ đến chuyện ‘thành gia lập thất’, cũng nên cẩn thận nghĩ đến việc kết giao một chút.

Dù sao, những năm gần đây cô đều đặt hết tâm trí lên người Dạ Bác Vũ, ngoại trừ Dương Tinh Du, cô thậm chí không liên lạc với một người bạn nào.

“Nhưng mà, bây giờ trở lại Đài Loan, vẫn cảm thấy nơi này cuộc sống nơi này là tốt nhất.” Hoàng Gia Văn vẫn đang thao thao bất tuyệt nói.

Hạ Đậu Khẩu bước đến trước cửa nhà, lầu ba sáng đèn, chứng tỏ ‘Dạ tiên sinh cuồng công tác’ vẫn còn đang phấn đấu làm việc.

Không biết anh đã ăn cơm chưa?

“Tôi biết Đài Loan là nơi khiến anh an tâm sống nhất, hoan nghênh anh trở lại Đài Loan. Ngủ ngon.” Hạ Đậu Khẩu một lòng nghĩ đến Dạ Bác Vũ, mỉm cười nói xong, liền vẫy tay với Hoàng Gia Văn, chuẩn bị bước vào nhà.

“Đợi chút! lần sau tôi còn có thể mời em đi ăn nữa không?” Hoàng Gia Văn tiến lên từng bước, ngăn đường đi của cô.

“Có thể.” Cô cười gật đầu.

“Vây ngủ ngon, người đẹp.” Hoàng Gia Văn cười thực vui vẻ, huyết sắc trở về nhà.

“Ngủ ngon.”

Hạ Đậu Khẩu lấy chìa khóa mở cửa, đi vào phòng trong.

Đèn cảm ứng tự động sáng lên, cô còi giày cao gót ra, sau đó thoải mái thờ dài một cái. Đi chân đất vẫn là tốt nhất !

Cô vừa đi vào đại sảnh vừa hát khê.

Tách! Phòng trong đèn đột nhiên sáng lên.

Hạ Đậu Khẩu sững sờ tại chỗ, nhìn người đứng ở phòng khách – Dạ Bác Vũ.

Dạ Bác Vũ giống như Diêm vương làm người khác sợ hãi, nghiêm mặt hung ác từng mắt nhìn cô.

“Tình cảm tốt đến có thể hát cơ à, cuộc hẹn hò có vẻ thuận lợi nhỉ, muốn chia sẻ một tí niềm vui của em với tôi hay không?” Anh âm trầm nói.

Cô lắc đầu, không muốn đối mặt với hung thần độc ác là anh vào lúc này.

“Vì sao không ? Em họ Hoàng Gia Văn yêu quý của tôi có biết tính tình ít chia sẻ niềm vui với người khác của em không nhỉ? tôi nên mời cậu ta lại đây chơi, cùng nhau thảo luận về tính tình em thử xem.”

“Anh không cần nói tôi như vậy, chuyện tôi hẹn hò với ai không liên quan tới anh.” Hạ Đậu Khẩu nhẫn nại nói, nhún mày lại.

Anh không phải loại người giận chó đánh mèo, bây giờ không hiểu sao lại thật kì quái?

“Hay cho một câu em hẹn hò với ai không liên quan tới tôi! Hoàng Gia Văn chỉ biết bộ dạng dịu dàng hiền thực của em, còn không biết thật ra độ nhẫn tâm của em có thể nói là cao siêu hơn nhiều?” Dạ Bác Vũ tức giận nói.

“Anh— anh —” Hạ Đậu Khẩu bị anh tức giận vô cớ tới nỗi hai tay chống nạnh, nguyên bản muốn nổi bão, nhưng nhìn khuôn mặt mỗi một của anh, trong phút chốc liền mềm lòng . “Tôi không muốn cãi nhau với anh, anh nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

Cô xoay người đi lên cầu thang.

“Tôi nay vì sao em không nhận điện thoại?” Dạ Bác Vũ bước nhanh đuổi theo sau cô, giữ chặt cổ tay cô, ép cô xoay người lại.

“Đi động lúc đó hết pin .” Cô nói, cảm giác đầu ngón tay anh như bầu chắt vào cổ tay cô, chắt tới nỗi cô có chút đau.

“Vì sao em lại đi hẹn hò?” Dạ Bác Vũ đứng dưới cô một bậc thang, nhưng tầm mắt hai người đều song song nhau.

“Bởi vì anh ấy rất hòa nhã, tôi cũng đến tuổi kết hôn, lại chưa từng quen bạn trai.”

“Hạ Đậu Khẩu, đến tốt cùng em thật sự ngốc hay là giả ngốc, em cho tôi là cái rắm sao!” Anh không thể nhịn được nữa rống to lên.

Hạ Đậu Khẩu bị tiếng hét của anh dọa đến ngây ngốc, còn chưa kịp hoàn hồn, liền cảm giác hơi thở nóng rực của anh đang dần tiến sát đến mặt.

“Chúng ta sống với nhau sáu năm, tôi đối với em có thể làm gì đều làm, em nhất định muốn tôi nói rõ ra sao?” Dạ Bác Vũ trừng mắt nhìn cô.

Hạ Đậu Khẩu muốn lui về phía sau, nhưng anh không cho, đành phải trở mắt nhìn đôi mắt toát ra lửa như thể muốn cắn nuốt người của anh.

Cô miệng khô lưỡi khô, tim đập như trống, nếu không có anh cầm lấy cánh tay cô, ngay cả khí lực cô đều không có.

“Anh từng nói không có hứng thú với con nhóc như tôi.” Cô nói.

“Tôi nói dối, cho tới bây giờ người tôi để ý cũng chỉ có một mình em” Môi anh chậm chậm nói, khuôn mặt gần đến nỗi dường như có thể chạm vào da thịt cô.

“Nhưng..... Chúng ta..... Cùng một chỗ sáu năm..... Cái gì cũng chưa xảy ra.” Tim đập dồn dập làm cho cô không thở nổi.

“Ai nói !”

Dạ Bác Vũ nâng cằm cô lên, hôn môi cô thật mạnh.

Hạ Đậu Khẩu lập tức dùng sức đẩy anh ra, Dạ Bác Vũ sớm đã có phòng bị, giam chặt hai tay cô ở phía sau.

“Buông ra.....” Hạ Đậu Khẩu hô to.

“Không bao giờ buông nữa!”

Dạ Bác Vũ bám lấy cánh môi cô, lại bị cô kịch liệt kháng cự, lập tức hôn chậm lại, nhưng lại triển miên không dứt, hôn đến nỗi đầu Hạ Đậu Khẩu chóng váng.

Hạ Đậu Khẩu không biết hôn sẽ thân mật như vậy, cô cảm giác được bọn họ rất gần nhau, hơi thở giao hòa, anh cuồng nhiệt giống như lốc xoáy, lại như một ánh sao băng, tùy thời làm cả người cô dung nhập vào trong cơ thể anh, trở thành một bộ phận của anh.

Nụ hôn của anh càng thêm nóng rực, khoái cảm từ hai bên xương sườn dâng lên, Hạ Đậu Khẩu dựa sát vào vòng tay anh, cảm giác mình bị cánh tay anh giam giữ cứng ngắt.

Anh một lần hôn lại dùng sức, cô cảm thấy thật đau, khi chấp chôn mở mắt, nhìn Dạ Bác Vũ cương nghị, cô có chút hoảng thần.

Anh hôn cô..... Anh hôn cô a.....

Cô đầu óc đột nhiên thanh tỉnh, dùng sức cắn một cái.

“A!” Dạ Bác Vũ che miệng, hô đau một tiếng, buông cô ra.

Hạ Đậu Khẩu che miệng, nụ hôn vừa làm cô cảm thấy khiếp sợ không thôi.

“Chẳng lẽ ai hôn em đều bị đối đãi như vậy sao?” khuôn mặt anh tuần của Dạ Bác Vũ vì nhin đau mà nhăn lại mi, gương mặt cương nghị càng lúc càng tức giận bùng bùng.

“Chỉ có anh hôn tôi.....” Hạ Đậu Khẩu rất nhanh trừng mắt với anh một cái, vừa nhớ đến việc này, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã thoáng chốc đỏ bừng.

Dạ Bác Vũ nghe vậy, tâm tình lúc này mới tốt lên một chút. Anh vỗ về khuôn mặt cô, nhìn trong mắt cô có một chút như bị ép buộc.

“Tốt nhất là chỉ có tôi hôn em, bằng không mấy năm nay chẳng phải tôi uống công vô ích?” Anh nói, ngón cái mon trớn cánh môi cô.

Hạ Đậu Khẩu đẩy tay anh ra, thần sắc Dạ Bác Vũ lập tức trầm xuống, nghĩ cô lại muốn cự tuyệt.

Nhưng cô dựa thang lầu tay vịn, chậm rãi ngồi xuống, về mặt bất lực nhìn anh.

“Quá nhanh , tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này.” Hạ Đậu Khẩu nhẹ giọng nói.

“Chuyện này căn bản không cần nghĩ, em là của anh, tất cả chỉ đơn giản thế thôi.” Dạ Bác Vũ chém đinh chặt sắt nói.

“Mọi chuyện không đơn giản như vậy, nếu chúng ta đột nhiên quen nhau, chú Dạ và mẹ tôi sẽ nghĩ như thế nào.....” Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói.

“Tình cảm là chuyện của anh và em, quan trọng là em nghĩ như thế nào, em quản người khác làm cái gì?” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, không khách khí nói.

Bởi vì anh không phải ăn nhờ ở đậu, không phải thiếu nợ ân tình người khác, cũng không bị nói chim sẻ biến phượng hoàng, hay tiểu thiếp tu thành chính quả!

Hạ Đậu Khẩu cắn môi, muốn nói lại thôi, chỉ liếc nhìn anh một cái, biết tính anh, chắc chắn sẽ bảo là cô quá miên man suy nghĩ.

Dạ Bác Vũ nhìn cô do dự buồn rầu, lại không nghe cô nói là không thích, trên mặt anh liền vui mừng.

Cô nghĩ đồng nghĩ tây chính là nghĩ chuyện khác, lại không nghĩ rằng cô có hay không thích anh mới là việc tối quan trọng, nhưng –

Cô vốn chính là thích anh, chỉ là cô không phát giác mà thôi!

“Đậu Đậu.” Anh thấp giọng kêu

Hạ Đẩu Khẩu không nghe thấy anh gọi cô, nhưng tay lại nổi đầy da gà.

“Anh hỏi em, nếu ngày nào đó anh kết hôn, em cảm thấy em sẽ đóng vai nhân vật nào?” Anh hỏi.

Anh — kết hôn?

Hạ Đẩu Khẩu thân mình cứng đờ, nhìn mắt anh, trong đầu cô bắt đầu hiện lên một một hình ảnh.

Cô vì anh nấu cơm giặt quần áo đeo caravat, anh vừa làm bạn cô vừa làm người thân, mua đồ rồi tản bộ, anh ôm cô vào phòng tắm. Cô luôn vì anh chăm lo mọi việc, cho dù có bao nhiêu cô gái nữa bên cạnh anh cũng không thích hợp bằng cô.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn đôi mắt thâm tình của anh, cô nắm chặt tay, lúc này mới hiểu ra tại sao cô không quen bạn trai, không phải bởi vì cô không có hứng thú với đối phương, mà là bởi vì trong lòng cô ngoại trừ Dạ Bác Vũ, cho tới bây giờ vốn không có người khác!

“Em chỉ cần nhớ kỹ một việc — anh thích em, trong tâm anh, trừ em ra, chưa từng có người khác.” Anh nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên trán cô. “Đây là chuyện đêm nay anh muốn nói với em.”

Cô đỏ mặt, nắm anh vạt áo, toàn thân không tự chủ được run run.

“Anh không muốn nghe câu trả lời là ‘Không’, em suy nghĩ cho thật kỹ.”

Dạ Bác Vũ kéo tay cô, lại hôn vào lòng bàn tay cô, anh đứng dậy đi lên lầu.

Cô cần thời gian cần thận suy nghĩ, mà anh tin tưởng anh sẽ nhận được thứ anh muốn.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn bóng dáng anh biến mất ở ngã rẽ trên cầu thang, cô ôm ngực, chân mềm nhũn tới nỗi không thể đứng dậy được.

Đêm nay, cô còn tưởng rằng Hoàng Gia Văn là đối tượng cô sẽ kết giao, nhưng tại sao bỗng nhiên đột ngột thay đổi thế này?

Nhưng mà, bây giờ trong lòng cô lại vui sướng, so với chuyện hẹn hò đêm nay cô còn vui vẻ hơn gấp trăm ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tối hôm qua Dạ Bác Vũ ném một quả bom rung động như vậy, Hạ Đẩu Khẩu mất ngủ là kết quả tất nhiên.

Sáng sớm, cố gắng ngủ hai giờ lại phải tỉnh táo lại, Hạ Đẩu Khẩu nằm ở trên giường nghĩ tới những chuyện trong vài năm gần đây của hai người.

Ngay từ đầu, cô là vì học phí của mình do anh trả tiền, cho nên không cần anh nói, cô liền chủ động dành hết việc nhà. Sau này thì sao?

Cô đã quen.

Cô đã quen chăm sóc anh, anh cũng đương nhiên nhận sự chăm sóc. Cô phụ trách đề ý mọi chuyện của anh, anh lại phụ trách cô, cuộc sống khi ở Anh, phòng ở, xe, bao gồm tài khoản ngân hàng của cô, đều là anh cung cấp.

Anh sợ cô nhận tiền của anh sẽ không được tự nhiên, cho nên anh luôn nói đó là phí dụng quản gia của cô, cô không được tiết kiệm mà làm anh sống khổ cùng cô.

Khi anh sinh bệnh, cô chăm sóc anh; khi cô sinh bệnh, anh rống to kêu to, rống đến bác sĩ nghĩ cô mắc bệnh nan y. Cô chịu chút thương tổn, anh có thể nể nang cô mắng đến nửa giờ. Lúc ấy, chỉ cảm thấy anh không kiên nhẫn, tính tình không tốt, nay nghĩ lại, anh có bao giờ đối xử thân thiện với người khác như vậy?

Hạ Đẩu Khẩu không thể không thừa nhận, bọn họ ở chung khi thật giống như tình nhân, chỉ trừ không có tiếp xúc thân mật.

Cô thì sao? Xem anh là gì?

Hạ Đẩu Khẩu ngồi dậy, trong óc vờn quanh vấn đề này cả đêm, vẫn không có cách hiểu rõ.

Cô không cố ý làm đà điệu, gần đây là vì cô bị mẹ nói ảnh hưởng, không muốn ngày sau bị người bên ngoài nói thành gần mực thì đen hoặc bụng dạ khó lường, hơn nữa lúc cha cô còn sống không thích tiếp xúc với người khác, cho nên những năm gần đây, cô luôn nói cho chính mình, Dạ Bác Vũ và cô --

Tuyệt đối không thể là người yêu.

Nhưng bây giờ Dạ Bác Vũ tỏ lộ rõ ràng như vậy, cô nên đối mặt anh như thế nào đây? Từ chối? Hay là thật sự bắt đầu kết giao với anh?

Hạ Đậu Khẩu nhớ tới nụ hôn ngày hôm qua, còn có ánh mắt thiêu đốt của anh, bởi sắc mặt vì mất ngủ mà tái nhợt không tự chủ được đỏ bừng.

Cô nắm lấy khăn tay trên tủ đầu giường, nghiêng người vừa thấy đồng hồ báo thức --

Gần tám giờ.

Cô ấn đồng hồ báo thức, từ bỏ ý muốn nằm lại trên giường, đứng dậy đánh răng rửa mặt, thay một bộ váy vàng nhạt, trang điểm đậm hơn bình thường một ít, che dấu kỹ khuôn mặt ngủ không đủ giấc.

Nhưng lúc cầm lấy bao công văn, cửa phòng của cô đột nhiên bị đẩy ra, Dạ Bác Vũ đến.

Động tác Hạ Đậu Khẩu liền dừng lại, không biết làm sao đứng ngay tại chỗ.

“Em một đêm không ngủ?” Dạ Bác Vũ vừa thấy cô mỗi mặt, lập tức phụng phịu đi đến trước mặt cô, ngón tay dài nâng cái cằm đoan trang của cô.

“Ừ.” Cô rũ mắt, không dám nhìn anh, trái tim đập kinh hoàng.

“Có chuyện đại sự gì đáng giá em cả đêm không ngủ?” Anh thô thanh ép hỏi.

“Chính là anh!” Hạ Đậu Khẩu liếc nhìn anh một cái, hai gò má liền ửng hồng.

Trước kia anh nhìn cô như vậy sao? Bá đạo như muốn đem người ta trở thành vật sở hữu của anh.

“Mấy năm qua, lần đầu tiên nhìn em vừa phát giận lại mặt đỏ, thật đáng yêu!” Dạ Bác Vũ nắm thắt lưng của cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hạ Đậu Khẩu cả đêm không ngủ, thần trí còn có chút không tỉnh táo, động tác cũng không linh mẫn.

Lúc này chưa nhớ tới phải lập tức đẩy anh ra, đã bị hôn choáng váng ngã vào khuỷu tay anh.

Anh hôn tận hứng, mà cô kim lòng không được hưởng ứng cũng làm cho anh nhin không được tận tình, hận không thể vươn tay làm càn tìm kiếm da thịt mềm lạnh của cô. Nhưng Đậu Đậu của anh vẫn thực thanh thuần, anh tạm thời không muốn dọa đến cô, đành phải miễn cưỡng buông môi.

“Buổi sáng tốt lành.” Anh mỉm cười nhìn hai tròng mắt long lanh của cô.

Hạ Đậu Khẩu vừa thấy anh cười đến thần thái bay lên, lại nhìn môi anh dính đầy son môi thật buồn cười, nhin không được cười nhẹ ra.

Nhưng mà, cô lập tức nghĩ đến son môi kia sao lại dính lên, kích động rút giấy mềm, đỏ mặt đưa tới trước mặt anh.

“Lau miệng đi.”

“Em giúp anh.” Anh ngồi bên mép giường, ôm người ngồi trên đùi mình.

Hạ Đậu Khẩu thở hắt vì kinh ngạc, cô gầy dựa muốn nhảy xuống chân anh.

“Đừng lộn xộn, nếu không hậu quả tôi không phụ trách.” Dạ Bác Vũ cố định thắt lưng của cô, đôi mắt đen không chút nào che dấu dục vọng. “Đàn ông buổi sáng thực dễ dàng xúc động, cho nên tôi khuyên em đừng lộn xộn.”

Hạ Đậu Khẩu cảm giác được dưới thân nóng rực khác thường, cô đột nhiên biến thành đầu gỗ, không nhúc nhích cứng ngắc ngồi trên đùi anh.

“Đậu Đậu đáng yêu.” tâm tình Dạ Bác Vũ tốt, cúi đầu lại quẹt lấy cánh môi cô.

Hạ Đậu Khẩu nhìn về cung chiều trong mắt anh, cảm thấy rõ ràng anh xem người ta là con nít ba tuổi, nhưng tâm lại giống bơ nóng như sắp hòa tan.

Cô đổi mặt giấy, lung tung lau môi anh.

“Không ngon chút nào.” Dạ Bác Vũ há mồm cắn ngón tay cô.

Cô sợ tới mức buông giấy trong tay, tròn to mắt nhìn anh.

Anh cười rất đắc ý, ngay cả khi anh kiếm được mấy trăm vạn, miệng cũng chưa từng mở lớn như vậy.

“Chút nữa mang em đi mua loại son môi không vị.” Anh nói.

Hạ Đậu Khẩu giật mình sững sốt một chút, lúc hiểu ý anh, cô bắt đầu hồng từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

“Tôi..... sau này không cho phép anh hôn loạn tôi nữa.” Cô liếc nhìn anh một cái.

“Hôn loạn?” Dạ Bác Vũ nhướn mày, bỗng dung cúi đầu, hô hấp lại phun lên môi cô.

Hạ Đậu Khẩu vừa thấy biểu cảm này, đầu nhuyển thành bùn, lại bị hôn?

Cô đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, xoay người chạy.

Dạ Bác Vũ người cao ngửa lớn, một bước dài tiến lên, ôm thắt lưng của cô xoay người cô lại, trực tiếp khóa cô lên vách tường.

“Em có biết vì sao anh hôn em chứ?” Anh hỏi.

Hai tay cô chắn trước ngực anh, giả ngu nói: “Làm sao tôi biết, tôi không phải anh.”

Thực không xong, lúc anh tỏ tình, cô liền ý thức được tình cảm giữa hai người không phải bình thường, bây giờ hoàn toàn không còn cách nào khác lại dùng diện mạo trước kia đối đãi với anh.

“Anh đây đôi phương thức hỏi, em cho anh là loại người nào?” Anh nhìn chăm chăm cô, ung dung nhìn cô cố gắng giả bộ không thẹn thùng đáng yêu.

“Cấp trên của tôi.”

“Còn nữa?”

“Làm gì hỏi nhiều vậy, người bị sổ sàng là tôi!” Hạ Đậu Khẩu quýnh lên, giọng nói cất cao, cổ tình cất cao âm điệu giống giọng trẻ con, thế nào cũng không đủ hung.

Dạ Bác Vũ ngửa đầu cười ha ha, Hạ Đậu Khẩu chỉ cảm thấy hô hấp mang theo mùi sữa tắm anh tắm buổi sáng, chọc tâm thần không yên.

Sữa tắm này là cô chọn cho anh, nhưng hương vị lúc nào lại trở nên quyến rũ như vậy?

“Đậu Đậu.” Anh nói nhỏ bên tai cô, vừa lòng cảm nhận thân mình cô run rẩy. “Em đồng ý kết giao với anh sao? Anh chờ em suốt sáu năm, em hiểu được tâm tình một giây cũng chờ không nổi của anh bây giờ sao?”

Thình thịch thình thịch..... Hạ Đậu Khẩu cảm giác tim mình đập như sấm, kích động muốn bật lỗ tai.

Nhưng tay cô mới vươn đến giữa không trung, liền cảm thấy mình ngu đần, vội vàng thu tay về sau lưng.

“Tay em làm sao vậy? Muốn ôm anh thì nói, anh luôn hoan nghênh.” Anh nháy mắt với cô, mở ra hai tay lại muốn ôm cô vào lòng.

“Mới không phải.” Hạ Đậu Khẩu vươn tay ngăn anh, đỏ mặt thấp giọng hỏi nói: “Nếu thật sự thích tôi, vì sao bây giờ mới nói?”

“Bởi vì anh nghĩ em sẽ biết.” Anh nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô.

“Có thể là anh đã quen?” Cô không tự chủ được nhú mày, rất nhanh nâng mắt liếc anh một cái.

“Sao anh không có thói quen với những cô gái khác?” Anh hừ xem thường, không khách khí nói.

“Các cô gái kia không có cơ hội ở chung với anh.”

“Là anh không cho họ có cơ hội.” Anh nhú mày nói.

Hạ Đậu Khẩu nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của anh, cô nhin không được muốn đánh anh. Nào có người mở miệng đề nghị kết giao lại đắc ý như vậy.

“Như vậy..... Có lẽ tôi chỉ quen ở bên anh mà thôi.” Cô nói.

“Mới là lạ. Nếu không thích anh, lúc anh hôn em, em sẽ cho anh một tát.” Dạ Bác Vũ nở nụ cười giống trẻ con.

Hạ Đậu Khẩu sững sốt, ánh mắt đứng ở trên mặt anh rồi không được.

Bình thường cô thích quan sát người khác, nhưng trước kia nhìn anh, vẫn luôn giữ ý định giữ khoảng cách.

Nhưng bây giờ nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, con ngươi đen sâu xa khó hiểu kia, nhìn mày rậm khí phách, nhìn khóe môi sang sảng ý cười của anh, cô chỉ cảm thấy muốn vươn tay ôm anh.

“Chúng ta chưa từng chính thức kết giao..... có lẽ chính là vì đã quá quen thuộc.....” Hạ Đậu Khẩu thì thảo tự nói, thậm đề nén xúc động lúc này. Dù sao, cô rất ít làm việc tùy tiện.

“Thói quen có thể sửa, yêu thích sẽ không thay đổi.” ngón trỏ của Dạ Bác Vũ mon trón mặt mày tình xảo của cô, ý xấu không chịu rời đi.

Hạ Đậu Khẩu nhớ chuyện cũ trước kia khi anh đến quán cơm, uống cùng loại rượu, ăn cùng loại thức ăn.

Cô đột nhiên nhào vào lòng anh, ôm rất chặt.

Cô sớm nghĩ không ra cảm giác lúc ban đầu mình đối với anh, nhưng những năm gần đây, lòng của cô thủy chung chỉ có người đàn ông này, chỉ là do cô vẫn lựa chọn xem nhẹ mà thôi.....

Dạ Bác Vũ dùng sức ôm lấy cô, hai má vùi vào mái tóc có mùi bách hợp của cô, miệng dường như muốn cười đến mang tai.

“Nghĩ thông suốt ?” Anh nói.

“Cám ơn anh vẫn luôn ở bên tôi.”

Anh cười nheo mắt, hăng hái nói: “Không khách khí, lúc nào em cũng có thể lấy thân báo đáp.”

Cô ngửa đầu nhìn đôi mắt tự tin của anh, trong lòng lại hỗn loạn.

Cô biết Dạ Bác Vũ -- thật ra anh muốn một gia đình, mà cô lại mang đến cho anh hết thấy, vừa lúc là bầu không khí gia đình anh khát vọng, có lẽ anh cũng không thật sự để ý cô như anh nghĩ.

Cô cho rằng anh cần phải ngấm lại thật kỹ, bởi vì anh đối với cô tốt như vậy, cô cho rằng anh hẳn nên có được thứ đến tốt nhất.

Mà cô cũng nên suy nghĩ cẩn thận, cô có phải cũng tham muốn bầu không khí gia đình giả tạo như anh hay không.

“Chúng ta cũng chưa từng có quá nhiều cơ hội hẹn hò hoặc kết giao với người khác, có lẽ chúng ta nên thay đổi điểm này trước, lại quyết định đó là thói quen, hay là thật sự thích.” Hạ Đậu Khẩu cố gắng hết khả năng nhẹ nhàng nói.

Dạ Bác Vũ trừng cô, trong lòng dùng một tiếng nổi lên lửa giận, hình dáng tuấn tú bỗng nhiên vặn vẹo, giống như bị cô hung hăng đâm một quyền.

“Tốt! Em đi hẹn hò, nhìn xem cảm giác của em đối với người khác, không có giống đối với tôi!” Dạ Bác Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai tay nặng nề dùng trên vai của cô, hận không thể bóp nát cô.

“Anh cũng nên đi hẹn hò, Cao chủ tịch ngân hàng không phải vẫn muốn sắp xếp anh đi ăn cơm cùng con gái ông ta sao?” Cô cố gắng nói.

“Còn gì nữa?” Dạ Bác Vũ từ kẽ răng bật ra câu nói.

“Còn có, cuộc sống của anh, tôi cũng có thể tạm thời không can thiệp sao?” Nếu không bước ra từng bước, cô cảm thấy Dạ Bác Vũ vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ cảm giác anh đối với cô.

“Có thể! Em cứ coi như tôi là cấp trên của em! Phải công tư rõ ràng, còn phải rất công tư rõ ràng!” Dạ Bác Vũ hung thần ác sát nói, đầu ngón tay càng nắm càng chặt.

Hạ Đậu Khẩu đẩy cánh tay anh, muốn anh buông tay.

“Cấp trên không nên dùng tư thế này nói chuyện với trợ lý.” Cô nói.

“Tôi nói, em muốn công tư phân minh thì công tư phân minh, nhưng còn tôi thì làm -- không – được!” Anh cố chấp duy trì tư thế cũ, con ngươi đen giện trừng mắt cô.

“Anh đây là quá nhiều tình dục.”

“Lúc tôi hôn em mới tỉnh.” Dạ Bác Vũ cúi đầu lại muốn hôn cô.

Cô che miệng của anh, cô chấp nói: “Không thể, anh cứ như vậy sẽ quá nhiều suy nghĩ của tôi.”

“Cứ quá nhiều đấy! Nếu tôi có khả năng quá nhiều suy nghĩ của em, có nghĩa là em đã động tâm với tôi, làm gì còn quán thích hay là thói quen? Dù sao, nam nữ có thích nhau thì sau này sớm muộn gì cũng sẽ biến thành thói quen.....”

“Không, chúng ta đều nên biết rõ ràng.” Cô cố chấp nói.

“Gặp quý! Trong đầu em toàn đá sao?” sắc mặt Dạ Bác Vũ xanh mét nói.

“Anh biết rõ tình huống của chúng ta là đặc thù.”

“Hừ, tôi đã mấy tuổi rồi hà, chẳng lẽ tôi không rõ mình đang thích hay là do thói quen sao?” Dạ Bác Vũ đẩy cô ra, sắc mặt xanh mét nói.

Hạ Đậu Khẩu giả bộ không nghe anh gắt.

“Vừa hay tôi muốn xuất ngoại một tuần, em muốn làm gì thì làm, vừa kéo tôi có cơ hội đi hàng đêm cuồng hoan!” Anh tức giận nói.

“Anh muốn xuất ngoại một tuần, sao tôi không biết? Là chuyện tìm nguyên liệu plastic để làm đồ trang điểm bên Nhật Bản sao?” Cô bất giác cẩn thận, tới gần anh một chút.

“Sao nào? Luyến tiếc tôi?” trong mắt anh hiện lên ý cười.

“Cũng không phải anh sẽ không trở lại.” Cô cố ý không nhìn anh.

Dạ Bác Vũ nhìn vẻ lạnh nhạt trên mặt cô, đột nhiên cảm thấy yêu đơn phương thật sự rất chịu thiệt.

“Đừng, tôi chỉ không ở nhà bảy ngày mà thôi. Có lẽ tôi nên thuận tiện hỏi thăm chuyện con gái Cao chủ tịch một chút, có muốn cùng đến Nhật Bản ngâm nước nóng ăn mỹ thực hay không.” Anh phụng phịu nói, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Hạ Đậu Khẩu rất nhanh cắn môi dưới, nhanh đến nỗi anh không phát hiện được.

“Đi làm mau, sắp muộn rồi.” Hạ Đậu Khẩu giật nhẹ cánh tay anh, dẫn đầu đi đến cửa.

Dạ Bác Vũ nhìn cô, đột nhiên phát hiện có chỗ không thích hợp --

Cô luôn tao nhã, vậy mà lúc này lại bước đi có chút vụng về, giống như học sinh tiểu học muốn giả vờ đường như không có việc gì xảy ra.

Dạ Bác Vũ cong khóe miệng, không tiếng động cười, theo đuôi cô đi ra cửa phòng.

Anh trước kia cứ cho rằng nắm chặt người ở trong tay mới là an toàn nhất, lại quên nếu chưa từng buông tay, cô sẽ không biết cảm giác được người khác giữ chặt là như thế nào.

Cho nên, có lẽ tách ra một đoạn thời gian không phải chuyện xấu; Hoặc là làm để cô thấy anh đến gần người khác một chút, cũng không phải chuyện xấu, luôn là anh nhớ cô, cho nên chưa từng cho cô cơ hội tưởng niệm hoặc lo lắng khi anh không ở bên người.

Cũng nên thay đổi rồi.

* * *

Bởi vì Dạ Bác Vũ, toàn bộ buổi sáng Hạ Đậu Khẩu đều bị vây trong trạng thái tâm thần không yên.

Bình thường chỉ cần mười lăm phút là có thể đánh xong báo cáo, cô lại làm mất nửa tiếng. Suy nghĩ sẽ không tự chủ được trở lại trên người Dạ Bác Vũ, nghĩ anh thật sự sẽ đến Nhật Bản ngâm nước nóng ăn mỹ thực với con gái của Cao chủ tịch ngân hàng sao, dù sao buổi sáng anh thật sự muốn cô chuyển điện thoại cho Cao chủ tịch.....

Tóm lại, chỉ cần Dạ Bác Vũ bên kia có gió thổi cỏ lay, cô liền quên mình vốn đang làm cái gì.

Bình thường vào mười giờ sáng cô sẽ đưa cà phê cho anh, nhưng hôm nay trước khi đưa cà phê, cô lại đặc biệt kiểm tra trang phục dung nhan của mình một chút.

Khi vào đưa cà phê, cô cố ý không nhìn vào mắt anh.

Nhưng anh lại nhẹ nhàng cầm tay cô, thấp giọng nói “Cám ơn”.

Cô đỏ mặt, giả bộ trấn định xoay người, khi đi mau đến cạnh cửa, nghe thấy tiếng anh cười, cô mới đột nhiên phát hiện mình vừa đánh tay theo nhịp nhân mà đi đường.

Cô bối rối chạy trời chết, quyết định cơm trưa của anh sẽ nói em gái trợ lý mới tới đi mua bánh kẹo cho anh, bởi vì bây giờ cô không có cách nào làm như không có việc gì mà đối diện anh.

12 giờ rưỡi, Hạ Đậu Khẩu khó được xuất hiện tại nhà ăn ở lầu một của công ty, dưới cái nhìn chăm chú của nhân viên công ty, gọi một phần cơm rau.

Cô cố ý chọn góc xa nhất, nhưng vẫn cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đánh giá mình. Nói thật, cô đã sớm quen những ánh mắt đó.

Thân là trợ lý của Dạ Bác Vũ, lại là em trong nhà, người muốn thân cận cô, chín phần là vì nịnh nọt, một phần còn lại là cảm thấy thật ra con người cô không tồi, muốn làm bạn với cô. Nhưng người thuộc một phần này cũng vì cô luôn làm việc bên cạnh phó tổng giám đốc nên rất khó thường xuyên liên lạc với cô.

Hạ Đậu Khẩu cầm lấy thìa, mới ăn một miếng com, phía trước liền có bóng người ngăn trở.

“Ăn ngon không?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Dạ Bác Vũ đang đứng trước mặt cô.

“Anh..... Sao anh lại tới đây?” Cô ngừng thở, phát hiện nhà ăn ẩm ỹ đột nhiên trở nên vô cùng im lặng.

“Đột nhiên tôi không có hứng thú với bánh kẹp.” Dạ Bác Vũ ngồi xuống bên người cô, lấy thìa cô đã dùng, lấy một miếng cho vào miệng “Ừm, quả nhiên ngon hơn com trưa của tôi.”

Dạ Bác Vũ nháy mắt với cô mấy cái, cực khác với bộ dạng lạnh lùng lúc bình thường của anh.

“Anh..... anh muốn ăn, thì tự mình đi gọi một phần!” Cô khẽ quát một tiếng, cảm thấy lỗ tai bắt đầu nóng hồng.

“Đây là gì?” Anh hỏi.

“Rau xào.”

Hạ Đậu Khẩu đoạt lại thìa vùi đầu vào ăn, làm bộ không có nghe thấy tiếng khe khẽ nói nhỏ từ bốn phía truyền đến.

Dạ Bác Vũ bung một khay com giống cô, trở lại ngồi xuống trước mặt cô.

“Tôi không ăn củ cái đỏ.” Anh thực tự nhiên bỏ củ cái đỏ qua một bên.

“Không thể kiêng ăn.” Cô giống như lúc bình thường múc củ cái hồng đưa đến bên miệng anh, vờ mặt cố chấp trừng mắt nhìn anh.

Dạ Bác Vũ thờ dài, há mồm ăn luôn.

Hạ Đậu Khẩu vừa lòng gật đầu, nhưng nụ cười trên môi anh quá tươi, làm cho cô cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Thảm, đang ở trước công chúng mà!

“Anh bấy tôi, anh như vậy về sau làm thế nào tôi.....” Hạ Đậu Khẩu mặt đỏ tai hồng hô một tiếng, đành phải cúi đầu vội vã ăn com, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Dạ Bác Vũ bình thường là người công tư phân minh, thậm chí ở trước mặt mọi người còn không gọi tên cô, bởi vậy mặc dù tin đồn về hai người bọn họ chưa từng gián đoạn, nhưng vĩnh viễn chỉ là tin đồn. Nhưng mà --

Hành động vừa rồi của bọn họ hoàn toàn chứng thật mọi người đoán nha!

“Tôi không tuyên thệ chủ quyền như vậy, sẽ luôn có người bước vào cấm khu. Vừa rồi văn phòng thu được một bó hoa tặng cho em, là quản lý nghiệp vụ ngân hàng đưa tới, còn có một tấm thiệp nữa.” ánh mắt Dạ Bác Vũ nhìn chăm chăm cô, ăn một miếng com, dùng sức nhai.

“Đó là vì lần trước anh ấy mời khách ăn com, tìm không thấy nhà hàng thích hợp, tôi cho anh ấy một số đề nghị, sau đó nghe nói hộ khách kia thực vừa lòng, cho nên anh ấy mới tặng hoa cho tôi.” Hạ Đậu Khẩu liếc nhìn anh một cái.

“Ha! Vậy sao anh ta chỉ đưa hoa hồng, rõ ràng chính là Tư Mã chiêu tâm.” Dạ Bác Vũ không cho là đúng nói.

“Chắc là người ta dẫn cửa hàng bán hoa, không có khả năng tồn nhiều tâm tư như anh. Huống hồ, không phải đã nói rõ là hai bên nên thử phân ra để biết mình thích hay là thói quen sao? Anh sao có thể công nhiên tỏ thái độ, nghe nhìn lẫn lộn như thế.” Cô hạ giọng nói.

Dạ Bác Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của cô, anh nhú mày, trên mặt không hề có ý xin lỗi nhìn cô.

“Ai đồng ý thế với em, tôi muốn làm thế đấy, bằng không em muốn như thế nào?” Anh nói.

Lúc này, Ngô quản lý nghiệp vụ trong công ty vừa thấy Dạ Bác Vũ ở nhà ăn dùng com, lập tức cười meo meo đi tới chào hỏi.

“Lần đầu nhìn thấy anh dùng com ở nhà ăn.” Ngô quản lý cười trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Dạ Bác Vũ, vẫy tay gọi cấp dưới. “Sao không gọi hoa quả tráng miệng? Tiểu Lô, qua bên cạnh mua một phần hoa quả lại đây.”

“Ngô quản lý, tôi đi lấy là được.” Hạ Đậu Khẩu đứng dậy nói.

“Không sao, việc nhỏ này giao cho tiểu Lô là tốt rồi.” Ngô quản lý vội vàng vẫy tay muốn cô ngồi xuống.

“Ngô quản lý, tôi ăn kiêng, cô ấy rõ nhất tôi thích ăn cái gì. Bình thường đều là cô ấy giúp tôi chuẩn bị hoa quả, chỉ là tối hôm qua cô ấy ngủ không ngon, buổi sáng chúng tôi đi vội, cho nên mới không chuẩn bị.” Dạ Bác Vũ cười nói.

Hạ Đẩu Khẩu tròn to mắt nhìn Dạ Bác Vũ tươi cười đầy mặt, ngốc người.

Cô đứng tại chỗ, hoàn toàn quên bước tiếp theo cô phải làm cái gì.

“Ài nha, vợ hiền như thế, sao không nhanh lấy về nhà?” Ngô quản lí nói.

“Cô ấy vẫn không gật đầu, cảm thấy tôi chỉ quen có cô ắt, không biết Ngô quản lí có biện pháp nào tốt không, làm cho tôi thuyết phục cô ấy nhanh một chút?” Dạ Bác Vũ nói.

Ngô quản lí vừa nghe Dạ Bác Vũ bình thường không nói việc tư, thế nhưng lại mở miệng yêu cầu trợ giúp, ánh mắt thoáng chốc sáng ngời, lập tức lấy kinh nghiệm người từng trải nhiệt tình nói: “Con gái ấy, phải đồ.....”

“Tôi đi mua hoa quả, Ngô quản lí, ‘Dạ tiên sinh’, mời chậm dừng.” Hạ Đẩu Khẩu xấu hổ muốn đào cái hố nhảy xuống, bất chấp thất lễ ngắt lời Ngô quản lí, giọng nói lạnh hơn bình thường ít nhất bảy tám độ.

“Đậu Đậu, không cần mua, em nhanh về ngủ trưa đi, xem vẻ mặt em không có tinh thần kìa.”

Dạ Bác Vũ cười nói, cứng chiều trong mắt làm cho Hạ Đẩu Khẩu tâm động lại đỏ mặt muốn làm thịt anh.

Hạ Đẩu Khẩu trừng anh một cái, vội vàng xoay người chạy trốn, miễn cho kẻ tiếp Dạ Bác Vũ càng làm hành động khiến người ta sợ hãi, trái tim của cô thật không thừa nhận nổi mà!

“Sao cô ấy còn gọi anh là ‘Dạ tiên sinh’?” Ngô quản lí nhiều chuyện hỏi.

“Cá tính cô ấy then thừng, sửa là được.”

Giọng nói Dạ Bác Vũ vang dội, Hạ Đẩu Khẩu chỉ hận bước chân mình không đủ mau, bây giờ còn ở giữa nhà ăn, làm cho ánh mắt mọi người tất cả đều tập trung trên người cô.

Chán ghét Dạ Bác Vũ, rõ ràng nói có cho cô một khoảng thời gian, lại cố ý muốn làm động tác nhỏ.

Cô quyết định đêm nay cô nhất định phải đi hẹn hò, nhất định phải cho Dạ Bác Vũ một ít giáo huấn!

Hạ Đẩu Khẩu vọt vào thang máy, nhìn đôi mắt sưng mù trên gương thang máy, hai gò má hồng hồng, như là uống say.

Cô ôm hai gò má, lại phát hiện khoe môi mình dương lên, trong lòng có cảm xúc ấm áp dễ chịu lại ngọt ngào, giống như ăn bánh ngọt chậm rãi bành trướng, tràn ngập hương khí quen thuộc.

Mấy năm nay, cô luôn cảm thấy thỏa mãn. Nhưng mà, bây giờ cô lại có cảm giác --

Thực hạnh phúc!

A, sao cô lại lên thang máy, không phải là đi lấy hoa quả cho Dạ Bác Vũ sao?

Hạ Đẩu Khẩu dậm chân, rất nhanh lại chạy ra khỏi thang máy. Đều do Dạ Bác Vũ, hại cô biến thành một cô gái mơ hồ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngay tại nhà ăn của công ty bởi vì thái độ của Dạ Bác Vũ đối với cô mà ồn ào huyền náo một ngày này, Hạ Đẩu Khẩu đứng giờ tan tầm, tránh được anh.

Cô về nhà thay đổi quần áo, lại tiến phòng bếp bận rộn trong chốc lát, sau liền cùng Hoàng Gia Văn đi ra ngoài ăn bữa tối

Trong bữa tối, cô cùng Hoàng Gia Văn tán gẫu đông tây, nói từ thân thế lẫn nhau tới công tác.

Cô phát hiện chính mình có thể thoải mái mà cùng Hoàng Gia Văn nói chuyện trời đất, cùng anh bốn mắt khi giao tiếp, cũng sẽ không có cảm giác gì tìm đập gia tốc.

Trên thực tế, những năm gần đây cô luôn có thể thoải mái mà cùng khác phái có hảo cảm nhìn nhau, mà sẽ không rối loạn cảm xúc. Duy nhất người sẽ

làm cô rối loạn cảm xúc, chỉ có --

Dạ Bác Vũ.

“Tuần sau có thể cùng đi xem phim? Có nhất bộ chụp ảnh đại sư điện ảnh, cảm giác nhìn rất có khí chất.” Hoàng Gia Văn cười hì hì nói.

“Xem phim có thể, ăn cơm cũng không thành vấn đề, nhưng là, cũng chỉ sẽ là bằng hữu thân phận, được không?” Hạ Đậu Khấu về mặt xin lỗi nhìn anh, không nghĩ giấu diếm tâm tình của mình. “Tôi hôm qua mới phát hiện nguyên lai trong lòng tôi đã có người mình thích, chính là tôi thần kinh trì độn, qua thật lâu mới phát hiện.”

“Anh Dạ Bác Vũ sao?” Hoàng Gia Văn hỏi.

“Àn.” Cô gật đầu, vẫn là ửng đỏ mặt.

“Ài, tôi sớm nên biết đến. Năm đó gặp các người bộ dáng các người sóng vai ngồi, còn có cát chứa một loại ngọt ngào không dành cho bên thứ ba.” Hoàng Gia Văn thở dài khẩu khí.

“Vậy anh còn theo đuổi tôi?” Hạ Đậu Khấu nhẹ giọng hỏi.

“Tôi cùng chú Dạ còn có mẹ em tán gẫu quá, bọn họ đều nói các người là tình cảm anh em tốt lắm, cho nên tôi đã nghĩ, không bằng thử một lần, dù sao cũng không phải không bị người ta cự tuyệt quá.” Hoàng Gia Văn nhún vai, giả bộ một cái khổ ha ha biểu tình.

“Là tôi sai, cho anh sai lầm chờ mong. Nhưng là, tôi cũng vậy mãi cho đến khi anh thông báo, mới biết được tâm tư của anh.” Cô nhẹ giọng nói.

“Tôi sẽ không vừa lúc là cái kia mà lợi dụng đi?” Hoàng Gia Văn về mặt khoa trương nói, xong đáy mắt lại không dấu nổi mắt mắt.

“Dạ Bác Vũ đem anh xem làm tình địch.” Hạ Đậu Khấu nói xong, thật vui vẻ nhìn đến anh tinh thần sững sờ lại phản chấn.

“Cảm tạ em dùng ‘Tình địch’ tự hồi phục của tôi tự tin.”

Hai người vừa nói vừa tán gẫu đứng ở trước nhà Hạ Đậu Khấu, Hoàng Gia Văn hướng cô vẫy tay, cười khê đối với cô trừng mắt nhìn. “Vẫn là ăn cơm xem phim bằng hữu?”

“Đương nhiên.” Hạ Đậu Khấu cười cầm tay anh. “Lần tới mời anh về nhà ăn cơm.”

“Được! Không biết khi đó Dạ Bác Vũ có thể hay không có cái gì tinh thần diễn xuất? Vài năm trước, khi tôi kiên quyết đến nhà em ăn cơm, biểu tình anh liền một bộ muốn giết tôi.” Hoàng Gia Văn cười hướng cô vung tay lên, xoay người đi trở về ở đối diện gia.

Hạ Đậu Khấu nhìn Hoàng Gia Văn, biết chính mình nếu không phải gặp Dạ Bác Vũ, anh hẳn sẽ là đối tượng khô hài cô muốn kết giao.

Cô mở cửa trở lại bật ngọn đèn phòng trong, không biết Dạ Bác Vũ làm sao có thể đến trễ như vậy còn không có trở về.

Chẳng lẽ thật là đi cùng con gái Cao chủ tịch ăn cơm sao? Cô không nghĩ nhiều, lại nhin không được đoán, bọn họ hay không trò chuyện với nhau thật vui.

Cô tuy rằng không quan tâm Dạ Bác Vũ sẽ chuyện trò vui vẻ cỡ nào, nhưng trong lòng vẫn là giống có vô số con kiến ở lung tung chui đi.

Hạ Đậu Khấu đi đến phòng bếp, nhìn xem sau khi cô tan tằm gấp trở về vì anh thích món canh gà củ từ. Quả nhiên, chín chu hoàn hảo, không có người động qua.

Được rồi, nếu anh là đi ước hội trong lời nói, như vậy cô cũng nhận thức. Dù sao, là cô thúc giục anh đi. Nhưng là, Dạ Bác Vũ người cuồng công tác kia có thể hay không còn tại công ty?

Cô ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái đồng hồ báo thức, thân thủ đi lấy di động. Đã mười giờ, anh không phải sáng mai đi máy bay sao?

Cạch!

Cô còn chưa cầm lấy di động, chợt nghe cửa bị đẩy ra nói.

“Đã trở lại.” Hạ Đậu Khấu lập tức đón nhận đồ trên tay anh, nhìn đến vẻ mặt mệt mỏi anh.

“Em hôm nay có nấu canh sao? A..... Đúng rồi, anh đã quên không dặn em không cần phải nấu.” Dạ Bác Vũ về mặt mệt mỏi, hướng trên sofa ngồi xuống.

“Em cũng đã quên, cho nên vẫn là nấu canh, anh đem canh uống hết đi.” Cô thuận tay đem trên sofa gì đó thu dọn, chia chia phòng bếp. “Nhanh đi uống, em cũng sẽ không bụng đói cho anh.”

“Được.” Dạ Bác Vũ hướng phòng bếp đi đến.

Hạ Đậu Khẩu chậm rãi hướng thang trên đi vài bước, rồi sau đó tai nghe thấy âm thanh tại phòng bếp tủ lạnh bị mở ra.

Này người đàn ông này mở tủ lạnh cũng chỉ có một loại khả năng!

“Anh còn không có ăn bữa tối?” Hạ Đậu Khẩu lập tức quay đầu, nhướn mi lên.

“Ừ.”

“Bây giờ đã mười giờ, anh là ý định đem vị phá hư sao?” Cô thở hộc vì kinh ngạc, cước bộ không tự chủ được hướng phòng bếp đi đến.

Dạ Bác Vũ chính đưa lưng về phía cô, theo trong tủ lạnh lấy ra một lọ sữa.

“Anh không rảnh ăn cơm.” Dạ Bác Vũ ngẩng đầu đem một phần ba bình sữa toàn đổ vào bụng.

Cái gì! Ngay cả anh bình thường không bao giờ uống sữa đều uống xong rồi, anh xác định chắc chắn lại khát lại đói. Hạ Đậu Khẩu lập tức đi về phía bếp.

Dạ Bác Vũ thấy động tác của cô, đem bình sữa không lưu lại trên kệ bếp, nghiêng người động tác vừa lúc che lại anh bên môi ý cười.

Hạ Đậu Khẩu trước lấy canh từ trong nồi ra, mang cái thìa inox đến trước mặt anh nói: “Hôm nay là canh gà củ từ, bỏ khí bỏ cái, thổi lạnh sau uống nhanh.”

Dạ Bác Vũ ở công tác trước đài ghé trên ngồi xuống, chậm rãi uống một ngụm, thỏa mãn thở dài khẩu khí.

“Hôm nay công ty chuyện lại không vội, anh đáng giá như vậy tìm thân thể phiền toái sao?” Hạ Đậu Khẩu lấy nồi ra bắt đầu đun nước ấm, mở tủ lạnh ra lấy ra cái thìa xanh mượt, đi tới rửa qua nước.

“Sau khi em đi, tôi nói điện thoại rồi làm việc đến giờ.” Dạ Bác Vũ nhìn bóng dáng cô vì anh bận rộn, ánh mắt lạnh lẽo dần dần trở nên nhu hòa.

“Vậy anh sau khi về nhà nên ăn no, em tan tầm sau không phải đã nói em buổi tối không ở nhà sao?” Luôn như vậy làm hư thân thể, cô thật muốn đánh anh.

“Anh không muốn ăn gì đó bên ngoài.” Anh nói.

“Anh có thể tự mình nấu, chỉ cần.....”

“Em làm cho ăn có vẻ ngon.” Dạ Bác Vũ đánh gãy lời của cô, hai chân gác lên trên ghế, cảm giác một ngày mệt mỏi tất cả đều bay đến lên chín từng mây.

“Nào có cái gì khác biệt, chỉ nấu chín, sau đó cho thêm một thìa nước tương nam tân cao và nửa thìa dấm chua, nửa thìa dầu vừng, không khó chút nào, tôi nói với anh vào lần rồi, còn giúp anh trộn ba thứ này cùng nhau!” Hạ Đậu Khẩu nhìn nồi nước, vặn nhỏ lửa, sau đó lấy rau đã rửa sạch đặt lên thớt gỗ, bắt đầu cắt

Cô động tác thông dong, dáng đứng như nước chảy mây trôi. Dạ Bác Vũ nghiêng mặt nhìn cô, cảm thấy này một màn anh vĩnh viễn nhìn mãi cũng không chán.

Cô gái của anh ở nhà vì anh nấu cơm, hơn nữa vĩnh viễn không luyến tiếc mà chăm sóc anh.

“Anh có đang nghe em nói chuyện sao?” Hạ Đậu Khẩu quay đầu nhìn anh, phát hiện anh đang nhìn cô.

Để ý sẽ thấy, mỗi khi cô nấu cơm, anh trừ phi là đang ở thư phòng xử lý công việc, nếu không sẽ ngồi trước bàn ăn cùng cô. Nghĩ đến anh là thích ở bên người cô, nếu không anh cũng là quái gở tính tình, một khi đã tiến trong văn phòng, có thể làm việc đến không ra cửa phòng nửa bước.

“Tôi biết, em nói tác giả Hiệp Di Lan đúng không? Nhưng mà--” Dạ Bác Vũ đứng đắn hỏi: “Làm sao tôi biết khi nào thì nước sôi?”

“Lúc có bong bóng từ dưới nổi lên ấy” Hạ Đậu Khẩu vừa nói vừa nhanh nhẹ xào mì sợi với rau xanh, bỏ gia vị mức ra chén lớn

“Bong bóng có đường kính bao nhiêu cm thì được?” Anh lại hỏi

Hạ Đậu Khẩu nhấc tay đầu hàng, quay đầu đối với anh thở dài khẩu khí. “Quên đi, anh trời anh mệnh thiếu gia, vẫn là giao cho em đi.”

“Ngay cả tâm đã sớm trao cho em, chính là em vẫn không đón nhận.” Dạ Bác Vũ nói.

Cô dù sao không thói quen anh biểu đạt rõ ràng như vậy, đồ mặt đem bát mì đến trước mặt anh.

“Theo giúp anh ăn.” Anh giữ chặt tay cô.

Anh cầm lấy chiếc đĩa, vùi đầu ăn, ăn đến ngay cả đầu cũng không nâng.

Cô pha chén trà bạc hà, để gần chỗ tay anh, làm cho anh sau khi ăn xong tráng miệng.

“Hò.....” Anh ăn com no, uống lên trà, cả người hướng lưng dựa vào ghế, hiện ra chữ to tư thái “Hạnh phúc mỹ mãn.”

“Anh việc gấp cái gì mà về trễ như vậy?” Cô tùy tay đem bát đĩa bỏ vào máy rửa bát.

“Ông chủ Thái muốn hợp tác với công ty bên bộ phận quản lý nghiệp vụ, hy vọng có thể cùng anh đàm phán một vài điều kiện.” Anh xoa mắt, vẻ mặt mệt mỏi không lừa được người.

Hạ Đẩu Khẩu rửa sạch tay, đứng bên cạnh anh, nghiêng người về phía trước, đầu ngón tay đặt lên vị trí huyết thái dương của anh, xoa bóp. Nhưng mà, mới xoa hai cái, cô lại nghĩ cô hẳn là nên bỏ thói quen này. Cô rút tay về, Dạ Bác Vũ cầm cánh tay cô đặt lại chỗ cũ.

"Thói quen từ lâu đừng vội sửa, ngày mai tôi xuất ngoại một tuần, đến lúc đó em hãy từ từ sửa sau." Anh nằm sấp lên bàn, sát gần lại bên cạnh cô.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn mấy sợi tóc bạc trên đầu xuất hiện do anh làm việc bận rộn vất vả, trong lòng không nở, đương nhiên sẽ tiếp tục mát xa cho anh.

“Nơi này gọi là ấn đường, mệt mỏi đừng có dùng sức xoa mắt, anh hãy nhấn nơi này, sẽ thoải mái hơn.” Cô nói.

“Vì sao em biết cái này?” Anh hỏi.

“Bởi vì anh là người cuồng công tác như vậy, luôn đau chỗ này chỗ kia.....” Cô tự nhiên mà vậy nói, ngực lại đột nhiên cứng lại.

Không biết từ lúc nào cô bắt tri bất giác, liền đem anh đặt ở một vị trí nhất định.

“Thật ra, em rất dễ ý anh, đúng không?” Dạ Bác Vũ nắm bàn tay cô, đặt lên ngực anh.

Dưới bàn tay cô tìm anh đập rất mạnh, cô lại bình tĩnh nhìn anh chăm chú.

“Đúng. Vậy còn anh?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Để anh đoán xem, bữa tối của em hôm nay không vui vẻ, em nói xem anh nói có đúng không?” Dạ Bác Vũ cầm chặt tay cô, kéo cô đến ngồi lên trên đùi anh, anh thích cái cảm giác đem cả người cô dựa vào ngực anh.

“Bữa tối hôm nay thực vui vẻ, ở chung với Hoàng Gia Văn rất tốt.” Cô cười đáp.

Dạ Bác Vũ đột nhiên cảm thấy vừa rồi ăn rất ăn no, vị bắt đầu trướng khí, đôi môi vì thế bất giác nhếch lên, vẻ mặt sáng khoái hỏi: “So với anh thì không khí hoàn hảo hơn?”

“Lần tới sẽ đi ăn com, anh chẳng phải sẽ biết ?” Hạ Đẩu Khẩu cố ý nói.

“Cầu còn không được, biết người biết ta, bách chiến bách thắng.” Dạ Bác Vũ phụng phịu, một phen giữ chặt tay cô cổ tay, đem cô kéo đến trên đùi.

“Anh..... anh lại muốn làm cái gì?”

“Cả ngày anh đều nghĩ đến chuyện làm tình.”

“Không thể hôn người bữa bãi.” Cô lấy tay che môi anh, khuôn mặt ửng đỏ.

“Nguyên lai, đây là em suy nghĩ đến chuyện này.” Anh cười lớn, rất nhanh hôn xuống lòng bàn tay cô, lại nhện không được lưu luyến một lúc. “Chúc mừng em như ý, bây giờ đến lượt anh hoàn thành tâm nguyện. anh tuy rằng rất muốn hôn em, đem em gục ở trên giường, đã qua vài năm anh không làm tình, nhưng là, anh bây giờ thể lực không được tốt, không nghĩ càng không thể vấn hời, cho nên anh chỉ muốn --”

Anh dang hai cánh tay, ôm cô vào lòng, đem mặt mình chôn vào cổ của cô. “Lặng lặng ôm em”

Hạ Đẩu Khẩu cúi đầu nhìn thân hình cao trắng của anh trong lòng cô dần dần thả lỏng, cô dịu dàng xoa gáy anh, thẳng đến nó trở nên mềm mại mới thôi.

Cô xoa lưng anh, đột nhiên buồn cười muốn vì anh hát bài hát ru con.

Lúc ý niệm này ở trong đầu, sau lại ở phát hiện anh hô hấp tự nhiên trở nên vững vàng, biến thành đau lòng.

Người đàn ông này mệt đến nỗi ngủ thiếp đi rồi!

“Dạ Bác Vũ, trở về phòng đi ngủ.....” Cô thấp giọng gọi anh.

Dạ Bác Vũ vẫn nhắm chặt mắt, một bộ dáng tham ngủ.

Cô khoe môi mím cười, cúi đầu đặt trên trán anh một cái hôn. Đợi cho đến khi cô phát hiện hành động của chính mình, cô bỗng đứng ngẩn đầu, lại đỏ mặt.

May mắn, anh còn đang ngủ.

Cô giả bộ dường như không có việc gì vỗ vỗ anh phía sau lưng, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng nói: “Dạ Bác Vũ, đi lên.”

Dạ Bác Vũ đem thắt lưng của cô ôm lấy, cố ý dùng giọng ngái ngủ nói: “Ngủ một phút đồng hồ.”

Hạ Đâu Khẩu mon trón mái tóc đen của anh, cũng không thúc giục anh, chỉ là ở trong lòng vang lên một nhịp điệu nhẹ nhàng.

..... Vì thế cứ như vậy một hồi. Một tiến, một lui, bảo trì phạm vi an toàn. Âm mưu này làm cho tôi thật hồ thẹn, cảm nhận tư vị được yêu, lại không để anh phát hiện.....

Đây là bài hát [Anh em] của Trần Dịch Tấn, sáng tác Lâm Tịch. Là cd cô mua trước khi quen biết với Dạ Bác Vũ.

Những lời những từ của các bài hát do Lâm Tịch sáng tác cứ tiến vào lòng cô, lâu dần làm người ta say mê, không nỡ buông tay, giống cảm tình của Dạ Bác Vũ và cô.....

Hạ Đâu Khẩu hát xong rồi lại cúi đầu --

Dạ Bác Vũ nường mắt nhìn cô, ánh mắt cực thanh tịnh.

“Anh đối với em là nhất kiến chung tình, ở với nhau nhiều như vậy năm, chắc chắn không chỉ là thích hoặc đơn giản là thói quen, em là tâm của tôi, là gia đình của tôi.” Anh nhìn cô, cao giọng nói.

Hạ Đâu Khẩu nghe lời anh nói mà đỏ hốc mắt, cô nắm chặt tay anh nói: “Em chỉ không thể tin được mình may mắn như vậy, cứ nghĩ anh không hiểu rõ ràng.....”

“Người không hiểu rõ là em.” Dạ Bác Vũ nâng cằm của cô, trầm giọng nói: “Em không cần để ý thân thế, bối cảnh, còn có mấy chuyện vớ vẩn như có chiếm tiện nghi của tôi hay không. Cho dù em không có gia tài bạc triệu, chỉ cần em vẫn là Hạ Đâu Khẩu toàn tâm toàn ý làm tốt mọi chuyện, tôi vẫn sẽ thích em. Hiểu không?”

Hạ Đâu Khẩu đỏ hốc mắt, bên môi nở một nụ cười dịu dàng.

“Biết.” Cô nghiêng người về phía trước, chạm má vào vai anh.

“Biết là tốt rồi.” Dạ Bác Vũ vừa lòng gật đầu, ánh mắt sáng lên. “Khi nào thì chúng ta kết hôn?”

“Từ đã, cho em một ít thời gian.” Cô vội vàng kêu ngừng.

Mấy ngày hôm trước chú Dạ và mẹ xuất ngoại nghỉ phép, tính toán năm ngày sao mới về.

Cô cần nói chuyện riêng với mẹ, tìm hiểu cái nhìn của mẹ và chú Dạ, dù sao về sau đều ở chung dưới một mái nhà. Cô không muốn bởi vì bọn họ không ủng hộ nên quan hệ giữa Dạ Bác Vũ và bọn họ càng không thoải mái.

“Anh đã cho em sáu năm, còn chưa đủ sao?” Dạ Bác Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay giao trước ngực.

“Chờ anh trở về, em sẽ cho anh đáp án.” Hạ Đâu Khẩu vỗ về hai má anh, nhẹ giọng nói.

“Chờ lâu như vậy làm gì? Anh nói rồi, anh không đồng ý với từ ‘Không’. Em chỉ có thể xem xét ba tháng sau kết hôn, hay là nửa năm sau.” Dạ Bác Vũ kéo cánh tay của cô qua, không khách khí trọng cần một cái.

“Bá đạo.” Cô cũng cắn lại trên cánh tay anh, nhưng về mặt anh ngả ngón, làm cho cô không cam lòng đánh lên cánh tay anh.

“Sai, cái này gọi là yêu đến điên rồi.”

Dạ Bác Vũ cúi đầu hôn lên đôi môi anh ngày đêm mong nhớ, mút lấy môi cô bức cô thể hiện những phản ứng chân thực nhất, muốn cô không che dấu gì trước mặt anh.

Anh muốn cô, việc này từ sáu năm trước anh đã biết.

Bây giờ, cũng chỉ chờ cô gật đầu nói “yes”!

* * *

Dạ Bác Vũ xuất ngoại, ngôi nhà bốn tầng cũng chỉ còn lại một mình Hạ Đâu Khẩu.

Anh không ở nơi này bốn ngày, Hạ Đậu Khẩu ăn được ngủ ngon, tất cả đều tốt, cô bình tĩnh giống như anh đang ở trong văn phòng cách vách.

Nhưng cô bắt đầu vụng to âm nhạc, bởi vì không có Dạ Bác Vũ, trong nhà đột nhiên trống vắng làm cho cô không quen.

Đương nhiên Dạ Bác Vũ cũng hay đi công tác, nhưng anh luôn về trong vòng 3 ngày, hành trình vượt qua ba ngày, anh sẽ mang theo cô.

Trước đó cảm thấy anh mang theo cô giống như rất nhiều đứa nhỏ đi ngủ phải mang theo gối ôm, đó là một loại thói quen. Hoặc là, cô nhận định anh là đại thiếu gia có rất nhiều chuyện không thích tự mình động tay, mang cô theo, cô sẽ thay anh đăng ký và check in, sẽ thay anh tìm nhà ăn, xử lý tốt tất cả việc vặt.

Bây giờ mới biết được, đó đều là một phần rất nhỏ nguyên nhân anh mang theo cô.

Một mình anh đương nhiên vẫn có thể sống, anh chỉ không thích bên người không có cô, giống như cô bây giờ.

Giống như nằm mơ, không biết nên nói từ chỗ nào. Duyên phận đến, thời gian theo đuổi, tốt đẹp trong nháy mắt, đến không dễ.....

Đêm nay, Hạ Đậu Khẩu lái xe mới từ siêu thị đại mua đồ về, cô mang theo cd của Trần Dịch Tấn, bài đang bật là bài [Nên nói từ đâu] sáng tác của Lâm Tịch, lái xe vào gara.

Hạ Đậu Khẩu đột nhiên nhớ mình luôn là người yêu thích rõ ràng. Như việc album của Trần Dịch Tấn cô đều mua tất cả, cd không có sáng tác của Lâm Tịch, cô đều để lại Anh không mang về, bởi vì cảm thấy không hợp khẩu vị.

Trong lòng cô, Trần Dịch Tấn và Lâm Tịch có thể sáng tạo nên một bầu không khí đi sâu vào trong tâm cô, giống như lúc cô và Dạ Bác Vũ ở cùng một chỗ --

Bọn họ giống như là một phần của nhau.

Hạ Đậu Khẩu đi ra gara, ngoài ý muốn nhìn thấy đèn lầu một trong nhà sáng.

Dạ Bác Vũ đã trở về sao?

Không hiểu sao cô lại vui sướng, bắt chắp rau xanh, hoa quả còn ở trong xe, ba bước cô cũng chỉ bước hai, vọt vào phòng khách --

Chú Dạ đang ngồi ở phòng khách xem tin tức trên tivi.

Hạ Đậu Khẩu bỗng dừng dừng chân, lễ phép kêu: “Chú Dạ, ngài đã trở lại. Cháu tưởng tối mai hai người mới lên máy bay chứ.”

“Con của một người bạn của mẹ con kết hôn trưa mai, gọi vài cuộc điện thoại quốc tế kêu bà ấy nhất định phải về.” Dạ Quốc Duy đẩy đẩy kính mắt, kỳ lạ hỏi: “Bác Vũ đâu?”

“Anh ấy đi công tác, ngày mốt mới về.” Hạ Đậu Khẩu nhìn thoáng qua cầu thang. “Mẹ ở nghỉ ngơi sao?”

“Bà ấy để lái xe chờ đi làm mặt, tối mới về.”

“Chú Dạ, cháu đi lấy mấy thứ trong xe. Chú muốn ăn chút hoa quả không?” Hạ Đậu Khẩu hỏi.

“Cũng tốt.” Dạ Quốc Duy gật gù đầu.

Hạ Đậu Khẩu vội vàng vào gara, chuyển hết đồ vào phòng bếp.

Cô nhuần nhuyễn cắt bốn năm loại hoa quả, đặt trên đĩa.

Dạ Quốc Duy nhìn hoa quả thật nguội, ăn hết một nửa mới cười nói: “Năm đó cháu nói với mẹ cháu là muốn nhận làm việc nhà, chú không nghĩ cháu sẽ quản lý mọi chuyện tốt như vậy. Mấy năm nay, mọi người đều nhờ cháu chăm sóc.”

“Chú Dạ mới là người chăm sóc cháu nhiều hơn ạ.” Hạ Đậu Khẩu chân thành nói.

Tuy rằng Dạ Quốc Duy không hỏi han ân cần nhiều, nhưng ý thức trách nhiệm với gia đình và công ty, chưa từng lơ lửng.

“Bác Vũ hai năm nay đứng vững ở công ty, đều nhờ có cháu là trợ lý. Cháu vào công ty rồi, nó giống như là hổ thêm cánh ấy.” Dạ Quốc Duy nói.

“Chú Dạ khích lệ, năng lực anh ấy vốn đã mạnh.” Hạ Đậu Khẩu mỉm cười nói, biết Dạ Bác Vũ nhất định sẽ thực vui vẻ khi biết Chú Dạ khen ngợi.

Dạ Quốc Duy nhìn cô gái nhỏ luôn im lặng làm tốt mọi chuyện, lúc này mới phát hiện đây đúng là cơ hội để ông nói chuyện nghiêm túc với cô.

“Cháu có biết Bác Vũ thích cháu không?” Dạ Quốc Duy hỏi.

Khuôn mặt trắng nõn của Hạ Đậu Khẩu đột nhiên đỏ hồng.

“Gần đây mới biết.” Cô nhẹ giọng nói.

“Cháu thích nó sao?”

“Thích.” Cô kiên định gật đầu.

“Nếu chú nói, chú không tán thành hai người cùng một chỗ thì sao?”

Tâm Hạ Đẩu Khẩu trầm xuống, nhưng thần sắc của cô không thay đổi, chỉ thần nhiên nói: “Lúc trước chú Dạ không nên để cháu làm trợ lý cho anh ấy, chúng cháu về công về tư đều ở cùng một chỗ, cảm tình đương nhiên sẽ tốt hơn người khác.”

“Hai năm trước, lúc Bác Vũ vừa mới vào công ty, công ty đối thủ dành mắt một khách quen của chú, chú cần nó nhanh chóng tiếp nhận chuyện công ty giải quyết tình huống xấu này, mà cháu chính là thuốc an thần của nó, chú nhất định phải tìm cháu.” Dạ Quốc Duy nói.

Bởi vì cô đã không còn giá trị lợi dụng, cho nên nên bị đá văng đi? trong lòng Hạ Đẩu Khẩu đau đớn, nhưng thần sắc vẫn như không có việc gì hỏi: “Như vậy nguyên nhân Chú Dạ không tán thành việc cháu và anh ấy ở cùng một chỗ là gì?”

“Chú trực tiếp nói rõ luôn đi! năng lực của Bác Vũ mạnh, lại còn trẻ tuổi, tương lai nhất định sẽ đạt được nhiều thành tựu hơn chú, chú có vài người bạn làm ở xí nghiệp khác đều hy vọng nó làm con rể.” Dạ Quốc Duy nói.

“Chú Dạ, nếu chú chú đề ý việc môn đăng hộ đối, làm sao có thể cưới mẹ cháu? Bà ấy cũng không có gia thế hiển hách.” Hạ Đẩu Khẩu thẳng lưng, phát hiện mình chính không tự chủ được muốn chiến đấu hăng hái vì quan hệ của cô và Dạ Bác Vũ.

“Chú cưới mẹ cháu là vì năng lực ngoại giao của bà ấy rất tốt, có thể bổ sung cho việc giao thiệp không mấy thuận lợi của chú. Đương nhiên, bà ấy cũng xứng chức nữ chủ nhân, chăm sóc chú rất nhiều.” Dạ Quốc Duy bình tĩnh nói rõ đoạn quan hệ hôn nhân thứ hai, giống như thảo luận chuyện kết minh xí nghiệp. “Nhưng mà, có thể Bác Vũ không có cách nhìn như chú, điều kiện chọn vợ của nó, đương nhiên cũng khác chú.”

Hạ Đẩu Khẩu không nói tiếp, chỉ nắm chặt hai tay, lẳng lặng lắng nghe. “Cho nên, nguyên nhân Chú Dạ phản đối cháu là vì bối cảnh thân thế của cháu không đủ hiển hách?”

“Cháu là người thừa kế duy nhất của mẹ cháu, mấy ngàn vạn tiền mặt tài sản đương nhiên cũng không nói chơi, Bác Vũ vẫn luôn rất thích cháu. Nhưng mà, bây giờ Vương gia ở NewYork và Lưu gia ở Hongkong đều là công ty tư bản lớn thu vào cả chục triệu đô la Mỹ mỗi năm đều muốn kết giao. Chỉ cần nó gật đầu, cơ hội vô hạn.” Dạ Quốc Duy nghiêm túc nhìn Hạ Đẩu Khẩu, nói ra chuyện ông tâm đắc khi đi du lịch giao thiệp với vài người bạn.

Hạ Đẩu Khẩu hơi nhíu mày, bởi vì trừ sự nghiệp, cô không có nghe Dạ Quốc Duy đề lộ ra chút thân tình gì với con mình.

“Chú Dạ cho rằng sự nghiệp đối với Bác Vũ mà nói, còn quan trọng hơn gia đình?” Cô hỏi.

“Bác Vũ vẫn có gia đình.” Dạ Quốc Duy đẩy kính mắt, đứng đắn nhìn cô. “Huống hồ, gia đình vốn không là trọng tâm của người đàn ông, nó chỉ là hậu thuẫn cho chúng ta.”

Hạ Đẩu Khẩu nhìn khuôn mặt của chú Dạ, càng lúc càng biết vì sao Dạ Bác Vũ lại quyến luyến cô nhiều như vậy -- bởi vì cô và Dạ Bác Vũ đều khát vọng có được một gia đình!

“Chú nói nhiều như vậy, chắc hẳn cháu đã biết ý của chú.” Dạ Quốc Duy nhìn cô nhíu mày, cảm giác được cô không nghĩ vậy.

“Ý chú Dạ là, nếu cháu thích Bác Vũ thì không nên gây trở ngại cho tiền đồ của anh ấy?” Cô hỏi.

Dạ Quốc Duy tròn ý gật đầu.

Hạ Đẩu Khẩu rũ mắt, đầu đi về trầm tư.

Đương nhiên cô hy vọng Dạ Bác Vũ đồng thời có được sự nghiệp cùng gia đình, nhưng định nghĩa “gia đình” của Chú Dạ và Bác Vũ, hiển nhiên chênh lệch rất lớn.

Cô hiểu Bác Vũ, biết anh sẽ không vì truy cầu danh lợi địa vị mà bỏ lại cô, nhưng cô cũng không hy vọng anh vì cô mà căng thẳng với cha mình.

Cô phải làm như thế nào mới có thể làm cho quan hệ của bọn họ không cần vì cô mà xơ cứng?

“Chú Dạ, chú có biết cháu với anh ấy thật ra chưa từng lấy tư cách người yêu ở cùng với nhau. Cho nên, trước mắt cháu không có lập trường ngăn cản anh ấy tiến thêm một bước quan hệ với cô gái khác.” giọng điệu Hạ Đẩu Khẩu vững vàng nói, nhưng hai tay đã lén nắm chặt thành quyền.

“Tốt lắm, chú lập tức sắp xếp cho Bác Vũ đi xem mắt.....” Dạ Quốc Duy nói.

“Nhưng mà, cháu đã đáp ứng với Bác Vũ, sau khi anh ấy trở về, cháu sẽ cho anh một đáp án.” Hạ Đẩu Khẩu đánh gãy lời chú Dạ.

“Ý của cháu là, cháu sẽ đồng ý ở cùng với nó?” Dạ Quốc Duy nhíu mày kiểm, giọng điệu cũng nghiêm túc hẳn.

“Nhiều nhất cháu chỉ có thể tạm thời không đồng ý để anh ấy theo đuổi, cho hai người có nhiều thời gian hơn để thảo luận chuyện này. Nhưng chú Dạ cũng biết cá tính Bác Vũ, mặc dù là cháu thoái nhượng, nếu anh ấy không muốn, chú có làm thế nào cũng sẽ không có kết quả.” Hạ Đâu Khẩu không muốn để chú Dạ ôm quá nhiều hy vọng, quyết định nói rõ ra.

“Chú biết. Nếu cháu có thể khuyên nhủ nó.....” Dạ Quốc Duy rất rõ sự ảnh hưởng của cô với con mình.

“Chú Dạ, thực xin lỗi, cháu không biết nên khuyên từ đâu. Bởi vì những gì chú Dạ nghĩ là tốt nhất, nhưng chưa chắc đã là điều Bác Vũ hy vọng.” Hạ Đâu Khẩu nhìn Chú Dạ, trong đôi mắt mong nước là sự thẳng thắn. “Huống hồ, lấy lập trường của cháu làm sao có thể cổ vũ anh ấy vì sự nghiệp mà bỏ cháu. Nếu cháu khuyên anh ấy, sẽ chỉ làm anh ấy nghi ngờ, Chú Dạ hy vọng anh ấy biết cuộc nói chuyện của chúng ta tối nay sao?”

“Đương nhiên không hy vọng.” Dạ Quốc Duy đột nhiên lắc đầu, bởi vì rất rõ ràng cá tính của con mình.

Hạ Đâu Khẩu cười nhẹ, trong lòng cũng rất rõ lập trường của mình lúc này.

Cô biết tầm quan trọng của cô và Bác Vũ trong lòng nhau, cho nên cô sẽ ở bên cạnh anh đối mặt với hết thảy.

“Chú Dạ, ngủ ngon. Cháu về phòng nghỉ ngơi trước.”

Dạ Quốc Duy nhìn bóng dáng Hạ Đâu Khẩu, lúc này mới phát hiện trước kia ông đã quá coi thường Hạ Đâu Khẩu. Hạ Đâu Khẩu quả thật thông minh lanh lợi, càng đáng quý là cô hiểu được thức thời lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi.

Có người vợ như vậy, ai còn cầu gì nữa.

Ý niệm này vụt qua trong đầu Dạ Quốc Duy, ông nhăn mày, đột nhiên cảm thấy mình đặt quá nhiều tâm trí vào con cái.

Dù sao, nam nhi chỉ ở bốn phương, vợ con gia đình chắc chắn không quan trọng hơn việc đạt được thành tựu trong sự nghiệp, lưu danh sử sách. Cha con bọn họ đều xem trọng sự nghiệp, ông hẳn là sẽ không nhìn nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Dõi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mệt chết !

Dạ Bác Vũ kéo thân hình mệt mỏi về nhà, chỉ cảm thấy thật phiền, cả người đều chán nản.

Vốn hai ngày trước anh đã có thể trở về , không ngờ ba ba lại triệu tập anh bay đến Hongkong, nói là muốn đi bãi phỏng chú Lưu.

Anh tưởng là chuyện công việc, bởi vì trước đó Chú Lưu có đề cập đến chuyện muốn lập chi nhánh ở Đài Loan, đến lúc đó sẽ cần bọn họ hỗ trợ tìm vài người quản lý cấp cao. Nhưng anh thật không ngờ lần này đến nhà chú Lưu bãi phỏng, sẽ là một hồi xem mắt.

Chú Lưu có một hòn ngọc quý trên tay, cô ta lớn lên nhận sự giáo dục ở danh viện quý tộc nước Anh. Hai mươi hai tuổi trở lại Hongkong làm thiết kế thời trang, ăn mặc rất thời thượng.

Đáng tiếc, anh đối không có hứng thú với danh gia vọng tộc. Người đẹp, anh gặp cũng quá nhiều.

Anh muốn là tình cảm chân thật kia!

Huống hồ, Hạ Đâu Khẩu của anh mảy mai mất trong, một thân khí chất tinh thuần, đẹp mắt biết bao nhiêu.

Nhưng mà, trong quá trình anh đi bãi phỏng, vì không muốn làm ba ba mất mặt nên lời nói, hỏi chuyện, biểu cảm hứng thú, anh vẫn không thiếu thứ nào.

Sau đó, trên đường từ nhà họ Lưu trở lại khách sạn, anh đã tỏ thái độ của mình với ba ba không phải Hạ Đâu Khẩu anh sẽ không cưới.

“Người ta nếu có ý với con, đã sớm ở cùng một chỗ với con.” Ba anh nói như vậy.

Trường hợp đó, làm cho anh cảm thấy phần nộ và không có cách nào, ba anh thế mà còn hạ tội hậu thư với anh. Nói nếu anh cưới Hạ Đâu Khẩu, tài sản nhà họ Dạ sẽ không phân cho anh.

Tiền anh có đủ để dùng, huống hồ anh có năng lực có thể tự mình mở công ty cổ vấn, anh muốn tài sản nhà họ Dạ làm cái gì?

Anh không sao cả, thật sự không sao cả, anh chỉ --

Thực không thoải mái!

Không thoải mái vì anh thế mà lại còn vì ba ba ra lệnh như vậy mà khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, anh còn chưa quen cha coi trọng sự nghiệp hơn anh sao?

Vì việc này, ngay cả một giây anh cũng không muốn ở cùng cha nữa, điện đến hãng hàng không đặt vé, để anh về trước ba ba một ngày, đáp chuyến bay trễ nhất bay trở lại Đài Loan.

Bây giờ anh cần Đậu Đậu làm bạn.

Chỉ cần cô gạt đầu, anh có thể lập tức mang cô cao chạy xa bay. Nếu ba ba cho rằng công ty họ Dạ của ông tài giỏi quan trọng đến vậy, vậy thì để cho chính ông đi lo cho cái công ty đó cả đời đi!

Dạ Bác Vũ đến Đài Loan, lúc về nhà đã là rạng sáng mười hai giờ.

Anh biết Đậu Khẩu ngủ sớm, nhưng anh vội vã muốn gặp cô, nhìn không được muốn nói chuyện với cô.

Lấy một hộp sôcôla cà phê đậu từ hành lý, vụng trộm mở cửa phòng cô.

Trong phòng cô thật tối, chỉ có chút ánh sáng đèn đường từ rèm cửa sổ mờ hờ chiếu vào phòng.

Dạ Bác Vũ đi đến bên giường, nhìn Đậu Đậu của anh nằm thẳng trên giường, chăn bông đắp đến cằm, nằm ngủ ngay ngắn, như công chúa đang chờ đợi hoàng tử đến hôn mê.

Anh lấy một viên sôcôla cà phê đậu, bỏ vào miệng cô.

Cô kinh hoàng mở to hai mắt.

“Là anh.” Anh hôn mê cô.

Môi cô còn nguyên vị kem đánh răng bạc hà, nhưng sôcôla cà phê đậu tan ra giữa đôi môi, hương sôcôla tràn ngập giữa đôi môi gần bó của hai người.

Hạ Đậu Khẩu nhướn khóe môi, nắm trong lòng anh.

Cô cảm nhận hương vị sôcôla trong miệng, biết anh lại lo lắng cho cô.

Sôcôla cà phê đậu này cô ăn lần đầu khi bọn họ chờ máy bay ở Hongkong, cô thèm liền mua ăn thử. Ăn một lần, cô liền nhớ mãi, hơn nữa rất thích vị sôcôla hòa tan, cắn một miếng sôcôla cà phê đậu, mùi cà phê liền tràn ngập khoang miệng.

Dạ Bác Vũ cuộn lấy sôcôla trong miệng cô, cắn, môi hai người liền tràn ngập hương vị cà phê.

Cô cười khẽ nói: “Anh hại em ngủ không được.”

“Anh vừa về, em vốn nên hưng phấn ngủ không được.” Anh ngẩng đầu, nhẹ vỗ về cánh môi của cô.

“Bá đạo.” Hạ Đậu Khẩu ngồi dậy, áo trắng không có tay để lộ một tay dài trắng nõn, chọc anh quấy luyến cúi đầu khẽ cắn.

“Dễ man.....” Cô bị anh cắn bật cười, đỡ lấy bờ vai của anh. “Đói bụng sao?”

“Đúng vậy, đói đến thậm chí muốn ăn luôn em.” Anh không khách khí xoay người đè lên người cô, hai tay đặt hai bên sườn của cô, con ngươi đen yên lặng khóa lấy cô. “Đáp án đâu?”

“Không có đáp án.”

“Có ý gì!” Dạ Bác Vũ bật đèn đầu giường.

Ánh sáng chợt xuất hiện làm cho Hạ Đậu Khẩu neho mắt lại, cô vươn tay che ánh sáng, nhìn anh lộ khí đằng đằng.

Ai, sao anh lại dễ dàng nổi trận lôi đình như vậy?

“Hôm nay em nói rõ ràng cho tôi! Đến tốt cùng thì em có muốn cùng tôi hay không? Nếu em không cần, tôi đây liền rút!” Dạ Bác Vũ rống xong, đau lòng ti thất chặt, mở mắt trừng cô.

Hạ Đậu Khẩu sững sờ, hoàn toàn không ngờ anh sẽ như vậy.

“Không nói lời nào thì tôi đi.” Dạ Bác Vũ uy hiếp nói, cô còn từ chối nữa thì chỉ đành phải vậy.

Cô dùng sức lắc đầu, nước mắt to như hạt đậu lách tách rơi xuống.

Cô mở miệng, nói không nên lời, nước mắt vỡ òa rơi xuống, sợ hãi chính mình và Dạ Bác Vũ.

Dạ Bác Vũ trừng mắt nhìn cô khóc, trong khoảng thời gian ngắn chân tay đều luống cuống.

Từ nhiều năm trước kể từ khi cha cô mất, với khi cô nhận lấy cái cốc hồng anh phải thiên tâm vạn khổ mới tìm mua được, anh chưa từng thấy cô khóc như vậy.

“Khóc cái gì mà khóc! Chỉ có em không cần anh, không có chuyện anh không cần em!” Dạ Bác Vũ rống to, liền ôm cô vào lòng.

Hạ Đậu Khẩu khóc nhất thời nín không được, đành phải tiếp tục sà vào vòng tay anh.

Hô hấp trên người anh hỗn hợp với mùi nước hoa, mùi vị quen thuộc, trong nháy mắt cô yếu lòng, cảm thấy chính mình hẳn là không nên để ý ai cả, cứ như vậy cùng anh cao chạy xa bay.

“Em nhất định là do ông trời phải đến hủy diệt anh.” Anh lấy khăn giấy, lau nước mắt cho cô, ào ạt trách.

Biểu cảm trên mặt anh vừa tức lại vừa yêu, làm cho cô nhìn không được nhượng mội, giống như làm nũng ôm thắt lưng anh, cái trán chạm nhẹ lấy cái cằm lún phún râu của anh.

Dạ Bác Vũ nhìn thiên hạ nhỏ nhỏ trong lòng mình, xem anh như là nhà dựa sát vào nhau. Anh bình tĩnh lại, lửa giận dần dần tiêu tán.

Anh vươn tay ôm lấy hai má lạnh lạnh của cô.

Cô dụi dụi vào lòng bàn tay anh, thích xúc cảm dày rộng rắn chắc có thể thay cô chống cả bầu trời này.

Chính là vì thích, cho nên mới muốn làm cho anh nhiều chuyện hơn một chút.

“Dạ Bác Vũ, em yêu anh.” Cô nói nhỏ.

“Em yêu tôi, nhưng lại không biết có nên cùng tôi hay không, em nói đây là chuyện gì hả!” Dạ Bác Vũ phòng bị nhìn cô, chỉ cảm thấy cô miệng là muốn đòi bom.

“Hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người.”

“Ba tôi nói cái gì với em?”

Dạ Bác Vũ nhìn chằm chằm vào mắt cô, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, nếu không mọi việc sao có thể trùng hợp như thế?

Ba anh mới sắp xếp cho anh đi xem mắt ở Hongkong, cũng phản đối anh và Đậu Khẩu, mà cô lại đột nhiên nói ra chuyện hôn nhân không phải là chuyện của hai người vào lúc này.....

“Ông ta nói với em chuyện bảo anh đến Hongkong xem mắt sao? Ông ta muốn bức lui em sao? tôi nói cho em biết, tôi không có hứng thú gì với Lưu tiểu thư ở Hongkong!” Anh rống to.

Lỗi tại Hạ Đậu Khẩu bị anh rống đến ong ong, cô đành phải trấn an hôn lên môi anh một cái, vỗ về ngực anh, muốn anh bình tĩnh một chút.

“Nếu chú Dạ muốn ngăn cản, sao còn có thể để em ở lại nơi này?” Cô nhẹ giọng nói.

Cô không muốn nói cho Dạ Bác Vũ về cuộc nói chuyện giữa cô và chú Dạ, bởi vì làm vậy sẽ chỉ làm cha con bọn họ càng xa cách. Cô đã từng mất đi người thân, không muốn Dạ Bác Vũ cũng tiếc nuối như vậy.

Chuyện duy nhất cô có thể làm chính là làm cho chú Dạ biết tình cảm giữa cô và Dạ Bác Vũ đã sớm không phải là tình yêu đơn thuần. Giữa bọn họ còn có gắn bó như người nhà, giống mặt đường cuốn chặt lấy bọn họ.

“Ông ấy có tâm muốn ngăn cản, cho nên mới cảnh cáo anh, nếu cưới em, anh đừng nghĩ sẽ được kế thừa gia sản nhà họ Dạ. Ông ta cho rằng anh cần lắm sao? Anh có thể dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng, năng lực của anh chẳng lẽ kém ông ta sao? Anh đã đủ giàu có, không cần dựa vào nhà gái!” Dạ Bác Vũ nghĩ đến việc này, đầy bụng tức giận lại lần nâng yết hầu, rống cả phòng đều là hồi âm.

Hạ Đậu Khẩu vội vàng lấy nước cô đặt ở đầu giường đưa tới bên môi anh.

Dạ Bác Vũ nắm tay cô, một hơi uống hết nước.

“Anh cũng không thể trách chú Dạ, chú ấy chỉ muốn anh có nhiều lựa chọn hơn thôi. Dù sao, trước đó em cũng hy vọng anh có thể có nhiều lựa chọn hơn, cân nhắc rồi, mới có thể biết cái gì là thứ anh muốn nhất.....”

Dạ Bác Vũ đoạt lấy ly nước cô nắm trong tay, nặng nề đặt lên đầu giường.

“Đầu óc em có vấn đề à, hay là em vốn không thèm để ý đến tôi?” Anh trừng mắt nhìn cô, nói giống như viên đạn bắn nhanh ra. “Tôi không hiểu vì sao em cứ luôn tìm lý do từ chối tôi? Tôi chung tình với em như vậy, chẳng lẽ lại là khuyết điểm sao? Hay là em hy vọng tôi cười lừa tìm ngửa? Vẫn là người cười lừa tìm ngửa là em? Em không hài lòng về tôi sao? Cho nên, vẫn luôn không muốn hứa hẹn với tôi.”

Anh bắt lấy bả vai cô, bàn tay vì bất giác dùng sức mà run rẩy.

Thân mình Hạ Đâu Khấu co rúm lại một chút, dưới hai tay anh giống như búp bê tùy ý anh bài trí, hoàn toàn không kháng cự, chỉ mở to mắt yên lặng nhìn anh.

“Trả lời vấn đề của tôi!” Dạ Bác Vũ nắm bả vai cô ra lệnh nói.

“Trả lời cái gì? Anh hẳn nên biết cá tính của em.” Cô nhẹ giọng nói.

“Nếu tôi hiểu rõ, tôi đã sớm cưới em vào cửa, để em sinh ba, bốn đứa nhỏ!” Dạ Bác Vũ nghĩ vậy cả bụng liền hỏa, nổi trận lôi đình, khuôn mặt đối diện mặt cô.

Cô đang ôm lấy mặt anh, trán để trán, chóp mũi chạm nhẹ lấy anh.

“Em hy vọng cuộc hôn nhân chúng ta có thể nhận được sự chúc phúc của chú Dạ và mẹ em. Nếu chú Dạ phản đối chúng ta như vậy, sao em có thể an tâm ở một chỗ với anh?” Cô nói.

“Chuyện của chúng ta có liên quan gì đến ông ấy? người kết hôn với em là anh.” hô hấp của anh thổi lên tóc cô, con tức giận chậm rãi bình ổn lại.

“Em không nghĩ cuộc sống của em sẽ vĩnh viễn là thế giới của hai người. Anh không thấy quan hệ giữa chú Dạ mẹ em và chúng ta rất xa lạ sao? Bởi vì chúng ta luôn đắm chìm trong thế giới hai người, em nghĩ chúng ta nên đi ra.....”

“Chuyện của bọn họ sao tôi có thể nhúng tay vào, gia đình không thân cận chẳng lẽ đều là trách nhiệm của tôi sao? Còn có, đối với ba tôi mà nói, gia đình chỉ cần không trở mặt thành thù, quan hệ ruột thịt cũng không quan trọng.” Dạ Bác Vũ tức giận nói.

“Anh giận ông ấy vì ông ấy hờ hững với gia đình sao?” Cô vỗ về tóc anh, nhìn thần sắc anh ừ đột.

“Anh không có cảm giác gì với ông ấy, những thời khắc quan trọng với anh ông ấy đều không có mặt, anh không cần phiền não vì ông ấy.” Dạ Bác Vũ lạnh lùng nói.

“Đã nhủ vậy, còn nói không phiền não.” Cô thở dài, nhu nhu đầu mày anh.

“Nên phiền não là ba anh. Ông ấy có thể hạ tội hậu thư với anh, anh cũng có thể buông tay mặc kệ công ty, tiền có thể kiếm, anh không cần.” Lạnh lùng hừ.

Hạ Đâu Khấu vỗ về cánh tay anh, biết anh cực độ bất mãn với việc chú Dạ lấy sự nghiệp áp chế anh. Người đàn ông này cứng rắn như đá, cứng đối cứng chắc chắn chỉ rơi vào kết cục bị thương nặng.

“Em tin anh có thể dễ dàng bắt đầu từ số không, nhưng em không muốn anh vì quan hệ của chúng ta mà trở mặt thành thù với chú Dạ.....” Cô vẫn thử thuyết phục anh cho Chú Dạ cơ hội.

“Ngu ngốc! Nếu tình cảm của ông ấy đối với anh là tình cảm cha con bình thường thì không nên lấy công ty ra áp anh, cũng nên hiểu được tình cảm anh đối với em.” Anh hít sâu một hơi, không muốn thảo luận chuyện này nữa. “Tóm lại, ngày mai chúng ta phải đi công chứng.”

“Quan hệ của chúng ta sẽ không thay đổi, không cần phải gấp gấp chứng minh điều gì. Chú Dạ muốn anh đi xem mắt, cũng vì muốn anh.....”

Dạ Bác Vũ trừng mắt, nhiều ngày mỗi một cùng tức giận nhất thời xông lên.

Vốn muốn tỏ khổ với cô, muốn được đồng tình, nay lại bị cô dội cho gáo nước lạnh chộc tức. Anh chịu đủ!

“Vì sao đến bây giờ em vẫn lo lắng cho người khác! Tôi mới nên là người quan trọng nhất trong lòng em! tôi để ý em sáu năm, hy vọng em cũng để ý tôi như vậy, kết quả sao? Em đối với ai cũng chu đáo, duy chỉ có tôi là không!” Dạ Bác Vũ nổi lửa giận, dùng sức đẩy cánh tay nhỏ bé của cô đang cầm lấy cánh tay anh. “Tôi sẽ tự động rời đi, như vậy em vừa lòng chưa?”

Dạ Bác Vũ xoay người tránh ra, dùng sức đá văng cửa phòng.

Hạ Đâu Khấu quang chân, đuổi theo.

“Trở về phòng em đi, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy em! Cũng không muốn nói chuyện với em!” Dạ Bác Vũ không quay đầu lại gầm nhẹ, nặng nề đi xuống lầu.

Hạ Đậu Khẩu đứng nơi cầu thang, nhìn anh biến mất ở chỗ rẽ.

Rầm!

Vài giây sau, cửa lớn bị đóng mạnh cái sầm, làm cô sợ tới mức giật mình.

Hạ Đậu Khẩu dựa vào vách tường, chậm rãi ngồi xuống.

Cô ôm hai đầu gối, vùi hai má vào giữa, không tiếng động thờ hồn hèn.

Chính là vì thực lòng yêu, cho nên mới hy vọng mọi chuyện của anh đều viên mãn. Miệng anh không nói, nhưng trong lòng vẫn để ý đến chú Dạ, nếu không anh sẽ không kích động như thế.

Huống hồ, cô đã mất cha, biết cái loại tiếc nuối này, cho nên mới hy vọng anh quý trọng .

Hạ Đậu Khẩu nhìn phía dưới cầu thang, chỉ hy vọng anh trở về nhanh một chút, nghe cô giải thích.

Phương thức cô xử lý dù không tốt, làm cho anh cảm thấy mình không được coi trọng, nhưng chỉ cần anh tình tâm sẽ nên hiểu được nếu không phải vì anh, cô cần gì để ý cảm thụ của Chú Dạ như vậy.

Cô căn bản không cần quan tâm Chú Dạ giao công ty cho ai, cô chỉ quan tâm--

Khi nào Dạ Bác Vũ sẽ trở lại bên người cô!

Ngày hôm sau, Hạ Đậu Khẩu ngủ quên nơi sofa bị lạnh tỉnh .

Cô giấy dựa ngồi dậy, xương sống thắt lưng đau mỏi đi đến gõ cửa phòng Dạ Bác Vũ --

Trong phòng anh không có người.

Cô nhìn đồng hồ, mới sáng sáu giờ hơn. Cô sợ gây âm ỷ đến anh, không dám gọi điện tìm người, bắt buộc chính mình đợi đến tám giờ, mới gọi điện thoại cho anh --

Di động Dạ Bác Vũ tắt máy.

Anh định không liên lạc với cô! Hạ Đậu Khẩu toát mồ hôi lạnh, cô gấp đến độ xoay quanh, biết rõ hôm nay là thứ Bảy không cần đi làm, vẫn gọi điện thoại đến công ty hỏi bảo vệ, muốn bọn họ nhìn xem Dạ tiên sinh có đến văn phòng hay không.

Bảo vệ nói văn phòng không có người.

Hạ Đậu Khẩu quỳnh lên, cả người choáng váng. Cô kéo thân mình, bắt buộc bản thân xuống bếp ăn một chút gì đó, uống một ly cà phê. Bởi vì cô đau đầu kịch liệt, cảm thấy lúc nào cũng có thể ngất đi.

Dạ Bác Vũ thật sự tức giận.

Bọn họ ở cùng một chỗ lâu như vậy, anh chưa bao giờ tắt di động không liên lạc với cô.

“Có lẽ là di động hết pin.” Cô ngồi ở bàn cơm thì thảo tự nói .

Không! Dạ Bác Vũ đi khắp nơi trên thế giới, sợ cô liên lạc với anh không được, cho nên luôn mang theo sạc đa năng bên người.

Cho nên, là anh không muốn nhận điện thoại của cô.....

Cạch! Cửa lớn đột nhiên truyền đến tiếng đẩy ra.

“Anh đã về.....” Hạ Đậu Khẩu đột nhiên đứng dậy, khuỷu tay đụng vào góc bàn, đau đến mức chảy nước mắt.

Nhưng cô chịu nhịn đau, ngay cả nửa giây cũng không dám dừng, nghiêng ngả lao đảo đi về phía cửa.

Dạ Quốc Duy đứng ở cửa lớn, nhìn về mặt tiểu tụy của Hạ Đậu Khẩu.

“Thực xin lỗi, cháu tưởng Bác Vũ về.” cả người Hạ Đậu Khẩu giống như bong bóng xì hơi, vô lực lui về phía sau vài bước.

“Bác Vũ đâu?” Dạ Quốc Duy hỏi.

“Tôi hôm qua anh ấy đi ra ngoài, chưa trở lại, di động cũng không gọi được.” khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, thấp giọng nói.

Dạ Quốc Duy cau mày, hoàn toàn nghĩ không ra con mình sẽ đi nơi nào.

“Hai người cãi nhau?”

Hạ Đẩu Khẩu gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhụt chí cúi trước ngực. Cô đi đến sô pha, bắt chập thất lễ, vô lực ngồi xuống.

“Cháu nói với Bác Vũ chuyện chúng ta nói với nhau?” sắc mặt Dạ Quốc Duy trầm xuống, nói.

Hạ Đẩu Khẩu nhướng đôi mắt phủ kín tơ máu nhìn về phía Chú Dạ.

“Nếu cháu nói, Bác Vũ sẽ không phát tiết con giận lên người cháu.” Cô nói.

Dạ Quốc Duy nhìn về mặt tiểu tụy của Hạ Đẩu Khẩu, đoán rằng chắc do cô không lập tức đồng ý yêu cầu kết giao của Bác Vũ, hoặc là nói chút chuyện muốn Bác Vũ lấy sự nghiệp làm trọng linh tinh cho nên hai người mới thành như vậy.

“Đã lớn như vậy, sớm muộn gì cũng trở về.” Dạ Quốc Duy giả bộ dường như không có việc gì nói.

“Nếu cháu không tìm anh ấy, anh ấy sẽ không trở về.” Hạ Đẩu Khẩu nhẹ giọng nói.

Dạ Quốc Duy vừa nghe, mày lập tức xoắn lại.

“Sớm muộn gì nó cũng phải đến công ty đi làm.” Ông nói.

“Chú Dạ, anh ấy không đến công ty vẫn có thể xử lý tốt mọi chuyện, đây là năng lực của anh ấy.” Chính là vì rõ ràng cá tính của anh, cho nên anh mới có thể làm vậy.

“Nó là con nít sao? Đùa giỡn cái gì chứ?” Dạ Quốc Duy đẩy đẩy mắt kính, bất mãn nói.

“Anh ấy có thể tùy hứng không đến công ty, nhưng anh ấy sẽ không làm hồng chuyện.” Cô nói.

Dạ Quốc Duy nhìn Hạ Đẩu Khẩu, nhìn đôi mày vẫn luôn nhăn lại của cô, biết cô thật sự lo lắng.

Hạ Đẩu Khẩu là người hiểu Bác Vũ nhất, nếu cô xem chuyện này nghiêm trọng như vậy, có nghĩa là Bác Vũ có khả năng từ nay về sau không trở về nhà, không đến công ty.

“Đàn ông đã trưởng thành rồi còn vì chuyện tình cảm mà luẩn quẩn trong lòng? Tình cảm quan trọng như vậy sao.....” Dạ Quốc Duy chìm vào sô pha, thì thào tự nói.

“Chú Dạ, anh ấy sẽ trở về. cháu sẽ tìm được anh ấy.” Hạ Đẩu Khẩu rót ly nước cho Chú Dạ, chính mình đi vào phòng bếp, tiếp tục cố gắng suy nghĩ nên tìm người ở đâu.

Dạ Quốc Duy nhìn ly nước, nghe phòng bếp truyền đến giọng nói của Hạ Đẩu Khẩu.

“Ngô quản lý à? tôi là Hạ Đẩu Khẩu. Đúng..... Ngại quá..... Nhà Dạ tiên sinh gần đây đang sửa lại, nhưng anh ấy quên nhấn lại anh ấy hiện đang ở khách sạn nào, di động lại hết pin, cho nên có thể phiền anh giúp tôi xem thử anh ấy đăng ký khách sạn nào được không..... Không có sao? Cảm ơn.”

“Học trưởng, em là Đẩu Khẩu đây ạ. Chuyện lần trước thật sự cảm ơn anh mở party đãi mấy vị khách Pháp của chúng em, mấy ngày hôm trước bọn họ còn khen không dứt miệng đâu..... vâng, Dạ tiên sinh vừa về nước, nhưng mà có chút chuyện nhỏ muốn phiền anh.....”

Dạ Quốc Duy nghe Hạ Đẩu Khẩu dùng khẩu khí ổn định nói hai cuộc điện thoại.

“Cảm ơn học trưởng, em không quý rầy anh nữa. Anh vừa về nước cần nghỉ ngơi, hai giờ sau em sẽ tới, nếu tiện, có thể nhờ phòng bếp giúp em chuẩn bị bữa sáng trước -- hai trứng ốp la, hai phần thịt nguội, một giỏ bánh sừng bò, một cà phê nóng và đĩa táo. Anh Vương, thật sự vô cùng vô cùng cảm ơn anh.”

Dạ Quốc Duy đứng dậy đi đến phòng bếp, phát hiện Hạ Đẩu Khẩu tay cầm điện thoại nói chuyện còn thật sự cúi đầu cảm ơn.

“Chú Dạ, không có việc gì, anh ấy ở khách sạn C.” Hạ Đẩu Khẩu cố cười nói với ông.

“Sao cháu biết nó ở đó?” Dạ Quốc Duy hỏi.

“Trước đó có sắp xếp nơi nghỉ cho vài vị khách, anh ấy giúp cháu xem qua mấy khách sạn, có hai khách sạn anh ấy thực thích, còn nói có rảnh muốn ở thử. Cháu chỉ đoán trúng mà thôi, bây giờ cháu tới khách sạn đón anh ấy về.” Hạ Đẩu Khẩu chưa nói xong, người đã vội vàng đi lên lầu.

“Phiền cháu.” Dạ Quốc Duy tạm dừng một chút, thấp giọng bỏ thêm một câu. “Cảm ơn.”

“Chú Dạ, chú đừng cảm ơn sớm như vậy, cháu sợ muốn anh ấy trở về sẽ không dễ dàng đâu.” Hạ Đẩu Khẩu tạm dừng chân, ánh mắt nhìn thẳng ông.

“Có ý gì?” Dạ Quốc Duy đẩy kính, cảm thấy da đầu run lên.

“Chú nói với anh ấy, nếu anh ấy không cưới đối tượng môn đương hộ đối sẽ không cho anh ấy thừa kế gia sản. Cháu nghĩ nếu muốn anh ấy về với cháu, thì cháu nhất định phải chọn một bên.....”

“Dù sao, nó vốn không cần công ty này, nó dựa vào chính mình cũng có thể dựng một mảng trời riêng, công ty của chú ở trong mắt nó không đáng là gì!”
Dạ Quốc Duy giận đến phát run ngắt lời cô, cảm thấy con mình đúng là làm cho cha mẹ phiền lòng.

Hạ Đâu Khẩu lảng lảng nhìn Dạ Quốc Duy, nhẹ giọng nói: “Chú Dạ, Bác Vũ quả thật không cần gia sản, nhưng anh ấy để ý chú.”

Cô nói với Chú Dạ xong, xoay người chạy lên lầu sửa soạn lại bản thân, chuẩn bị ý tinh thần đến đón Dạ Bác Vũ về nhà.

Đương nhiên cô cũng muốn cha con bọn họ hoà thuận vui vẻ, nhưng chuyện cô không mong muốn nhất là mình làm cho Dạ Bác Vũ thương tâm!

Dạ Quốc Duy nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, ông ngồi trở lại sô pha phòng khách nghĩ lại lời Hạ Đâu Khẩu nói.

Dạ Bác Vũ để ý ông, người ba này sao? Nếu thật sự để ý ông, vì sao không cần công ty Dạ thị? Đó là tài sản lớn nhất ông lưu cho con mà.

Nếu không có Dạ thị, quan hệ cha con ông còn lại cái gì? Dạ Quốc Duy nghĩ kỹ, đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thoáng chốc cả kinh.

Đây vốn là quan hệ cha con nên có sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

King kong, King kong --

Dạ Bác Vũ nằm ở trên giường lớn trong khách sạn, thật vất vả đến hừng sáng mới ngủ được, vốn không muốn để ý tới tiếng chuông cửa ầm ĩ.

King kong, King kong, King kong --

“Cút!” Dạ Bác Vũ hung ác ném cái gối trên đầu đi.

King kong, King kong, King kong, King kong --

Dạ Bác Vũ không thể nhịn được nữa nhảy khỏi giường, đi về phía cửa, bỗng mở cửa phòng rít gào lên: “Gọi hồn sao? Hay cháy nhà vẫn là động.....”

Nơi cửa là phục vụ sinh cùng --

Hạ Đâu Khẩu.

“Cám ơn cậu, toa ăn này để tôi đưa vào là được rồi.” Hạ Đâu Khẩu cho phục vụ sinh tiền bo, đẩy toa ăn vào phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dạ Bác Vũ đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi nhìn Hạ Đâu Khẩu mặc quần dài trắng, áo sơ mi cùng áo khoác vàng nhạt, để lộ cái gáy trắng nõn, nhìn như sinh viên.

Hạ Đâu Khẩu nhìn lại mái tóc rối tung cùng râu trên mặt anh, còn có áo tắm chưa cởi mà đã ngủ, anh nhất định là rất bức tức.

Hạ Đâu Khẩu khẽ cắn môi dưới, để toa ăn bên giường.

Dạ Bác Vũ vẫn đứng tại chỗ, một chữ không nói nhìn cô.

Cô đi đến trước mặt anh, thay anh sửa lại áo ngủ, cột dây lại chỉnh chu. Sau đó, cô vòng hai tay ôm thắt lưng anh, tựa hai má vào trước ngực anh.

“Còn chưa ăn sáng đúng không? Ăn trước rồi ngủ tiếp, được không?” Hạ Đâu Khẩu hỏi, giọng nói hơi run run.

Dạ Bác Vũ nhìn cô dựa vào ngực anh, cảm giác được của nhiệt độ cơ thể cô làm cho anh nhũn.

“Sao em lại tìm được anh?” Anh hỏi, lại không vươn tay ôm lấy cô.

“Giác quan thứ sáu.”

Hạ Đẩu Khẩu kéo tay anh, đi đến bên giường, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô làm cho tay anh nổi da gà.

“Em làm cái gì quý đấy! Vừa từ tủ lạnh đi ra sao?” Dạ Bác Vũ nắm áo khoác ở trên sofa dùng sức bao lấy thân thể của cô.

“Cám ơn.” Hạ Đẩu Khẩu ngửa đầu cười với anh.

Dạ Bác Vũ ngừng lại, không nhìn cô, tiếp tục phụng phịu, lại không ngăn cản cô đẩy anh ngồi xuống giường, cũng không phản đối cô nhét anh cái gối đầu ra phía sau lưng anh để anh ngồi càng thoải mái.

Hạ Đẩu Khẩu mở vung bạch kim trên toa ăn, trước hết cho anh ăn chút hoa quả, ăn cơm xong, mới cho anh uống cà phê.

Dạ Bác Vũ nhìn cô biết sai, liền đương nhiên tiếp tục làm đại gia, nhưng anh tỉnh mắt chú ý, khi cô dọn đồ ăn đầu ngón tay run nhẹ.

“Tay em sao lại run như thế? Em ăn bao nhiêu sôcôla cà phê? tôi mua thứ đó cho em để em ăn vặt, không phải để em.....” Anh bật thốt lên, sắc giọng hỏi.

“Buổi sáng em uống một ly cà phê đen.” Cô nói.

“Em làm cái quý gì! Rõ ràng biết uống cà phê đen tay sẽ bị run, sao còn uống!” Dạ Bác Vũ vừa thấy đầu ngón tay cô vẫn phát run không ngừng, biểu cảm càng hung.

“Em sợ tinh thần không tốt, chống đỡ không được lâu.” Cô nhẹ giọng nói.

Dạ Bác Vũ nhăn mày rậm, cầm ly nước trái cây đưa tới bên môi cô. “Uống đi.”

Hạ Đẩu Khẩu không thích uống đồ lạnh nhưng vẫn cố gắng uống một phần ba ly.

“Ít nhất uống hết nửa ly cho anh.” Dạ Bác Vũ mệnh lệnh nói, giống như phụ huynh cho con uống thuốc.

Cô đang cầm ly nước trái cây, đành phải nuốt thêm mấy miếng.

Dạ Bác Vũ nhận ly nước trái cây, một ngụm uống sạch.

“Tốt lắm, bây giờ người em cũng tìm được rồi, có chuyện gì nói mau!” Anh bắt hai tay trước ngực, con ngươi đen lạnh lùng nhìn cô.

“Chú Dạ.....”

“Nếu em muốn làm thuyết khách cho ông ta, em có thể đi rồi đấy.” Dạ Bác Vũ lãnh mặt, nhắc tới việc này liền nổi giận.

Còn tưởng rằng cô rốt cục cũng hiểu được anh dụng tâm lương khổ, cho nên mới tới cửa cầu hòa. Kết quả, cô vừa mở miệng là nói đến người khác.

“Phương thức biểu đạt của em không đúng, nhưng nếu không phải hy vọng tốt cho anh, sẽ không suy xét quan hệ của anh và người nhà.” Hạ Đẩu Khẩu ôm cánh tay anh, nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, bởi vì hy vọng tốt cho tôi, cho nên sáu năm nay em luôn vờ như không thấy tôi đối tốt với em, hừ.” Anh nói, không quay đầu lại, tiếp tục nhìn tiền phương.

Hạ Đẩu Khẩu nhìn sườn mặt của anh, cô thở dài, vùi vào lòng anh.

Dạ Bác Vũ thấy cô lựa chọn ở bên cạnh anh, cảm thấy mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Anh ra sức nhiều năm như vậy, vẫn nên nhận được chút gì đó từ cô.

“Vừa đến nhà họ Dạ, em vốn nghĩ có thể làm bạn tốt với anh, nhưng mà, vì không muốn người bên ngoài nói em làm thân dân thích, em mới bắt buộc mình chỉ có thể gọi anh là ‘Dạ tiên sinh’, không được tiếp cận quá gần anh.” Cô quyết định nói từ đầu, miễn cho anh luôn lôi chuyện cũ ra chỉ trích cô vô tình.

“Ai nói em làm thân dân thích ? tôi làm thịt họ!” Kê đó làm cho anh và Hạ Đẩu Khẩu ngay từ đầu đã tiến triển không thuận lợi.

Dạ Bác Vũ đột nhiên quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sát khí.

“Ai nhớ rõ chuyện lâu như vậy.” Hạ Đẩu Khẩu vỗ về cánh tay anh, đôi mắt nhìn thẳng anh. “Em chỉ nhớ rõ sau đó em bắt đầu quen có anh, ở trong lòng vụng trộm cảm thấy mình có một người anh cả. Bởi vì có anh bên người, cho nên ngay cả khi rời xa nơi chôn rau cắt rốn xuất ngoại học tập, em vẫn không sợ.”

“Chính bởi vì em xem anh là anh cả, cho nên hại anh phải đợi nhiều thêm vài năm.” Anh tức giận nói, bắt lấy áo khoác thiếu chút nữa tụt xuống vai cô,

trùm kín cô lần nữa.

“Ba em từ nhỏ đã nói cho em biết, làm người phải có cốt khí, cho nên em vẫn cảm thấy mình chiếm rất nhiều tiện nghi của em. Trong tình huống đó, nếu lại ở một chỗ với anh, em cảm thấy em quả thực là tham lam.....”

“Em nói cái gì, là tôi chiếm tiện nghi của em mới đúng!” Dạ Bác Vũ ngắt lời cô, không hiểu vì sao nhìn cô anh lại cảm thấy trong đầu cô nhất định không biết tính kế.

“Không, là em chiếm tiện nghi của anh.....” Cô thực kiên trì.

Dạ Bác Vũ gấp ngón tay gõ đầu cô, nói: “Dùng tiền tài vật chất để cân nhắc, có thể là như thế. Nhưng em bỏ nhiều tâm tư cho tôi như vậy, mới là vô giá. Bận bè của tôi nhắc đến em, ai cũng chảy nước miếng, bởi vì em là cô gái tốt mà người đàn ông nào cũng hy vọng có được. Anh vẫn cho rằng anh may mắn, cho nên mới có thể nhanh chân đến trước có em bên cạnh. Mà anh chăm sóc cô gái của anh, cũng là điều tất nhiên.”

“Đó là vì trong lòng anh đã nhận định em, nếu không mặc cho ai nhìn vào cũng cho rằng em nợ anh rất nhiều. Cho tới bây giờ, em vẫn cảm thấy không thể chiếm nhiều tiện nghi của anh, cho nên mới muốn giúp anh và chú Dạ không xé rách mặt. Bởi vì đây là một số ít chuyện em có thể làm cho anh.” Cô ngòai thẳng dậy, biểu cảm rất nghiêm túc.

Dạ Bác Vũ nhăn mày, quyết định không để vận may bay đi.

Cô thích trả nợ, vậy để cô trả nợ đi.

“Nếu em thật sự muốn trả nợ cho tôi, vậy dùng cả đời để trả đi.” Anh không khách khí ra lệnh.

“Em đến đây, không phải sao?” Cô cầm tay anh, nhẹ giọng nói.

Dạ Bác Vũ từ trên cao nhìn xuống, cô không chút né tránh ánh mắt anh, đột nhiên anh cảm thấy tất cả không giống như thật.

Đây là cô chủ động ưng thuận hứa hẹn.

“Em đến bên tôi, không phải là vì ý nghĩ báo ân trả nợ vớ vẩn gì đó đi?” Anh hoài nghi nhìn cô, cơ bắp trên mặt vì căng thẳng quá độ mà hơi run rẩy.

“Báo ân là một chuyện, yêu anh lại là một chuyện khác.” Hạ Đâu Khẩu mở hai tay, cả người tựa vào ngực anh. “Nếu em.....”

Anh kéo áo khoác trên người cô xuống, Dạ Bác Vũ dứt khoát dùng cả người mình đè lên thân mình cô, thay cô chắn khí lạnh trong phòng, sưởi ấm cơ thể cô.

“Tiếp tục nói đi, ai cho em dừng lại!” Dạ Bác Vũ ra lệnh nói.

“Nếu em không thương anh, sẽ vẫn vờ như không biết anh tốt với em, sẽ không quan tâm nhiều như vậy, sẽ không xem mọi chuyện của anh còn quan trọng hơn chuyện của mình. Chúng ta có lẽ không có nhất kiến chung tình, nhưng em vẫn bất tri bất giác yêu anh.” Cô nắm tay anh, thâm tình chân thành nhìn anh.

“Em có thể tiếp tục nói, từ từ tu bổ tâm tình bị thương sáu năm nay của anh.” Dạ Bác Vũ nghe vậy liền vui mừng, miệng cũng không nhịn được nhướng lên, chỉ hận không thể nhét cô vào trong cơ thể mình.

“Em yêu anh.” Cô thực hợp tác nói lại một lần.

“Yêu anh cái gì?” Anh cười lại cười rồi cười, cảm thấy mình như sắp bay lên trời.

“Toàn bộ, trừ vài điểm.”

“Vài điểm gì?” Dạ Bác Vũ hỏi, lập tức từ biểu của cô đoán ra chút manh mối, anh xem thường. “Em đừng có nói là muốn anh giải hòa với ba.”

Hạ Đâu Khẩu không nói chuyện, chỉ vui hai má vào bả vai anh, khẽ thở dài.

“Chú Dạ là người một nhà, chúng ta phải quý trọng người nhà.” Cô khẽ tựa vào bờ vai anh.

Dạ Bác Vũ vòng tay ôm thắt lưng của cô, biết cô vì mất đi người thân mà càng thêm quý trọng.

“Trước đó anh đã nói, mặc kệ ba tính không để công ty lại cho anh, anh đều phải cười em” Anh nhàu mày rậm, không hề giấu diếm nói: “Thật ra, anh cảm thấy tiền thuế thừa kế rất dọa người, không bằng bán công ty bắt đầu từ số không, có vẻ thực tế một chút.”

“Dạ tiên sinh, chuyện đó không có quan hệ gì đến tiền thuế thừa kế, đó là tâm huyết của chú Dạ.” Hạ Đâu Khẩu tròn to mắt, nhìn không được đánh tay anh.

“Hạ tiểu thư đứng đắn, anh làm việc đến cần nhắc, em không cần kích động như vậy, tuy rằng anh nghĩ như vậy, nhưng anh sẽ không nói những lời này cho ba anh biết.” Dạ Bác Vũ nhìn cô luôn suy nghĩ vì người khác, trong lòng vừa tức lại đau lòng. “Em đấy, biết rõ nói những lời này không anh không

thích nghe mà vẫn cứ nói, không sợ anh cứ vậy trở mặt chạy lấy người sao?”

Hạ Đậu Khẩu vỗ về mặt anh, ánh mắt kiên định nhìn anh. “Nói thì vẫn phải nói, nếu anh trở mặt chạy lấy người, em sẽ tiếp tục tìm anh, đến khi anh về nhà mới thôi.”

“Cô gái ngọc, nhà họ Dạ đáng giá em phải trả giá nhiều như vậy sao?” Anh nói.

“Bởi vì anh họ Dạ mà.....” Cô ngửa đầu nhìn anh cười, đôi mắt để lộ tình yêu.

Anh cúi đầu dùng môi chạm lấy nụ cười của cô.

“Chuyện này nói thế đủ rồi, có thể ngừng đi.....” Lúc này ôm nhuyển ngọc ôn hương, đôi mắt ngập nước chăm chú nhìn anh làm cho toàn thân anh không có một chỗ nào không nóng ran!

“Không đủ, anh còn chưa đồng ý theo em về.....” đầu ngón tay của Hạ Đậu Khẩu nhéo vạt áo trước của anh, nhẹ giọng nói.

“Đúng, quả thật không đủ.” Dạ Bác Vũ hôn cô, ngắt lời của cô.

Hạ Đậu Khẩu còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, cả người đã bị đẩy lên giường. Mà cả người anh lại đè phía trên cô, con ngươi đen tràn ngập dục vọng.

“Không phải loại không đủ đó.....” Cô đỏ bừng mặt, tiếng nói như muỗi kêu.

Nhưng mà, cô vừa mở miệng nói chuyện, liền bị anh thừa dịp chiếm cơ hội.

Anh tiến quân thần tốc chiếm lĩnh tất cả của cô, dùng nhiệt tình anh giấu ở trong lòng nhiều năm, đòi núi lấp biển thổi quét tất cả tri giác của cô.

Lúc này thiên thời địa lợi nhân hoà, ngày mai không cần nghĩ tới, mà cô đã thả lỏng tình yêu với anh, cho dù trong phòng không có bảo hiểm, anh cũng không để ý nhiều như vậy.

Anh muốn cô sáu năm, cho dù chín tháng sau toát ra một đứa nhỏ, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Vừa nghĩ tới điều này, Dạ Bác Vũ lại càng nhiệt tình mê mẩn.

Tay anh lướt qua da thịt toàn thân cô, hóa giải kháng cự cuối cùng của cô, làm cho cô mất hết lý trí ở dưới thân anh, chỉ biết rên rỉ, chỉ nhớ rõ từng đợt khoái cảm do tay anh mang lại, chỉ nhớ rõ người đàn ông chuyển tâm yêu cô --

Dạ Bác Vũ.

Buổi sáng thứ hai, xe của Dạ Bác Vũ như thường ngày đứng chín giờ đến bãi đỗ xe của công ty.

Ngồi ở ghế phó lái Hạ Đậu Khẩu mặc quần áo màu nhạt, cổ thắt một cái khăn lụa Enma, che dấu dấu vết bị người nào đó ép buộc vô cùng thâm.

“Đi làm” Dạ Bác Vũ dừng xe, nghiêng người cười với cô.

Dường như bắt đầu từ thứ Bảy, bên môi anh luôn treo theo nụ cười, ngay cả khi ngủ khóc miệng cũng dương lên.

“Nếu anh cứ cười như vậy cả ngày, người trong công ty sẽ bị anh dọa hồng mắt.” Hạ Đậu Khẩu ôm khuôn mặt anh, cố gắng chỉnh nó thành bộ dạng khóc lúc đầu.

Dạ Bác Vũ cắn tay cô, khuôn mặt cương nghị lộ vẻ mỹ mãn như đại sói hoang com no rượu say.

“Sợ thì sao? Nếu không phải em nói anh cho ba anh chút mặt mũi, anh đã tuyên bố tin chúng ta đính hôn ngay tại công ty.” Dạ Bác Vũ lơ đãng nói, đầu ngón tay lưu luyến cọ gương mặt mềm mềm của cô.

Chờ nhiều năm, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại ôm cô vào trong lòng, một giây anh cũng không muốn buông cô ra.

“Em đã ở bên cạnh anh, anh gấp cái gì.” Hạ Đậu Khẩu rút tay bị anh chọc ngứa về, vỗ nhẹ hai mặt anh hai cái.

“Đương nhiên là muốn vội vã công bố với mọi người, em là người của anh.” Dạ Bác Vũ nói.

“Không được, việc này phải đợi Chú Dạ đồng ý, sau đó anh hãy tuyên bố.” Cô đứng đắn nói.

Dạ Bác Vũ thờ dài, nâng cằm cô lên, cọ đôi môi của cô nói: “Không được sao? Anh thật sự nhớ em ngày hôm qua chỉ biết nói ‘còn muốn’.....”

“Anh.....” cả khuôn mặt của Hạ Đậu Khẩu đỏ bừng lên, dùng sức đẩy anh. “Nhanh xuống xe, đi làm muộn mất.”

“Tuân mệnh, bà xã đại nhân.”

Dạ Bác Vũ xuống xe mở cửa xe cho cô.

Hạ Đậu Khẩu nghiêng người chống lưng ghé dựa muốn đứng dậy, không ngờ động tác quá lớn, không cẩn thận tác động đến cơ bắp trên người. Cô cảm thấy nhột nhột, cảm thấy nơi nên đau và không nên đau đều đau.

“Làm sao vậy?” Dạ Bác Vũ phát hiện cô không thích hợp, lập tức ôm thắt lưng cô, để cô dựa vào mình đứng dậy.

“Không có việc gì.” Hạ Đậu Khẩu bước ra từng bước, rũ mắt nhìn giày của mình, muốn cố gắng giữ tư thế tiêu sái bình thường.

“Không có việc gì sao em lại nhử mày?” Dạ Bác Vũ ngăn cô lại, trực tiếp nâng cằm cô lên.

“Anh phải học cách đối mặt với chuyện của em, không cần chuyện gì cũng xé ra to như vậy.” Hạ Đậu Khẩu kéo tay anh xuống, lắc đầu nhìn anh.

Người này xưa nay vui buồn không hiện ra mặt, gặp được cô lại biến thành việc lớn khẩn cấp.

“Vậy sao em cứ luôn để mọi chuyện ở trong lòng, chẳng lẽ em không biết anh sẽ lo lắng sao?” Hai tay anh rơi xuống vai cô, xả to giọng hỏi: “Đến tận cùng là làm sao? Vừa rồi rõ ràng là em đang nhột nhột.”

Hạ Đậu Khẩu liếc anh một cái, mặt hồng đến bên tai.

“Làm sao vậy?” Anh cúi người, để ánh mắt ngang với tầm mắt của cô.

“Em..... Toàn thân đau nhức..... Đau là anh.....” Cô thấp giọng nói.

Dạ Bác Vũ lập tức hiểu ra, dù sao hai ngày này bọn họ chưa ra khỏi phòng, nhiệt tình của anh đối với cô không thể ngăn cản, cô lại sợ người ta biết, đương nhiên sẽ có chút không thoải mái.

Anh ôm thắt lưng của cô, khóe môi thỏa mãn tươi cười, hi hi cười nói: “Hai ngày này mệt chết em, muốn anh ôm em đi lên hay không?”

“Không muốn không muốn! Em không sao, em có thể tự đi.” Hạ Đậu Khẩu sợ tới mức hô ra tiếng, bởi vì biết anh thật sự sẽ ôm cô lên lầu.

Như vậy sau này cô phải làm thế nào đến công ty hả!

Dạ Bác Vũ kể sất tai cô nói: “Bình thường em ít luyện tập, khó trách xương sống thắt lưng sẽ đau, lần tới chúng ta luyện lâu một chút.....”

“Mới không cần.” Cô nhớ tới hôm qua cái gì mình cũng không quen, xấu hổ đến ngay cả mặt cũng nâng không nổi.

Dạ Bác Vũ cười lớn ôm thắt lưng của cô, sóng vai cùng cô đi đến thang máy.

Hạ Đậu Khẩu nhìn cửa inox của thang máy ảnh ngược khuôn mặt vui vẻ của anh, não lại đột nhiên hiện lên một hình ảnh không thoải mái.

“Anh thường xuyên luyện tập sao?” Cô đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Thường xuyên luyện tập cái gì?” Dạ Bác Vũ nhìn cô một lúc lâu, tạm dừng một giây mới nhớ tới lời bọn họ vừa nói.

Tâm tình của anh mừng rỡ, lập tức cười lộ ra cả hàm răng trắng: “Em ghen?”

Hạ Đậu Khẩu cắn môi dưới, sau đó --

Dùng sức gạt đầu.

Dạ Bác Vũ cảm thấy nhẹ飘飘, rất muốn kêu cô dùng sức nhéo anh một chút, xem anh có phải đang mơ hay không. Từng bước này, đã sáu năm, nhưng bây giờ anh cảm thấy cái gì cũng đáng giá.

“Yên tâm, anh gặp em rồi không có cơ hội luyện tập gì nữa.” Thấy cô rõ ràng nhẹ nhàng thờ ơ, Dạ Bác Vũ hôn trộm môi cô một cái, mới tiếp tục nói: “May mắn ngày hôm qua chứng thật bảo đao chưa lão, thực lực vẫn còn.”

“Ở công ty không cần nói những cái này.” Hạ Đậu Khẩu lấy khủy tay huyênh anh một chút.

Ting!

Cửa thang máy mở ra, Dạ Bác Vũ kéo tay cô đi vào.

“Chờ một chút.....” Xa xa nơi bãi đỗ có người nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng, hô to một tiếng.

Hạ Đậu Khẩu ấn giữ cửa thang máy.

“Cám ơn.....” Người chạy vào là Ngô quân li.

“Chào.” Dạ Bác Vũ tâm tình đang cao, cao giọng chào hỏi.

“Chào.” ánh mắt Ngô quản lý trực tiếp dừng nơi tay bọn họ đang nắm, lập tức cười to ra tiếng. “Thoạt nhìn rất có tiến triển nha! Khi nào thì mời mọi người uống rượu mừng hả?”

“Chỉ cần cô gật đầu, lúc nào tôi cũng ok.” Dạ Bác Vũ cầm chặt tay của Hạ Đậu Khấu đang muốn rút lại.

“Hạ thư ký, đây là cô không đúng, người tốt như vậy, phải nắm cho chắc. Nhìn Dạ quản lý của chúng ta tuần tú lịch sự, đối với cô lại tình nồng thắm thiết, đốt đèn lồng cũng không tìm ra.” Ngô quản lý bắt đầu nhiệt tâm làm bà mối.

“Tôi gặp phải cô ấy, kế hoạch theo đuổi vợ hoàn toàn không phải sử dụng, cũng không hiểu sao cô ấy rõ ràng là một đóa hoa âm áp của gia đình mà sao cá tính lại quật cường như thế nữa.” Dạ Bác Vũ bình thường hồ hững, nói đến cô liền thao thao bất tuyệt.

“Anh nghĩ phép mang cô ấy đi Hawaii chơi, phải tạo bầu không khí lãng mạn, cô ấy sẽ đồng ý gả cho anh.....”

Không quen nói đến việc tự của mình với người khác, Hạ Đậu Khấu cúi đầu im lặng, lộ ra hai lỗ tai hồng toàn bộ.

Thật vất vả, đợi cho thang máy mở cửa, cô lập tức lao ra thang máy.

Không ngờ, Dạ Bác Vũ cũng không tính buông tay cô ra, chân dài bước lên phía trước, tự nhiên đuổi theo.

“Chào phó tổng, chào quản lý, trợ lý.” Nhân viên từng người chào hỏi, ánh mắt lại dừng hết lên tay Dạ Bác Vũ đang nắm tay Hạ Đậu Khấu.

Từ sự kiện xảy ra ở quán com dưới lầu, mọi người đều chờ bước phát triển kế tiếp nha.

“Buông.” Hạ Đậu Khấu thấp giọng nói, không dám ngắt đầu.

“Ừ.” Dạ Bác Vũ quay đầu nói với Ngô quản lý: “Cô ấy luôn công tư phân minh.” Nói xong, anh mới buông tay cô ra.

Hạ Đậu Khấu lập tức dùng tốc độ chạy trăm mét vọt vào văn phòng của cô.

Dạ Bác Vũ vốn không tính an phận, anh đang ước gì có thể dán lên người cô một tấm bài viết là ‘Của Dạ Bác Vũ’ Đi.

Hạ Đậu Khấu chạy đến mặt đỏ thở hồng hển, vội vàng mở cửa, vọt vào -- Chú Dạ đang ngồi ở sô pha trong phòng khách.

“Chào Chú Dạ.” Cô lập tức đứng thẳng, dùng sức hít sâu.

“Chào. Xảy ra chuyện gì? Sao lại chạy nhanh như vậy?”

“Không có việc gì.” Hạ Đậu Khấu cố gắng trấn định nói.

“Nó đến đi làm sao?” Dạ Quốc Duy nghiêm túc hỏi.

“Đến đây, còn ở bên ngoài nói chuyện với mọi người.”

Dạ Quốc Duy gật đầu, mày đang nhíu lại lúc này mới dần dần buông lỏng.

“Rót cho chú chén trà nóng.”

Hạ Đậu Khấu biết Chú Dạ lo lắng, vì mặc dù cô đã gọi điện thoại báo rằng Dạ Bác Vũ quyết định tạm thời ở khách sạn vài ngày, thứ Hai vẫn sẽ đến đi làm, nhưng Chú Dạ vẫn không yên lòng, cho nên sáng sớm liền đến công ty.

“Anh muốn một ly cà phê.....” Dạ Bác Vũ đẩy cửa mà vào, vừa thấy ba ba ngồi trên sô pha, ý cười trên mặt anh liền biến mất.

“Ba.” Dạ Bác Vũ trầm giọng kêu, bước đến bên người Hạ Đậu Khấu, biểu thị tâm ý.

“Đã mấy tuổi rồi còn giận dỗi bỏ nhà đi hả.” Dạ Quốc Duy phụng phịu nói.

“Nếu ba xem con là người lớn thì không nên can thiệp vào chuyện hôn nhân của con.” Dạ Bác Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng nghiêm mặt.

Hạ Đậu Khấu đẩy Dạ Bác Vũ ngồi xuống trước mặt Chú Dạ.

Sau đó, cô đặt ly trà xuống trước mặt Chú Dạ, lại thay Dạ Bác Vũ rót ly cà phê. Rồi cô liền đứng bên cạnh nhìn bọn họ, chỉ sợ hai cha con này một lời không hợp lại làm ấm ỹ lên.

“Ngồi.” Dạ Bác Vũ cầm tay cô để cô ngồi xuống bên cạnh anh.

“Bây giờ con tính làm gì?” Dạ Quốc Duy nhìn ánh mắt cố chấp của con, cũng không tính cúi đầu trước.

“Con và cô ấy sẽ không tách ra, mà ba là chủ tịch công ty, cha có thể quyết định có muốn tiếp tục thuê con làm việc hay không.” Dạ Bác Vũ dựa vào ghế, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Công ty này là tâm huyết cả đời của ba, ba hy vọng con có thể phát triển tốt.....”

“Tâm nguyện của con không lớn, sự nghiệp thuận lợi, có một gia đình mỹ mãn, như vậy là đủ rồi.” Dạ Bác Vũ ngắt lời ông, ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ba ba.

“Con mới mấy tuổi, cuộc đời còn chưa đi đến đỉnh cao đã thiếu ý chí chiến đấu.....” Dạ Quốc Duy đẩy đẩy kính mắt, không khách khí quát.

“Ba nhìn xem doanh thu công ty sau khi con tiến vào làm đi! Làm sao con lại khuyết thiếu ý chí chiến đấu?” Dạ Bác Vũ phát hỏa, thô thanh phản bác nói.

“Sớm biết thế lúc trước ba sẽ không để cô ta vào.....”

“Tôi khuyên ông tốt nhất không nên nói những lời khiến ông phải hối hận!” Dạ Bác Vũ vỗ bàn, toàn bộ con giận đều nổi lên.

“Con dùng thái độ này nói chuyện với ba con sao?” trên trán Dạ Quốc Duy nổi gân xanh, giận đến cánh tay chỉ vào con này cũng phát run.

“Chú Dạ, thực xin lỗi.” Hạ Đậu Khẩu đứng dậy che trước mặt Chú Dạ, khom người chào.

“Em giải thích với ông ta làm gì!” Dạ Bác Vũ kéo cô ngồi xuống.

Hạ Đậu Khẩu cau mày, đẩy tay Dạ Bác Vũ ra.

“Anh ngồi xong.” Hạ Đậu Khẩu ra lệnh.

Dạ Bác Vũ không tình nguyện ngồi xuống, hai tay giao trước ngực, xoay đầu, ngay cả nhìn cũng không nhìn ba ba một cái.

“Chú Dạ, cháu biết chúng cháu yêu nhau không phải là kết quả chú muốn, lúc trước cháu vì không muốn người khác nói cháu trèo cao, cho nên vẫn thực cố gắng xem nhẹ anh ấy. Nhưng mà, tình cảm là ngăn cản không được.” Hạ Đậu Khẩu nhìn Chú Dạ, giọng điệu hòa hoãn nói: “Cháu biết chú rất kỳ vọng nơi Bác Vũ, cảm thấy anh ấy thông minh có tiền đồ, là nhân tài hiếm có, cho nên mới hy vọng anh ấy có thể đi đến vị trí rất cao.....”

Ba ba thật sự nghĩ như vậy? Dạ Bác Vũ liếc ba ba một cái, thấy ba ba nhẹ nhàng gật đầu.

Biểu cảm tức giận trên mặt Dạ Bác Vũ nhạt đi chút ít, chậm rãi quay đầu lại nhìn ba ba -- anh nghĩ ba ba luôn cảm thấy anh làm không tốt, cho nên mới bắt anh đi Hongkong xem mất thiên kim nhà họ Lưu.

Hạ Đậu Khẩu nhìn sắc mặt hai cha con đều có khuynh hướng hòa hoãn, lúc này mới tiếp tục dịu dàng nói: “Chú Dạ, chú cũng biết cá tính Bác Vũ đấy, anh ấy có vài phần ngạo khí. Mặc dù anh ấy cảm thấy chú một tay tạo dựng nên công ty này đã rất thành công, nhưng anh ấy không hy vọng nhờ ánh quang của chú mà luôn muốn dựa vào sức của mình tạo dựng cơ nghiệp, để chú có thể tự hào vì anh ấy. Người như anh ấy thật sự không thích hợp việc dựa vào mối quan hệ giữa các gia tộc để thành công. Bởi vì với anh, đó luôn là thành tựu của người khác.”

Dạ Quốc Duy liếc con mình một cái, tức giận trên mặt đã dần dần bằng phẳng.

“Nếu có người nói tôi bám váy phụ nữ mới đạt được thành tựu, tôi muốn tìm gã đầu một

trận.....” Dạ Bác Vũ không khách khí nói.

Hạ Đậu Khẩu bắt đắc đi liếc Dạ Bác Vũ một cái.

Dạ Bác Vũ nhìn ra cô muốn anh bớt tranh cãi, anh liền mím môi, tiện đà cầm tay Hạ Đậu Khẩu, nhìn về phía ba ba, rất nhanh nói: “Ba, con cam đoan với ba, con và Đậu Khẩu kết hôn rồi, sự nghiệp sẽ chỉ có thể đi theo hướng tốt. Xin ba tin tưởng con.”

Dạ Quốc Duy nhìn ánh mắt kiên định của con, biết nếu không phải vì Hạ Đậu Khẩu, cha con bọn họ sẽ đi vào cục diện bế tắc không biết đến khi nào mới có thể đánh vỡ.

Tuy rằng, vấn đề giữa cha con bọn họ là vì Hạ Đậu Khẩu, nhưng mà.....

Dạ Quốc Duy nhìn Hạ Đậu Khẩu ngồi bên Dạ Bác Vũ, nhìn ra khấn trương nơi đáy mắt cô, nhưng cô lại bình tĩnh trấn an Dạ Bác Vũ. Ông nhớ vừa rồi cô không nhanh không chậm hóa giải xung đột, lại nhìn con mình che chở cô như vậy, ông phát hiện tâm mình đã có đáp án.

“Đứa nhỏ đã lớn rồi, cánh cứng rắn, tùy các người.” Dạ Quốc Duy đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

“Tùy chúng tôi là ý gì? Là quyết định để tôi ra ngoài tự lập.....” Dạ Bác Vũ đứng lên theo, giọng cũng phóng lớn.

“Dạ Bác Vũ!” Hạ Đậu Khẩu giữ chặt cánh tay anh.

Dạ Bác Vũ trừng mắt với cô, ánh mắt mang theo hơi nước, nhưng anh cắn răng, bắt buộc mình ngậm miệng.

Dạ Quốc Duy nhìn mà chặc chặc lấy làm kỳ, cảm thấy Hạ Đậu Khẩu quả thực giống như là thuần thú sư, quản đũa con ngổ nghịch của ông đến khác khe.

Ánh mắt Dạ Quốc Duy giao nhau với Hạ Đậu Khẩu trong vài giây ngắn ngủi, ông nhìn cô tỏ vẻ ông đồng ý.

Bên môi Hạ Đậu Khẩu hiện lên một nụ cười, ngấm hiều .

“Cám ơn Chú Dạ.” Cô nói.

Dạ Quốc Duy xoay người rời văn phòng.

“Em cảm ơn ông ta làm cái gì?” Dạ Bác Vũ hừ hừ hỏi.

“Chú Dạ đồng ý để chúng ta cùng một chỗ .” Cô mở hai tay ôm lấy anh, cười híp mắt.

Dạ Bác Vũ nhăn mày, khó hiểu hỏi:“Ông ấy đồng ý khi nào?”

“Ông ấy không phản đối, còn nói ‘Tùy các người’, không phải sao?”

“Ông ấy không tán thành, rõ ràng còn chưa tha thứ.” Dạ Bác Vũ không tin ba ba dễ nói chuyện như vậy.

“Trước đó Chú Dạ nói quyết liệt như vậy là muốn gác thang cho anh xuống nha.” Hạ Đậu Khẩu thờ dài, nhin không được vồ vồ hai má anh. “Dạ tiên sinh, tôi thật không biết anh làm biện pháp gì để đem sinh ý làm lớn nha.”

“Ấu mỹ nhân làm việc nói một là một, nói hai chính là hai, đâu giống như các người quanh

co lòng vòng, rõ ràng đồng ý lại không chịu nói.” Dạ Bác Vũ nhìn về mặt cô vui mừng, gánh nặng trong lòng mới dần dần buông.

Anh thờ ra một hơi, lúc này mới phát hiện thì ra chính mình không phải không cần ý kiến của ba ba như mình nghĩ, chính vì không muốn bị thương, cho nên anh đã quen xem nhẹ.....

Thân mình Dạ Bác Vũ cứng đờ, đột nhiên cảm thấy mình hơi hiểu ý nghĩ của Đậu Đậu sáu năm qua.

“Cho nên bây giờ không có việc gì ?” Dạ Bác Vũ quyết định hỏi lại một lần.

“Không có việc gì . Bởi vậy, anh không cần lấy chuyện công ty khiêu khích Chú Dạ nữa, lo mà làm tốt mọi chuyện.....”

“Anh sẽ được cưới vợ?” Dạ Bác Vũ ngắt lời cô, nhíu mày hỏi.

“Ừ.” Hạ Đậu Khẩu ngó nhìn anh, cười.

“Được, vậy mọi chuyện để bàn.” Dạ Bác Vũ cười lớn cúi người hôn cô.

“Thật sự đều để bàn sao?” Cô tròn to mắt, có ý dùng ánh mắt vô tội nhìn anh.

“Đương nhiên.” Anh vỗ ngực cam đoan.

“Công ty của Tinh Du sắp ra mắt sản phẩm mới, gần đây muốn mở một cuộc họp báo, cô ấy hy vọng sẽ có nhiều nhà truyền thông, danh nhân đến dự. Nếu anh có thể tham dự duy trì, em sẽ thực cảm tạ anh.” Cô ngon ngọt nói.

“Sao anh lại có cảm giác lên nhảm thuyền giặc vậy nhỉ?” Dạ Bác Vũ xem thường, nhưng ý cười trên mặt cũng chưa giảm.

“Chuyện này Chú Dạ cũng đã đồng ý, anh hồi hận cũng không kịp lâu.” Hạ Đậu Khẩu cười nói.

Dạ Bác Vũ nhìn cô khó được nghịch ngợm tươi cười, anh mở vòng tay, ôm người làm cho anh lo lắng suốt sáu năm, nhưng cũng cho anh biết cuộc sống không phải chỉ có sự nghiệp cùng công tác, cũng khiến cho sinh mệnh của anh trở nên viên mãn này.

Tất cả đều đáng giá!

Kết thúc

Một tuần sau --

Công ty đồng hồ kim cương của Dương Tinh Du giới thiệu sản phẩm mới chọn tổ chức ở một nhà hàng Italy nổi danh.

Cổng vòm kiểu la mã, ngọn đèn ôn hòa, bầu không khí trang nhã. Trong sân trưng bày nhiều pho tượng thần thoại la mã, hoa tươi, nhạc cụ chuyên nghiệp càng có vẻ lãng mạn.

Hội trường, các thợ chụp ảnh các phóng viên không ngừng chụp cảnh, các siêu sao đến dự không thể chụp ít, các xí nghiệp, nhân vật nổi tiếng đương nhiên cũng không thể quên.

Vì thế, Dạ Bác Vũ vừa xuất hiện ở cửa hội trường, tuổi trẻ, anh tuấn sự nghiệp lại có thành tựu, đương nhiên hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Nhưng mà, Dạ Bác Vũ thực buồn bực, bởi vì mới vừa rời đình hảo xe sau, Hạ Đâu Khẩu đã nói anh đi trước, nói cái gì mà truyền thông sẽ chú ý tới anh, cô không muốn ra mặt.

Anh cũng không muốn ra mặt! Còn không phải là vì mặt mũi của bạn tốt Dương Tinh Du của cô sao.

Nhưng mà, nếu Đâu Đâu cùng anh xuất hiện, anh cảm thấy sắc mặt của anh chỉ sợ cũng sẽ không quá tốt, bởi vì anh không thích tiêu điểm màn ảnh chuyển qua người cô, không những muốn ánh mắt bình phẩm cô từ đầu đến chân.

Trời biết, Đâu Đâu của anh hôm nay mặc bộ lễ phục màu trắng khoét lưng, tóc dài bôi lên để lộ gáy đẹp, tao nhã xinh đẹp làm cho anh muốn ngăn cản cô xuất môn.

“Chào Dạ tiên sinh, hôm nay một mình dự tiệc, không mang theo bạn gái sao?” Phóng viên hỏi.

“Vị hôn thê của tôi thẹn thùng.” Dạ Bác Vũ cũng không quay đầu lại tiếp tục đi phía trước.

Nhưng tiền phương lại có mấy tổ phóng viên phòng vãn ngăn đường, hại anh phải dừng bước.

“Đối tượng đính hôn của anh là thiên kim danh môn nhà ai? Vật đính ước là gì? Hôm nay sẽ mua đồng hồ tặng cô ấy sao?” Các phóng viên truy vấn.

Dạ Bác Vũ ngẩng đầu nhìn Dương Tinh Du đang đứng ở cửa gạt đầu với anh, anh quyết định làm người tốt, như vậy mới có thể trở khiến người ta nợ anh nhân tình.

“Hãng đồng hồ này rất tốt, dù vị hôn thê của tôi thích cái gì, tôi đều sẽ mua.” Dạ Bác Vũ nói xong, đám người liền phát ra tiếng tán thưởng cực kỳ hâm mộ.

“Dạ tiên sinh có biết sản phẩm ‘Độc yêu’ mới ra lần này chính là vì kỷ niệm việc người sáng lập công ty theo đuổi thành công người yêu sau ba năm không?”

“Mới ba năm? tôi nghĩ tôi lâu hơn một chút.” khóe môi Dạ Bác Vũ nhướng lên hơi cười, đó là một loại thần khí có được cô gái mình yêu.

Các phóng viên đến gần, ai cũng rất ngạc nhiên anh cùng anh quen biết vị hôn thê như thế nào.

Hạ Đâu Khẩu thừa dịp hỗn loạn tìm được Dương Tinh Du, cùng bạn của cô theo nhân viên công tác ra vào cửa hội trường.

“Đêm nay cậu thật đẹp!” Dương Tinh Du để tóc ngắn giờ ngón tay cái với Hạ Đâu Khẩu.

“Dạ Bác Vũ giúp tớ chọn, chọn xong lại hỏi hận.” Hạ Đâu Khẩu nhẹ giọng nói.

“Anh ta đương nhiên hối hận. Cậu vốn đã xinh đẹp, hôm nay lại mặc như vậy, khí chất thanh lịch càng rõ ràng, giống như tiên nữ trong rừng.” Dương Tinh Du lười kéo tay cô, dạo qua một vòng.

“Cậu nói rất khoa trương.” Hạ Đâu Khẩu cười nhẹ, trên mặt để lộ ánh quang.

“Khoa trương nhất là cậu ấy! Trước đó tớ ép hỏi trăm lần, các người có khả năng cùng một chỗ hay không, cậu nói một trăm lần một lần không có khả năng. Kết quả thì sao? Bây giờ thành vị hôn thê của người ta, cậu nha --” Dương Tinh Du nhìn không được chế nhạo cô.

“Phía trước thậm chí nghĩ xem anh ấy là người nhà, cậu cũng biết tớ giấy dựa bao nhiêu mà. Còn có, chúng tớ còn chưa đính hôn, phải đợi Chú Dạ chính thức tuyên bố mới có nghĩa.”

“Ừ, Dạ tiên sinh luôn một lòng vội vã muốn đính hôn, gặp cơ hội sẽ tuyên thệ chủ quyền.” Dương Tinh Du kéo bạn đến sofa ngồi xuống, nói phục vụ sinh cho cô một ly trà hoa cỏ. “Tớ không thể ở lâu với cậu, đợi gọi chồng cậu mua nhiều một chút.....”

“Cậu đừng gọi bậy.....”

“Tớ biết hai người chưa đính hôn, nhưng cậu gọi anh ta một tiếng ông xã, chắc chắn cái gì anh ta cũng mua cho cậu.” Dương Tinh Du cười rồi bước đi, lại đột nhiên quay đầu.

“Đúng rồi, di Chương đã đến đây, ở ban công chờ cậu, muốn gặp mình cậu.”

“Tớ biết rồi, cậu nhanh đi làm việc đi.” Hạ Đậu Khẩu biết mẹ vẫn muốn tìm cô nói chuyện, nhưng Dạ Bác Vũ luôn cô cùng cô một chỗ, ngay cả cơ hội rời đi cũng không có.

Hạ Đậu Khẩu đi đến ban công vừa đúng lúc bắt gặp Chương Thục Tuệ mang trang sức vàng ngọc đang nói điện thoại, vừa thấy cô đến, rất nhanh kết thúc cuộc trò chuyện.

“Mẹ.” Hạ Đậu Khẩu gọi một tiếng.

Chương Thục Tuệ nắm tay con gái, kéo cô đến bên người.

“Chú Dạ của con nói con cùng Bác Vũ cùng một chỗ?” Chương Thục Tuệ trực tiếp hỏi.

“Vâng, tôi vẫn muốn nói cho mẹ, nhưng con biết gần đây mẹ luôn bận nên tính chờ mẹ xong việc.....”

“Các con có tính toán gì không?” Chương Thục Tuệ ngắt lời của cô, hỏi.

“Bác Vũ hy vọng tháng này đính hôn, tháng sau kết hôn.” Hạ Đậu Khẩu nói.

“Đây là chuyện tốt, không cần vội vàng như vậy, chờ tuần này mẹ xong việc, hôn lễ cứ giao cho mẹ, dù sao mẹ và Chú Dạ của con nhiều bạn bè, hôn lễ cần phải làm cho ra mặt mũi.” Chương Thục Tuệ dùng ngữ điệu đều đều nói.

“Mẹ, ngay từ đầu không phải mẹ phản đối chúng con sao? Sao sau này lại thấy Bác Vũ làm nên sự nghiệp, mẹ liền hy vọng con thay đổi tâm ý nhận anh ấy?” Hạ Đậu Khẩu nhìn mẹ, nhẹ giọng hỏi nghi vấn trong lòng cô đã lâu.

“Mẹ thừa nhận trước kia vì không muốn Chú Dạ của con tức giận, cho nên hy vọng các con giữ khoảng cách. Sau này, thấy Bác Vũ có sự nghiệp mới thay đổi tâm ý nguyên nhân là vì trước kia mẹ gặp rất nhiều công tử nhà giàu không hề có sự nghiệp nên không thể đến với con gái nhà bình dân.” Chương Thục Tuệ nắm tay con gái, không hề giấu diếm nói.

“Bọn họ không thể đến với nhau là do nhân tố kinh tế?”

“Công tử nhà giàu bị gia tộc không cung cấp kinh tế nữa, lại không chịu được cuộc sống tầm thường. Sau đó sẽ đổ hết trách nhiệm lên cô gái kia, cho tới khi mặt xám mày tro, cuối cùng vẫn tránh không được chia tay. Con là con gái của mẹ, dù sao mẹ cũng không muốn con chịu khổ.” Chương Thục Tuệ nhìn con gái tỏa ánh quang, biết Dạ Bác Vũ sẽ chăm sóc tốt cho cô.

“Thực xin lỗi, con nghĩ mẹ thuần túy là vì tiền nên mới phản đối.....”

“Đó cũng đúng. Với mẹ mà nói, vợ chồng nghèo hèn trăm sự lo không nổi.” Chương Thục Tuệ thành thật thừa nhận.

Hạ Đậu Khẩu nắm tay mẹ, biết định nghĩa cảm giác an toàn của hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng hai người luôn quan tâm lẫn nhau là sự thật.

“Còn có, con gả cho Bác Vũ rồi, khó tránh khỏi sẽ nghe chút lời khó nghe, nói con cái gì mà treo con..... kệ bọn họ, bọn họ nói cũng chỉ dám ở sau lưng nói, dù sao chúng ta vẫn là Dạ phu nhân danh chính ngôn thuận. Hiểu không?” Chương Thục Tuệ nheo tay con gái, làm tâm lý cho cô trước.

“Con biết.” Hạ Đậu Khẩu dùng sức gạt đầu, nắm tay mẹ, cảm giác chính mình giống như đứa bé hạnh phúc.

Ngay sau đó, cửa ban công bị người đẩy ra.

“Mẹ con hai người sao lại tránh ở ban công?” Dạ Bác Vũ đi đến bên người Hạ Đậu Khẩu, hỏi.

“Đi đang hỏi Đậu Đậu khi nào thì gả cho cháu?” Chương Thục Tuệ hỏi.

“Khi nào thì?” Dạ Bác Vũ lập tức chờ mong nhìn về phía Hạ Đậu Khẩu.

“Mẹ nói tháng sau sẽ lên kế hoạch cho hôn lễ.”

“Cám ơn di.” Dạ Bác Vũ vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, ánh mắt đều cười híp lại.

“Có chuyện gì cần chú ý không? Hay là yêu cầu hình thức tổ chức hôn lễ đặc biệt?” Chương Thục Tuệ hỏi.

“Có thể phô trương long trọng, nhưng trình tự nhất định phải đơn giản. Trọng điểm là, thời gian hôn lễ càng nhanh càng tốt.” Dạ Bác Vũ trực tiếp nói, cười hi hi.

“Cháu gấp cái gì, hai người bây giờ có khác gì vợ chồng son?” Chương Thục Tuệ cười nói,

ánh mắt lại đột nhiên tròn to nhìn về phía bụng con gái. “Đừng nói là có em bé rồi chứ?!”

“Không có.” Hạ Đậu Khẩu đỏ mặt, dùng sức lắc đầu.

“Đi yên tâm, cháu sẽ thực cố gắng.” Dạ Bác Vũ nghiêm trang nói.

“Anh bớt nói đi.....” Hạ Đậu Khấu liếc anh một cái, lấy khừu tay đung anh.

Dạ Bác Vũ cười nắm bả vai của cô, hôn lên trán cô.

Chương Thục Tuệ nhìn một đôi yêu nhau này, vừa lòng gật đầu.

“Tốt lắm, hai người đi vào hội trường trước đi, đi còn muốn gọi vài cuộc điện thoại.” Chương Thục Tuệ nói.

Dạ Bác Vũ gật đầu, ôm thắt lưng Hạ Đậu Khấu, đẩy cửa ban công đi về hội trường.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt bốn phương tám hướng hướng tới bọn họ.

Hạ Đậu Khấu trực giác kẻ sát Dạ Bác Vũ, Dạ Bác Vũ thuận thế ôm chặt cô một chút.

“Vì sao mọi người đều nhìn chúng ta? Vừa rồi ở bên ngoài anh nói gì đó?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Nói anh theo đuổi vợ vất vả bao nhiêu, nói em cô gái này có tri độn bao nhiêu, trong đầu toàn là chuyện của người khác vân vân.” Dạ Bác Vũ nói.

“Anh..... Anh thật sự nói với bọn họ điều này.....” Hạ Đậu Khấu tròn to mắt, bắt đầu phải trái nhìn xung quanh muốn tìm cái lỗ chui xuống.

“Em nói xem?”

“Anh không quen bọn họ, sẽ không nói nhiều như vậy, nhiều nhất chỉ tuyên thệ chủ quyền mà thôi.” Hạ Đậu Khấu an tâm, cười liếc anh một cái.

“Đúng vậy.” Dạ Bác Vũ cúi đầu hôn lên môi cô.

Lúc này, phóng viên nhìn một đôi giai ngẫu, chỉ oán tiến vào yến hội rồi nên không được

chụp ảnh. Mỗi người đành phải đem hai mắt trở thành máy chụp ảnh, liếc mình truy đuổi.

“Anh đến trễ còn dán Đậu Khấu, không thấy phiền sao?” Hoàng Gia Văn đột nhiên hiện thân che trước mặt Hạ Đậu Khấu.

Dạ Bác Vũ nghiêm mặt, không khách khí hỏi:“Cậu tới nơi này làm gì?”

“Em là khách vip đó.” Hoàng Gia Văn cười hì hì nhìn cô một thân tao nhã. “Đậu Khấu, đêm nay em thật đẹp, sao anh ta nỡ cho em ra đường nhỉ?”

“Kêu cô ấy là chị dâu.” Dạ Bác Vũ khó chịu ra lệnh nói, dùng nửa người ngăn trước cô.

“Các người muốn kết hôn?” Hoàng Gia Văn tròn to mắt.

“Sắp.” Dạ Bác Vũ vừa lòng gật đầu.

“Chúc mừng.” Hoàng Gia Văn vươn tay muốn cầm tay Hạ Đậu Khấu chúc mừng.

Dạ Bác Vũ vươn tay cầm, lại buông ra rất nhanh.

Hoàng Gia Văn xem thường, không còn gì để nói: “Em xác định em phải gả cho thùng dấm chua này?”

“Anh ấy không phải thùng dấm chua, anh ấy chỉ thực để ý em mà thôi.” Hạ Đậu Khấu cười ôm cánh tay Dạ Bác Vũ, khuôn mặt mỉm cười.

“Nói rất đúng.” Dạ Bác Vũ hôn lên tóc cô, thâm tình trong mắt ngay cả người bên ngoài thấy đều bị cuốn vào.

“Đáng tiếc anh không còn cách nào viết lên người Đậu Khấu dòng chữ ‘của Dạ Bác Vũ, cho nên ngày sau hẳn là vẫn sẽ có người không sợ chết thử tiến tới đi? Anh có biết cô gái như Đậu Khấu càng lúc càng có hương vị.....” Hoàng Gia Văn e sợ cho thiên hạ bất loạn nói.

“Anh không cần dọa anh ấy.” Hạ Đậu Khấu bắt đắc dĩ liếc Hoàng Gia Văn, lại ngửa đầu nhìn Dạ Bác Vũ. “Anh có biết trong lòng em chỉ có một mình anh, ai tới cũng giống nhau. Trước kia, ở nước ngoài có nhiều cô gái đối tốt với anh như vậy, em cũng không vì vậy mà không quan tâm anh, đúng không?”

“Ừ.” Dạ Bác Vũ gật đầu lại gật đầu.

Hạ Đậu Khấu nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng Gia Văn cúi đầu cười trộm.

Dạ Bác Vũ cầm tay cô đi tới chỗ phóng viên.

“Muốn làm cái gì?” Hạ Đậu Khẩu cả kinh, ngón tay nhéo áo khoác tây trang của anh.

“Đột nhiên rất muốn tìm người tâm sự chuyện của chúng ta.” Dạ Bác Vũ cúi đầu cười với cô, ánh mắt rất sáng, răng nanh thực trắng, thoạt nhìn có vẻ giống đang dự mưu.

“Nhưng những người đó là phóng viên mà.” Cô hô nhỏ ra tiếng.

“Anh biết.” Dạ Bác Vũ nhú mày nói.

Tốt nhất là công chúng, như vậy mới có thể đạt tới mục đích anh muốn.

Hạ Đậu Khẩu ngửa đầu nhìn người đàn ông này bởi vì đợi cô lâu lắm, cho nên luôn lo được lo mất, thật sự không biết nên giáo huấn anh hay là nên ôm anh.

Được rồi, quy kết đến hiện giờ, đều là cô làm cho anh lo lắng đề phòng sáu năm, mới có thể làm trái tim khỏe mạnh của anh hồng mắt. Có lẽ nên cho anh chút thuốc đặc hiệu, nhìn xem có thể nhanh chóng khỏi hẳn hay không.

“Dạ Bác Vũ.” Hạ Đậu Khẩu dừng lại, đỏ mặt gọi anh một tiếng.

“Hả?” Anh cúi đầu nhìn cô.

Hạ Đậu Khẩu lăng lẳng xem xét anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã yêu say đắm, giống như toàn bộ hội trường chỉ có anh tồn tại.

Khi anh nhướng khoe môi mỉm cười với cô, Hạ Đậu Khẩu vươn tay kéo lấy anh, rất nhanh hôn lên môi anh, tỏ vẻ với mọi người cô yêu anh.

Dạ Bác Vũ tròn to mắt, nhìn ánh mắt cô ngượng ngùng, con ngươi đen của anh bỗng nhiên hiện lên một chút ý cười xảo trá.

Lúc này, người tròn to mắt đổi thành Hạ Đậu Khẩu.

Nhưng cô còn không kịp phản ứng, anh đã ôm lấy thắt lưng cô, hôn sâu hơn.

Hai chân Hạ Đậu Khẩu như nhũn ra, nhưng cô không kháng cự, chỉ chậm rãi cúi rũ mắt, làm cho chính mình hòa tan trong sự nhiệt tình của anh. Anh muốn như thế nào đều theo anh đi.....

Dạ Bác Vũ thỏa mãn mỉm cười bên môi cô, trước mắt bao người, dùng hành động trực tiếp tuyên cáo với mọi người “kế hoạch theo đuổi vợ của Dạ tiên sinh”--

Thành công!

[Hết truyện]

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ Của Dạ Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.